

Tajomstvo kozmu

Duch – sila – hmota

Adelma von Vay

Určené pre samoštúdium

Na ľadovej trpasličej planéte Ceres sonda Dawn v kráteri Occator vyfotila rozsiahle svetielkujúce plochy, ktoré dnešné prírodovedné poznatky nevedia vysvetliť. Čudné svetelné stopy alebo farebné čiary sa nachádzajú aj na iných vesmírnych telesách Slnčnej sústavy. Napríklad na saturnových mesiacoch Dione a Tethys vesmírna sonda Cassini (apríl 2015) boli zistené rozsiahle jasné červené pásy.

Na našom Mesiaci sa našli baktérie, o ktorých sa predpokladalo, že ich tam „priniesli“ misie zo Zeme. Napriek mimoriadne nepriaznivým podmienkam – chladu, nedostatku kyslíka si tieto baktérie udržali životaschopnosť. Podobné stopy života sa nachádzajú aj na niektorých asteroidoch.

Prehľad knihy: Text „zadnej strany“

Predkladaná kozmológia zjednocuje prírodné vedy s náboženstvom, prináša postupnosť vzniku paralelných svetov a dimenzií, prístup k vzniku života, prináša odpovede, prečo sú svety / dimenzie stvorené v násobku siedmich, dôležité pravdy o význame trojnosti, alebo aj sily „predurčených“ partnerstiev. Ukazuje dôležité vlastnosti magnetizmu, elektriny, dôvod vibračného a korpuskulárneho charakteru svetla, ale rovnako aj určujúcej hodnoty morálneho prístupu k sebe aj k okoliu. Nastoľuje dôležitú duchovnú úlohu ľudstva, potrebu jeho smerovania a zmysluplnosť jeho bytia... Na príklad ukazuje, čo fyzikálne aj bytostne znamená vlažnosť, chlad, alebo horúčava, také dôležité kvality pre každého hľadajúceho.

30.jún 2017

OBSAH

Úvod	4
Kniha prvá	10
1. Prvopočiatok	10
2. Princíp života	13
3. Prvotné božské stvorenie	14
4. Vývojový zlom	17
5. Zaradenie protikladu do Zákonov Univerza	20
6. Prvý svetový stupeň	23
7. Druhý svetový stupeň	25
8. Tretí svetový stupeň	27
9. Štvrtý svetový stupeň	30
10. Piaty svetový stupeň	31
11. Šiesty svetový stupeň	34
12. Pokračovanie šiesteho svetového stupňa	37
13. Siedmy svetový stupeň	39
Kniha druhá	42
14. Pokračujúce tvorenie	42
15. Protikladné bytosti	47
16. Embryonálne duchovné bytosti	49
17. Tretí vývojový zlom	52
18. Dni stvorenia	56
19. Trojité rozuzlenie chaosu	59
20. Slnéčné systémy nižších rádov	62
21. Slnéčné systémy šiesteho rádu	67
22. Životný princíp ako oživujúca sila	70
23. Zem ako mikrokozmos	72
24. Pojem Boha na Zemi	76
25. Stelesnenie ľudských bytostí	79
26. Duchovné schopnosti ľudstva	87
27. Pozemský magnetizmus a elektrina	91

Kniha tretia	94
28. Stupne návratu	94
29. Fluidné a látkové zjednotenie	100
30. Duchovné poslanie na planéte Zem	102
31. Dodatok	105
Záver pre hľadačov pravdy	106
Životopis barónky Adelmy von Vay	110

Úvod

Len málo kníh má takú veľkú dôležitosť pre smerovanie života osoby, rodiny, štátu, alebo aj pre celú civilizáciu, ako predkladaná kniha. Je to kompas, ktorý ukazuje súvislosti dávnej minulosti k nožnej budúcnosti. Podobne ako v posledných storočiach ľudstvo zaznamenalo obrovský skok v oblasti vedy, medicíny a techniky, zaznamenalo aj výrazný úpadok etických a duchovných hodnôt. Pri čítaní tejto kozmológie človek pozná, že Vesmír bol stvorený nielen duchovne inteligentne, ale predovšetkým eticky a milosrdne.

Napriek tomu, že kniha bola napísaná pred viac ako sto rokmi, používa slovník akoby z modernej astrofyziky. Súčasne však núti prijať nové pohľady, ktoré narušujú niektoré dogmatické poznatky a súčasne tak vysvetliť nové pozorovania napríklad Hubblovho teleskopu, či iných vyspelých pozorovacích systémov.

Dnešná spoločnosť stratila funkčný hodnotový systém. Hodnotami sa stali koristníctvo, zisk, moc, egoizmus, hodnoty hodné zvierat, predátorov. Česť výnimkám. Človek je predsa viac, ako dravé zviera! Vo vývojovej špirále spoločnosť v tomto rizikovom období straty identity by sa mala nielen zastaviť, ale predovšetkým stanoviť humánne kritéria pre udržateľný rozvoj. Nie ekonomické, mocenské, ale humánne spoločenské kritéria vhodné pre všetky národy, aj tie chudobné. Predovšetkým je čas postavenia viery na intelektuálnu bázu, alebo aj nového typu vedy, pre ktorú je náboženská intuícia a výsledná celostná Harmónia pracovný nástroj.

Modernému ľudstvu už nestačí slepá viera a predkladaná kniha dáva veľkolepý popis náčrtu Božieho Plánu a dôležitú úlohu ľudstva. Človek vo svojej duchovnej podstate tu môže vidieť svoju dávnu históriu, svoj pôvod, pády a

zlyhania, ktoré viedli k jeho materiálnemu „zacyklieniu“.

Ľudstvo prešlo z jedného extrému prehnaného, dogmatického, mocichtivého náboženstva žehnajúceho zbraniam a vojnám, do opačného extrému, ignorancie spirituality a náboženstva ako dôležitých veličín ľudskej osobnosti a bezpečného vývoja spoločnosti.

Nebezpečné pokusy ľudstva žiť formálnym náboženstvom a šírenie viery „ohňom a mečom“, „kultúrou egoistickej krutosti“ bez srdca, viedli ku vyhladzovaniu národov (Aztékov, Indiánov, Aborigéncov...), strašným kolonizačným experimentom, náboženským vojnám, teritoriálnym vojnám, až k diktatúram fašizmu a komunizmu v 20.storočí s miliónmi nevinných obetí. Možno by to mohla byť dostatočná skúsenosť, aby sa ľudstvo spamätalo a zastavilo bratovražedné vojny, neznášanlivosť a akékoľvek zneužívanie moci...

Podobne aj dnešný materialistický konzumizmus, ktorý vedie ku degradácii temer všetkých kultúrnych, morálnych, alebo aj iných dôležitých ľudských hodnôt práv osobnosti človeka a usporiadania rodiny ukazuje neohraničené ničivé pôsobenie na úrovni osobného života ľudí, rodín a regiónov, zlyhávania dobrej vnútornej aj zahraničnej politiky a zneužívania ekonomickej aj vojenskej moci vyspelých krajín. Všetko v mene panovania nad druhými, tzv. „hájenia vlastných osobných či národných záujmov“, teda ignorovania služby druhým, ako hovorí Nový Zákon, lebo tak sa charakterizuje skutočne dôstojný, pravý leader. Múdrost'ou, dialógom, službou a obetavou prácou pre druhých.

Napriek tomu, že Európa aj USA zaznamenávajú dlhšie dobré, prosperujúce, bezvojnové obdobie blahobytu, vlády odmietajú vnímať „drobné“ signály rozpadávajúceho sa systému tejto prosperity. Amerika, ktorá sa svojim štýlom nadhojnosti stala vzorom nielen pre európske, ale aj iné krajiny sveta, už v tejto oblasti zaznamenala temer systematické, veľmi

vážne problémy celej spoločnosti, ale ignoruje ich. Nie sú to len environmentálne prejavy zničenej prírody, erózia, množiace sa tornáda, snehové kalamity, stúpajúci počet nešťastí dopravných prostriedkov, zvýšený počet výskytu a úmrtí na tzv. „civilizačné“ choroby...

Týka sa to aj „civilizovanej, vyspelej“ Európy. Narastajúci vzrast civilizačných chorôb (alergie, astmy, reumy, ale aj infekčné ochorenia, cholera, TBC, rakovina, problémy chrbtice a psychiky...), zvyšujúca sa chorobnosť včiel, vznik neznámych ochorení hromadne pestovaných kultúr ovocia a obilnín, narastajúce problémy s počasím, so sekundárnymi prejavmi vysušania úžitkovej pôdy, narastajúcej erózie a zasoľovanie pôdy...

Extrémy v počasí s vážnymi dopadmi na hospodárstvo typu záplav, hurikánov, alebo snehových kalamít sú rovnakými symptómami výpadku z Harmónie zákonov Vesmíru, ktoré by si ľudstvo malo všímať detailnejšie, podobne ako invazívne druhy hmyzu, zvierat a rastlín, ktoré pripravujú vážne problémy s potravinami a narušením rovnováhy životného prostredia v budúcnosti. Ako príklad z histórie si pripomeňme, že zo severnej Afriky, z oblasti dnešnej Líbye a Tunisu, ktoré boli úrodnými obilnicami Rímskej ríše s riekami, s bohatou flórou a faunou, sa behom niekoľko desaťročí stala suchá, neúrodná púšť.

Keď dnešné ľudstvo neurobí zásadné korekcie vo svojom smerovaní, už v blízkych desaťročiach hrozia nielen hladomory, ale aj všestranné problémy zlyhávania spoločnosti napríklad formou individuálneho či skupinového terorizmu, detskej agresivity, (šikanovanie, bossing...) jednotlivcov, telesného, psychického, kybernetického násillia, pretože sa zanedbávajú elementárne výchovné pravidlá v rodinách aj na základných školách. Vychovávateľmi sa už desaťročia stali masovokomunikačné prostriedky, hlavne TV, Internet a PC hry s „ľúbivým“ agresívnym a nehumánnym virtuálnym

prostredím, odtrhnutým od skutočného života. Môžeme sa potom čudovať stúpajúcemu extrémizmu a násiliu všade naokolo?

Aj keď sa dnešná veda a technika tvári, že vie odpovedať na všetky otázky, sústavne je konfrontovaná novými objavmi, ktoré ju nútia niekedy principiálne prehodnocovať svoje poznatky, v niektorých oblastiach aj viackrát do roka. Nejedná sa len o spoločenské vedy, či archeológiu, ale taktiež biológiu, alebo fyziku, ktoré zaznamenávajú výrazné zlomy v poznaní, napríklad teórie chaosu s tzv. samoorganizovaním javov.

Jedným z revolučných poznatkov vyplývajúcich z pozorovaní Hubblovho teleskopu je aj sústavné rozpínanie Vesmíru, ktoré prebieha zrýchlene a nie spomalene, ako by vyplývalo z pôsobenia gravitačných síl v Kozme.

K podobným objavom v posledných desaťročiach patrí aj objav temnej hmoty tvoriacej temer tri štvrtiny vesmírnej energie (73 % !!!) a temnej hmoty (22%) Vesmíru, a čiernych dier, ktoré sú hýbateľmi rozhodujúcich dejov a sú prítomné uprostred každej galaxie. Pritom sa predpokladá, že podobná čierna hmota v latentnom (zmrznutom) stave existuje aj priamo v bežnom časopriestore Zeme, alebo aj v materiálnom tele človeka!!! Určite ste počuli o efekte **samovznietenia človeka**, ktoré bolo evidované rovnako v predošlých storočiach, ako v našom 21.storočí. Okolité prostredie tento zvláštny oheň neprenáša, požiar sa nešíri, a za niekoľko minút zhorí napríklad ľudská končatina... Spoločná kremácia pritom trvá najmenej osem hodín.

Vo vyššie zmienených objavoch môžeme predpokladať na úrovni mikrokozmu = individuálnej osobe človeka aj zdroje chorôb, ktorých pôvod, ani liečbu, dnes odborníci nevedia stanoviť: nervové choroby, skleróza multiplex, Alzheimerova choroba, psychické choroby, nezvládané infekcie, roztrúsená skleróza, reumatické ochorenia...

Ľudstvo chce poznávať vzdialený Kozmos, pritom ignoruje potrebu naučiť sa riešiť sociálne otázky nasýtenia a „zavodnenia“ dnešného hynúceho ľudstva. Alebo aj poznanie bezprostredných vedľajších dimenzií Zeme, ktoré z pohľadu modernej kvantovej fyziky jestvujú paralelne vedľa nás. Matematické a fyzikálne výstupy teórie strún a chaosu sú dostatočnou výzvou na to, aby sa veda zapodievala tým, čo je tu vedľa nás. Určite nie je na potápajúcom sa Titaniku najdôležitejšie skúmať dym komínov!!!

V knihách pojednávajúcich o vedľajších dimenziách Zeme – „Prečo sa počasie zbláznilo“ a „Zlatomeničstvo pre každého“ sa detailne popisujú jednotlivé poddimenzie a súvislosti, ktoré je odporúčané začať podrobne a všestranne skúmať, zhodnotiť a využiť ako pre liečenie, tak aj pre účinnú prevenciu hroziacich katastrof. Je významné, že tieto poddimenzie nie sú charakterizované kvantitatívnou silou biopola, ale predovšetkým „frekvenciou“, kvalitou etických hodnôt, pre ktoré dnes ešte veda nemá parametrické vyjadrenie.

Experimentálne overenie už ľudstvo uskutočnilo. Experimenty urobil podnikateľ, objaviteľ vplyvu frekvencií na rôzne schopnosti psychiky človeka Robert A. Monroe na tisícok pokusov v minulom storočí. Je na modernej vede, aby na základe hlbšieho a systematického výskumu začala túto novú oblasť biofyziky, biogeológie a kozmickej biogeografie skúmať. Podobne vzácny a dlhodobý experimentálny výskum vykonal psychiater Dr. Michael Newton. Vďaka obrovskému množstvu dát, ktoré majú dnešné ambulancie a nemocnice, sociálne a právnické inštitúcie vyspelých krajín sveta k dispozícii, je tu pripravené množstvo podkladov, ktoré je možné temer okamžite začať spracovávať a vyhodnocovať.

Predkladaná vzácna, aktuálne vedecká, kozmologická štúdia ponúka práve východzie, priebežné aj finálne kritéria, ktoré by vedci mali začať vyhodnocovať, spracovávať a závery uviesť urýchlene do praxe. Je dôležité si uvedomiť, že celá

história ľudstva aj Vesmíru sa odohráva na úrovni zmeny a vývoja biopola „ľudských“ bytostí. V tomto uhle pohľadu vidíme misiu Ježiša Krista, ktorý predvídal tento historický zlom vývoja ľudského vedomia a prišiel s posolstvom, aby sa ľudstvo nezacyklilo do násilia.

Ignorancia života ľudských bytostí v procese vývoja na anjelské a archanjelské bytosti, a hlas inteligentných bytostí žijúcich vo vedľajších dimenziách, ktoré s vážnymi obavami sledujú sebaničiaci vývoj „moderného“ ľudstva na Zemi, je primárnou brzdou ako výskumu, tak aj prevencie ničivých katakliziem, ktoré ľudstvo už zažíva a účinnejšie prejavy ho onedlho čakajú.

Podľa základného duchovného zákona tieto múdre, láskavé a mocné anjelské bytosti NESMÚ vstupovať do slobodných rozhodnutí človeka, ani ľudstva. Aj v prípade sebazničenia atómovými či inými zbraňami, alebo ekologickej samovraždy, tieto bytosti môžu len sledovať, so smútkom nad egoizmom a ignoranciou elementárnych vedomostí, nad touto seba ničiacou skazou. Nemôžu a NESMÚ zasiahnuť, pokiaľ ich o to človek nepožiadá. Takú obrovskú úctu majú k slobode človeka a je na ľudoch, aby komunikáciu s „druhým brehom“ zahájilo, obnovilo zahájenú cestu duchovného vývoja a požiadalo o múdru pomoc v smerovaní mimo priepasť sebazáhuby.

Človek nie je materiálne telo. Jeho podstata, duša je duchovná. Duchovná duša človeka je nesmrteľná. V rámci zákonov karmy každý človek, skupina, či národ budú musieť škody, ublíženie a zabitie aj najmenšej živej bytosti, nehovoriac o zničení a devastácii prírodných celkov, skupín, či národov, zaplatiť „do posledného haliera“.

Je však skutočne nevyhnutné zničiť túto nádhernú, rozmanitú, farebnú záhradu planéty Zem? Je také dôležité púšťať sa znovu do nového kola zbrojenia, tak ako to dnes avizujú politici veľmocí? Už len zlomok peňazí z

pripravovaného zbrojenia by umožnil vyriešiť mnohé základné problémy ľudstva. Vybudovať nové obytné systémy a pracovné príležitosti pre zabránenie vyrubovanie amazónskych pralesov, zastavenie migračných vln celého sveta, či umožnenie nových vzdelávacích a pracovných programov vyspelých krajín.

Kniha prvá

1. Prvopočiatok

„Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha. Všetko povstalo cez Neho a bez neho nepovstalo nič, čo je.“ To zvestuje evanjelium podľa Jána.

„Na počiatku bol Boh“. Boh bol počiatok, učí Starý Zákon. Ako úžasne znejú tieto slová: „Boh bol počiatok, bol všetko.“ Na počiatku bolo Slovo, teda niečo ako pojem, myšlienka, predstava a zároveň Oživujúci Princíp. Kto bol týmto Slovom? Kristus, prvorodený Syn, bol vysloveným Božím Slovom, Boh a Slovo boli Jedno. Všetko bolo tvorené tým istým Slovom. Osvietený apoštol hovorí, že Boh je a od počiatku tvoril. Ale čo je Boh, čo je Jeho podstata, akým spôsobom a akými silami tvorí, to nehovorí.

Kristus nazýva Boha Duchom: „Boh je Duch.“ Boh je teda počiatok a činný, tvoriaci Duch. Keď je tvorcom všetkého, čo vidíme, musí byť najvyššou Inteligenciou, Láskou, najsilnejšou Vôľou, najznamenitejším, čo existuje, lebo len tieto vlastnosti sú schopné najvyššej Kreativite spájajúcej všetko do Jedného Celku. Boh musí byť absolútny a nepremenný v sebe samom, pretože len tak môže byť stredom a hnacou silou Univerza aj stvoriteľom nemenných Zákonov. Všetko, čo existuje, musí byť obsiahnuté v ňom. Boh existuje – žije, tvorí a udržuje na základe večného Poriadku celý

Vesmír.

Všetko je riadené Jeho Zákonmi – ľudia, rastliny, zvieratá, aj piesok na morskom brehu. Uprostred všetkého sa nachádza nezmeniteľný, absolútny Boh. Tvorca vyžarujúci svetlo, život a pohyb. Jeho veľkosť je taká úžasná a nepochopiteľná, že samé najčistejšie a najvyššie duchovné bytosti majú potiaže pri snahe pochopiť Ho. Boh v sebe zjednocuje všetko v koncentrovanej duchovnej podobe, je teda Duchom, silou a svetlom. Možno tiež povedať, že Boh je Duch, sila a hmota, pretože prasetlo je prvou iskrou a zárodkom hmoty.

Pojem hmota však nesmieme chápať iba ako pozemskú látku, známu na základe zmyslových skúseností. Tá predstavuje len konečnú fázu zhustovania prasetla, ktorého prejavy presahujú pozemský výraz hmota. **Prasetlo je hmotným prejavom Boha.**

Každá inteligencia sa snaží prejaviť určitým spôsobom. **Boh sa prejavuje ako sila vibráciami a ako podstata hmoty prasetlom.** Tieto jeho prejavy sú práve také večné, ako jeho Duch. Tvoria s ním neporušiteľnú jednotu. Duch je niečo ako orgán bez vonkajších prejavov (aj keď výraz orgán je príliš ľudský) a nemá rovnako ako sila bez hmoty možnosť pôsobenia.

Duchovný princíp, Boh, je súhrnom najvyššej Múdrosti, inteligencie a sily, obsiahnutej v jeho neobmedzenej Vôli a vibráciách prasetla. Z týchto troch základných aspektov Duch, sila, prasetlo, vychádza všetko cestou zhustenia a premien, ktoré sú nazývané tvorením. Z tejto trojjednoty vychádza všetko, od najmenšieho zrnka prachu, až k najvyššej Duchovnej bytosti.

Sila a hmota, bez spolupôsobenia Ducha by zostali mŕtve. Duch ich používa v procese svojho pôsobenia a tvorenia. Duch bez sily a hmoty by bol nečinný a strácal by svoje kreatívne schopnosti. Spojenie všetkých troch princípov

predstavuje Život a tvorčiu aktivitu. Vytvárajú nedeliteľný celok nielen u Boha, ale všade a vo všetkom. V červíku, tak ako v človeku, v neviditeľnej molekule, tak ako v najkrajšom diele. **Duch, sila a hmota tvoria absolútnu trojicu, z ktorej plynie všetok Život na základe Božích Zákonov.**

Duchovné Zákony sú nemeniteľné, pretože ich Tvorca – Boh – je sám nemeniteľný. Preto tu nie je miesto na zázraky, lebo nie sú potrebné. Len krátkozrakému človeku sa javí to, čo si nedokáže vysvetliť, zázrakom, pretože nedokáže vnímať príčinu.

Aj prírodné zákony sú dodnes pre vedu nekonečným neprebádaným polom, čo niektorí výskumníci sami priznávajú. Pôsobenie Zákonov však nie je obmedzené iba na silu a hmotu, ako chcú niektorí vedci vo svojej bezradnosti dokázať.

Veda by sa mala vyhýbať stanoveniu hraníc, hlavne vo vzťahu k Bohu a Duchovnému princípu. Učenie nikdy nekončí. Je nelogické popierať Božiu existenciu vedou, ktorá denne poznáva, že podstatu života nie je schopná vysvetliť. Že čas a vedecké hypotézy sa menia, a že to, čo sa dnes javí ako zázrak, bude zajtra vysvetlené novo poznanými zákonmi.

Všetko, čo v súčasnosti nazývame náhodou, sú následky pôsobenia neznámych Zákonitostí. Človek sa necháva ovládať hmotou, namiesto aby hľadal dosiaľ nepoznané Duchovné pravdy.

Keď obrátíme pozornosť k princípu prasetla, možno povedať, že je centrom existencie celého Vesmíru. **Prasvetlo nepodlieha rotácii, ale pôsobí vibračne. Je všadeprítomné ako Boh. On je však prítomný vo všetkom vo svojej Duchovne nemennej forme. Prasvetlo podlieha premenám.** Boh je bez konca a prasvetlo sa tiež nekonečne rozpína. To znamená, že Boh je nielen duchovne (svojou Vôľou a Láskou) vo všetkom prítomný, ale aj materiálne, prostredníctvom prasetla, jeho zhustenia a premien.

Boh je večnosť sama. Je mimo čas a jeho Zákony

riadia Univerzum. Božie tvorenie je večné ako On sám. Napriek tomu pôsobením nedochádza k preplneniu Univerza. Ľudstvo nie je schopné spojiť predstavu neustáleho tvorenia a zrodov s Večnou Existenciou. Preto sa často snaží večný Život popierať, na základe čoho vzniká veľa nesprávnych teórií a filozofií.

Stručne možno teda povedať: Na počiatku bol Boh, jeho sila a jeho praseveto. Prapočiatok Univerza vychádza z činnosti vysokej Inteligencie, dokonalého pravzoru Ducha, sily a hmoty. Bez tejto prainteligencie nie je mysliteľná existencia žiadnych zákonov ani existencie Univerza samého. Duch, sila a hmota sú tvorcovia Vesmíru. Všetko prúdi z Boha a všetko sa k Nemu opäť vracia.

2. Princíp života

S pojmom Boh súvisí pojem stvorenia. Všetko povstalo prostredníctvom Boha, bez Neho nepovstalo nič, čo je. Toto všetko je Vesmír, ktorý pred svojim stvorením bol ničotou, mŕtvym „nič“, prázdnotou, ktorú Boh premenil na Oživený Vesmír.

Číslo nula je bez jednotky bezvládne, ale stáva sa spolu s jednotkou dokonalým číslom desať. Lebo pračíslo jedna ho obohacuje svojou silou a činnosťou. Rovnako tak prebudil Boh neplodné „nič“, nulu bez sily a aktivity, k prejavu dokonalého čísla desať, alebo k Oživenému Vesmíru. Nezmerné veky, v ktorých Boh žiaril, uplynuli až k počiatočnej tvorčej perióde. V nej prebudil pomocou svojho Ducha mŕtve nič – nulu, aby splodila Vesmír.

Vráťme sa opäť k slovám evanjelistu Jána: „Všetko bolo vykonané Jedným.“ Toto tvrdenie zahŕňa aj premenu predtým neplodnej prázdnoty. Boh umožnil svojim Duchom, silou a prasevetlom jej premenu na Vesmír, ktorý bol naplnený

Životom. Prázdnota prijala Ducha, silu a prasetlo a bola tak prebudená k Životu. Pôsobením Božskej Vôle a sily sa stala rodiťkou životného princípu. Z Tvorca prúdiace prasetlo prestúpilo svojimi vibráciami mŕtvu prázdnotu, ktorá sa zmenila na more pohybujúcich sa svetelných molekúl. Oživujúca Jednička prežiarila nulu životným princípom – pulzujúcou silou Života, tak došlo k stvoreniu Vesmíru.

Duchom stvorený životný princíp (vibračná sila), sa stal pri prestúpení prázdnoty prít'azlivou silou a prasetlo životnou silou.

Stvorenie vychádza vždy z nedeliteľného celku, ktorý je nositeľom ďalších troch aspektov. Duch, sila a prasetlo sú teda tvorcami Oživeného Vesmíru. Ten je nositeľom ďalších troch prvkov: životného princípu, prít'azlivej sily a životného svetla, ktoré odzrkadľujú pôvodnú Trojicu.

Pri tvorení sa uplatňuje zároveň tiež princíp **dvojnosti**. Vznikajú tak dvojice – Duchovný Princíp Boha a životný princíp Vesmíru, vibračná a prít'azlivá sila, prasetlo a životné svetlo. Kozmos bol oživený svetelnými časticami životnej sily a uvedený do pohybu prijímajúcou, alebo asimilujúcou prít'azlivou silou. Behom tvorenia došlo k zdvojeniu pôvodnej Trojice a k vzniku žijúceho Vesmíru.

3. Prvotné Božské stvorenie

Absolútny Boh vyžaroval Oživujúci princíp a prebudil prázdnotu k Životu. Dvojnosť prejavujúca sa v kozme vyžadovala doplnenie na trojicu, alebo na individuálne stvorenie.

Duchovný princíp obsahoval inteligenciu, vôľu a lásku, sila sa prejavovala vibráciou, prít'azlivosťou a rotáciou a hmota ako prasetlo, životné svetlo a fluidum. Z

týchto troch trojíc vznikli **Boží prvorodenci, alebo prvotné Duchovné bytosti**. Zrodené z inteligencie, lásky a vôle boli tiež obdarené inteligenciou, láskou a vôľou. Svoju inteligenciu uplatňovali prostredníctvom sily a vlastného fluida.

Kruh tvorenia bol uzavretý. Objavuje sa dokonalé dielo. Boh, životný princíp Univerza (Kristus) a prvorodenci Jeho Ducha. Tvorca už nebol viac sám. Vesmír bol naplnený Jeho silou a prasketlom, bol obklopený inteligentnými, slobodnými, duchovnými jedincami. Všade vládla dokonalá harmónia (trojzvuk).

Prvorodené bytosti vytvorili zdvojením tak zvané duály (s dávajúcim charakterom pomocou vibračnej sily a prasketla, a s prijímajúcim charakterom pomocou sily príťažlivej a životného svetla). Ich spoločným znakom bol rotačný pohyb a tvorenie fluida. Nie je nič absolútneho alebo jednotného okrem Boha. Z Neho však prúdia dualistické stvorenia. Z Jednoty vychádza zdvojený život. Z dvojnosti potom vzniká tretí, ktorý je sám o sebe jediný, ale vo svojej podstate opäť obsahuje dvojnosť.

Najvyššia Inteligencia musela použiť výrazový prostriedok, aby jej bolo porozumené a bola inteligentne pochopená. Tiež sila a prasketlo vyvolávali zodpovedajúce prejavy. Týmto spôsobom boli Bohom a jeho Zákonmi stvorení inteligentní duchovní jedinci žijúci vo Vesmíre. Aký bol účel ich života? Vychádzal z toho, že **Boh je neustále činný. Neustále z Neho prúdi Večný Život, ktorého príjemcom je Vesmír**. Podobne mali byť činné aj prvotné duchovné bytosti. Ich úlohou bolo tvoriť, prijímať a rodiť, pracovať v rámci Zákonov, byť inteligentnými svedkami Boha, rešpektovať požiadavky Duchovného Zákona (**Zákona trojnosti a dvojnosti**).

S prvorodencami sa objavila aj tretia sila. Vedľa vibrácie, príťažlivosti, vznikol aj špirálovitý pohyb. Spojením prasketla a životného svetla vznikalo fluidum. Na

základe rotačného tvorčieho pohybu sa potom vytvárali fluidné kvapky, tvoriace postupné aglomeráty. **Úlohou prvorodencov bola účasť na rotačnom pohybe, duchovná a fluidná činnosť** (pri zhlukovaní a tvorbe fluidných kvapiek potrebných pre ďalšie stvorenie), ale aj **zdokonaľovanie** samých seba.

Pre život prvotných bytostí boli určené tri Zákony:

1. **Zákon múdrosti** – vyžadujúci uznávanie Boha a svedectvo Jeho existencie. Pre túto úlohu sú bytosti nositeľmi inteligencie.
2. **Zákon duality** – vyžadujúci vzájomnú vernosť. Pre plnenie tohto Zákona obdržali bytosti lásku.
3. **Zákon účasti na prejavocho tvorčej sily**. Pre tento účel im bola daná slobodná vôľa (aj slobodné rozhodovanie pre uznanie Boha).

Prečo by tieto bytosti nemali uznávať Boha, z ktorého Lásky a Vôle a Ducha boli stvorené? Toho, ktorý im daroval život aj inteligenciu. Prečo by Ho nemali uznávať, keď Jeho lesk a svetlo ich všade obklopovalo? Boli schopné Ho poznávať, nie celkom pochopiť. Pochopenie totiž predpokladalo ďalší vývoj ich inteligencie. **Mali sa učiť chápať svojho Tvorcu a pomocou vlastnej práce sa približovať k zjednoteniu s Ním.**

Zákon duality, lásky ducha k Duchu, vyplýva zo skutočnosti, že prvotné bytosti boli stvorené v zdvojení. Tvorili jednotu, ale v ich vnútri existovalo zdvojenie. Princíp dávajúci (vibračná sila a Božské prาสvetlo) a princíp prijímajúci (prítlačivá sila a životné svetlo). Dávajúcim princípom je Duch, prijímajúcim je oživujúca sila. Tieto dva princípy tvoria zmienené zdvojenie duchovného jedinca, ktorý sa nazýva duálom. Dva životy v jednom živote, dve sily v jednej sile, dve hmoty v jednej hmote. Duály, prvorodené bytosti, si mali pomocou lásky uchovať túto dvojnosť aj v jednote. Dva životy v jednom sú ako dva plamene, ktoré majú spoločný zdroj.

Rovnako horia aj svietia, ale vo fluidálnom trojuholníku tvoria jednotu.

Tretí zákon, vyžadujúci účasť na tvorčej sile, vyžaduje, aby sa bytosti svojvoľne neoddávali nečinnosti, ale **neustále tvorili a spolupôsobili** pri tvorbe fluidných kvapiek a ich zlučovaní s použitím svojej vôle a sily. Prvotné bytosti obdržali slobodnú vôľu, pretože mechanická vôľa by bola pre ich vysokú inteligenciu nelogická a ich činnosť by potom nebola ich zásluhou.

Stovky miliárd rokov (podľa predstavy človeka) sa pohyboval Vesmír pôsobením zdvojenej sily. Bol to Vesmír nádherný, vyplnený Bohom, fluidnými kvapkami (zhromažďujúcimi sa v zhluky ako zárodky ďalších životov) a prvotnými bytosťami tvoriacimi skupiny v harmónii a jednote okolo Boha. Inteligencia bytostí rástla, jednota lásky duálov nebola porušená a ich slobodná vôľa sa pohybovala v rámci vývojového Zákona v špirále. Viac k tomuto stavu nemožno povedať.

4. Vývojový zlom

Harmónia naplňala celý vesmír. Ako mohla byť porušená? Inteligentné prvotné bytosti (etapa stvorenia sa uskutočňuje stále ešte vo veľmi jemných, nehmotných, duchovných svetoch, svety matérie vznikajú až v podstatne neskoršej fáze „tuhnutia“ Univerza na 6.stupni, pozn.v.) mali slobodnú vôľu, boli schopné ďalšieho rozvoja inteligencie a pokroku. V ich slobodnej vôli však bolo skryté nebezpečenstvo.

Pre dosiahnutie dokonalosti museli obstať v určitých skúškach. Úspech záležal na nich samých a spočíval v nasadení ich slobodnej vôle. Pokiaľ rešpektovali Božie Zákony a silu, dosahovali perfektné výsledky. Porušovaním

potom spôsobili opak. Povinnosťou prvotných bytostí bolo dodržiavať tri zákony. Pre tento účel obdržali tri duchovné princípy, ktoré ich robili inteligentnými, mysliacimi bytosťami. Ich inteligencia skrývala možnosť ďalšieho Duchovného vývoja, avšak tiež aj duchovného odporu, lebo ich inteligencia nebola inteligenciou absolútnou.

Čisté bytosti nazývajú ľudia anjeli a padlého anjela Lucifera považujú za diabla. Starý zákon popisuje Lucifera ako najlepšieho, Bohu najbližšieho anjela, „nosiťľa svetla“.

Pýcha ho však premenila na démona. Tento popis zodpovedá skutočnosti.

Pýcha sa votrela aj do myslenia niektorých prvorodených bytostí, ktoré chceli byť a tvoriť, rovnako ako Boh sám. Preto zámerne volili pohyb proti Božským Zákonitostiam. Došlo tak ku zmene ich doterajšieho života a porušeniu duality. Chceli byť, tak ako Boh, samostatným Ja a tvoriť iba samé zo seba. Pod ich úroveň neexistovalo nič nižšie, boli vrcholom Božského stvorenia a iba Boh sa nachádzal vysoko nad nimi vo svojej Jednote a nemennosti, Následkom pýchy došlo k deformácii myslenia prvotných bytostí a ďalším následným previnením došlo k porušeniu duality tým, že spoločné fluidné pole pre oba duály chceli používať iba pre samostatné tvorenie, zhmotňovanie.

Dualita predstavuje spojenie Duchovného a životného princípu, vibračnej a príťažlivej sily, prasetla a životného svetla v jeden celok. Táto jednota Duchovne pôsobí, vyvoláva vývojovú vibráciu a vyžaruje fluidum do Vesmíru.

Niektoré z prvotných bytostí však zdržovali vyžarovanie životodarného fluida a koncentrovali svoje sily len pre seba. To bol priestupok proti Zákonu duality. Fluidný pás spájajúci oba duály bol preťažený a predráždený, až došlo k jeho pretrhnutiu. Tým sa uvoľnilo spojenie a z pôvodných duálov sa stali dve samostatné duchovné bytosti (dávajúce a prijímajúce). Z odporu duálov voči Zákonitej vibračnej sile sa

vyvinula odpudivá sila.

Duály sa teraz pohybovali v neustálom trení proti rotačnému vývojovému smeru a proti pôsobeniu magnetického fluida. Vystreľovali tak iskry do fluidických kvapiek, ktorých podvojnosc' bola tiež roztrhnutá na dve samostatné časti, taktiež s charakterom dávajúcim alebo prijímajúcim. Tieto protikladné bytosti, schopné pohybu iba proti Zákonitej sile a porušovaniu Zákonitej dvojnosti, nemohli zničiť stvorenie ani dosiahnuť nepremennej jednoty. Nie všetky prvotné bytosti sa nechali zlákať zlým príkladom bytostí protikladných. Mnohé zostali Bohu aj sebe verné, ich rotácia udržovala Zákonitý smer a vyvíjali magnetické fluidum. Ich dualita zostala neporušená. A tu začína boj Zákonitých a protikladných duchovných bytostí, Zákonitej a protikladnej sily a hmoty.

Po rozdelení duálov na samostatných duchovných jedincov prevyšoval ich počet množstvo duálov Zákonitých. Po rozdelení však zostali púhym neuceleným zlomkom a ich sila sa výrazne znížila. Boh nezasiahol do činnosti protikladných duchov, lebo dal všetkým prvotným bytostiam slobodnú vôľu. Ponechal im voľnosť až do samotného konca., kedy boli všetky ich sily vyčerpané a chaos, ktorý spôsobili, bol taký neprehľadný, že v ňom stratili orientáciu. Pôsobením proti Vyššej sile sa z nich stali otupené, malátne a letargické bytosti. Ich pôvodne ľahké fluidum sa postupne viac a viac zahusťovalo, ich telesný obal im zabraňoval stále viac v pohybe. Na základe toho sa stávali samé sebe prekážkou.

Napriek tomu všetkému Boh vyžaroval vo svojej nezmeniteľnej podobe, Jemu verné bytosti zostali s Nim a odmietli útoky protikladných. Protiklad možno charakterizovať ako úpadok v dodržiavaní Zákonov, porušenie harmónie, prejavy zla, prehrešky a devastácia životných hodnôt, aj následné rozdelenie duality. **Prít'azlivosc' sa zmenila na silu odpudivú a jej magnetické prít'azlivé fluidum, na fluidum elektricky odpudivé.**

Ako už bolo spomenuté, vychádza všetko stvorenie z trojnosti. Preto je zrejmé, že protiklad, ktorý je púhym zlomkom, nemohol tvoriť nič. Protikladné bytosti museli po ďalšom boji proti Božským Zákonom priznať svoju neschopnosť, ba bezmocnosť. Stali sa bytosťami odtrhnutými od svojich vlastných duálov, nejednotní samé v sebe, zahalení odpudzujúcou silou zhusteného a stemneného elektrického fluida..

5. Zaradenie protikladu do Zákonov Univerza

Nemenný Boh s Jemu vernými bytosťami stál voči protikladom zavinenému chaosu. Sily protikladu boli nárazom na Absolútnu Jednotu ochabnuté. Ich magnetické fluidum bolo roztrieštené a zhustené. Stalo sa nepriehl'adnou, hmote podobnou substanciou elektrického fluida, ktorá bránila pohybu. Nejednotné a ochabnuté trčali protikladné bytosti uprostred chaosu.

Teraz Boh vyslovil slovo Milosti. Nechcel zničiť to, čo stvoril, to čo vyšlo z Neho samého a Vesmíru a čo vlastnou vinou degenerovalo. Nenechal ustrnutých previnilcov prepadnúť až do prázdneho nič, ale stanovil pre nich Zákon odpykania a zmierenia. Tak bolo previnilcom umožnené prácou na sebe samých dosiahnuť pôvodnú čistotu. Tvorca uzavrel protikladné sily pomocou Prazákona, ktorý zjednocuje a umožňuje vzostup. Pádom previnilých bytostí sa vyvolal celkový pokles dobra, ktoré sa znovu malo vrátiť do plného prejavu.

Akým spôsobom možno zaradiť protiklad do Zákona zjednotenia? Zmenou poklesu na vzostup a priťahovaním odpudených. Protikladné bytosti sa rozdelili pôsobením svojej degenerácie z duálov na dve časti. Analogicky došlo k rozdeleniu dvojnosti v jednote existujúceho Vesmíru

pôsobením odpudzujúcej sily a elektrického fluida, vychádzajúceho z protikladov. Bola rozdelená aj dvojnásť jednotne pôsobiaceho životného princípu. Pôsobenie vibrácie a prasu (elementu dávajúceho), aj príťažlivej a životnej sily (elementu prijímajúceho) boli protikladnými bytosťami rušené vo svojom jednotnom Zákonitom pôsobení.

Pre nastolenie poriadku v danom chause bolo potrebné nájsť zmierujúcu silu, zjednocujúce fluidum. Pomoc vyšla z Boha, Jeho večnej Lásky, aj z Bohu verných prvotných bytostí, ktoré si uchovali svoje magnetické fluidum v pôvodnej čistote a svoje sily v plnej intenzite. Tak boli zachované aj kvapky životodárneho magnetického fluida, aj aglomeráty, ktoré uprostred chaosu dodržiavali svoju Zákonitú rotáciu. Týmto spôsobom vznikli rezervoáry najčistejšieho fluida, alebo prasníc. Verné bytosti obdržali na príkaz Boha vizionársku úlohu – napraviť panujúci chaos. Tak Jednota zostala nadradená roztriešteným silám.

Je treba pripomenúť, že tieto udalosti prebiehali v nesmierne dlhých časových obdobiach. Verné bytosti sa stali podporou Vesmíru. V dobe ťažkých skúšok zostali pevné proti nárazom bytostí protikladných. Tým rástla ich inteligencia, sila aj fluidálna čistota. Stále viac sa približovali Bohu a mohli sa tak právom nazývať jeho potomkami.

Pomocou svetlých, žiariacich, čisté fluidum vyžarujúcich slnec, bola protikladným bytosťam poskytnutá možnosť vzostupu. Nachádzali sa v letargii podobnej smrti, otupené, strnulé a vysilené, uprostred nepriehľadného elektrického fluida, ktoré samé vyžarovali. Chaos ich vylakal, výsledok ich činov ich vysilil. Protikladné bytosti zostali svojim fluidom a silou viazané na pôvodné bytosti, na prasnica, a tak nedošlo k žiadnym stratám. Prasnica jednoducho rotovali a príťahovali elektrické fluidum, ktoré vykazovalo opačné, vlastné otáčky. Tým dochádzalo k jeho dvojitej rotácii okolo prasníc. **Touto rotáciou (odpuďovaním**

a príťahovaním) došlo k rozdeleniu protikladného fluida na kvapky a guľôčky predstavujúce zárodky budúcich svetov.

Zákonom odpykania a zmierenia bola príťažlivosť v zmysle polarity. Rešpektovanie tohto Zákona umožňovalo protikladným bytostiam zvýšenie ich potencie. Táto aktivita bola sprevádzaná trojitou činnosťou:

1. Príťahovanie dobra, 2. odpudzovanie zla, 3. vznikom novej zmierujúcej tvorby a nového tvorčieho pohybu. Keď zhrnieme všetko toto dianie, môžeme konštatovať:

1. Rozuzlenie chaosu nastalo tým, že verné bytosti sa vzdialili z priestoru protikladných, že Zákonitá vývojová rotácia urobila z chaosu trojitú Zákonitú silu a magnetické fluidum, ktoré vystúpilo zo zatemneného fluidického konglomerátu, zostalo čistým trojitým fluidom.
2. Zákon príťažlivosti privádzal protikladné sily postupne cestou zmierenia k dodržiavaniu Zákonitosti. Praslnká príťahovali rotačné fluidum protikladu a vyviedla tak Vesmír z chaosu.
3. Boh neustále tvoril centrálny bod Vesmíru, okolo ktorého sa Zákonite pohybovali prvotné bytosti, prาสvetlá, aj fluidné prاسlnká. Protikladné bytosti boli duchovne ochrnuté, ich inteligencia zahmlená a ich sily oslabené. Nimi produkované zhustené fluidum je oživené iba príťažlivosťou prاسlnč a rozdelené do fluidných kvapiek, ktoré predstavovali zárodky ďalších svetov. Tie vykonávali dvojité rotačné pohyby – okolo vlastnej osi a okolo prاسlnč.

Protikladné bytosti sa museli morálne podriadiť Zákonu zmierenia a odpykania, protikladná sila Zákona príťažlivosti polarizačnému Zákonu dvojitej rotácie, a protikladné fluidum Zákona zvyšovania fluidnej potencie.

6. Prvý svetový stupeň

Tento stupeň je charakterizovaný ako začiatok zmierenia. Sily protikladu sú uzavreté a povznášané duchovným Zákom. Protiklad prináša rozdelenie, rozmnoženie a zhmotnenie, Zákon však vedie k zjednoteniu a zduchovneniu. V tejto kapitole sa zameriame na vytváranie zárodkov budúcich svetov a protikladné sily nachádzajúce sa v letargii podobnej smrti. Pre prebudenie z tohto stavu bolo potrebné pôsobenie prebúdajúceho životného impulzu, ktorý by viedol k poznaniu a ľútosti protikladných bytostí. K poznaniu chýb a omylov bola potreba v okolí previnených bytostí viac svetla a čistoty.

Pôvodné čisté bytosti stáli pred protikladnými ako mohutná sila. Protikladné sily a ich fluidum boli uzavreté do cyklu nového tvorenia a priťahované čistými praslčkami, ktoré im dávali život, svetlo aj rotáciu. Pádcom nezaťažené bytosti získali úspešne absolvovanou skúškou vernosti vyššie schopnosti. Stali sa Mesiášmi („Ja sa musím zmenšovať, Kristus vo mne sa musí zväčšovať...“ „Nie ja, ale Kristus vo mne...“ hovorí Nový Zákon o tomto vesmírnom Zákone. Podobne ako je jediný Boh, je jediný aj Mesiáš, Logos, ktorý vstupuje vždy znovu a znovu do procesu zjednocovania človeka aj Vesmíru do pôvodnej Harmónie, vo svojej nepochopiteľnej mnohočetnosti. Jedná sa o archetyp Krista, LOGOSa, Syna Božieho, ktorý sa stále v tej istej úlohe a substancii vteľuje podľa Otcom danej úlohy za určitých vývojových podmienok v rôznych častiach Vesmírov, podľa zákona Univerza, pozn.v.) nového tvorenia, s úlohou oslobodiť protikladné sily. Vybavené vysokou inteligenciou, silou a čistým fluidom postavili sa do čela pri tvorení zárodkov budúcich svetov.

Praslčká rotovali jednoducho okolo centrálného, nerotujúceho, ale vibrujúceho prasetla. Boli naplnené

prítlačlivou a vibračnou silou, teda schopnosťou prijímať a tvoriť, ktorú odovzdávali zárodkom svetov. Obidve sily vytvárali pomocou dvojitej rotácie embryá, ktoré postupne rástli. Do takto vznikajúcich embryonálnych svetov neustále vyžarovali prาสvetlo, životné svetlo a fluidum. Celý proces bol riadený vysokou inteligenciou Mesiášov. V embryonálnych svetoch sa prejavovala polarita ako protikladná Zákonitá sila, sila prítlačlivá a odpudzujúca, elektrické a magnetické fluidum. Prاسnká pútali na seba pomocou fluidálneho pásma zárodka svetov. Tieto pásma privádzali embryonálnym svetom z prاسnčkov život, teplo, možnosť rastu a vývoja. Svetlo prاسnčkov presvetľovalo teda svety embryonálnym a slnečným svetlom a stávalo sa svetlom planetárnym. Životné svetlo prاسnčkov prúdilo k zhmotneným, embryonálnym svetom (hmota je tu ešte mimoriadne jemná substancia, pozn.v.), prenikalo ich hmotnú substanciu, filtrovalo ju a vytváralo atmosféru (opäť to ešte nie je zďaleka „pozemská atmosféra“, pozn.v.). Magnetické fluidum prاسnčkov sa prispôbovalo pomocou fluidálneho pásma elektrickému fluidu embryonálnych svetov, ktoré sa tak stali nositeľmi fluida elektromagnetického.

Embryonálne svety vykazovali oválny tvar, ich vzhľad sa podobal mäkkému slepačiemu vajcu bez škrupiny. Elektromagnetické fluidum pri tejto predstave zodpovedá bielku. Polopriehľadné, oválne, do špičky vybiehajúce embryonálne svety, ožarované a zahrievané svetlom prاسnčkov, obdržali pomocou životného svetla vlastnú atmosféru, otáčali sa okolo vlastnej osi aj okolo prاسnčkov. (Stále sa jedná o mimoriadne jemné svety, ktoré s dnešným viditeľným Vesmírom nemajú nič spoločné, pozn.v.)

Uvedené javy môžeme ešte stručne zhrnúť. Embryonálne svety prijímali do svojej temnoty svetlo prاسnčkov, ktoré sa stalo svetlom planetárnym. Tým, že životné svetlo prúdilo do zhmotnených foriem, dochádzalo v nich k vytváraniu a vzplanutiu expanzívnych atmosfér. Magnetické

fluidum sa týmto spôsobom zmenilo na fluidum polarizované, elektromagnetické. Obežná dráha embryonálnych svetov, elipsa, sa podriaďovala rotácii prasník, rotujúcich okolo prasetla. Pomer embryonálnych svetov k prasníkám bol nasledujúci: Ich svetlo bolo menej intenzívne, atmosféra hustejšia, tiaž hmoty väčšia, a pohyb v priestore zložitejší.

7. Druhý svetový stupeň

Rozdelením sily a fluida prvorodených bytostí došlo k rozdeleniu celého Vesmíru do dvoch častí – časti zodpovedajúcej Zákomom a časti zodpovedajúcim protikladným silám. Súbežne s týmto rozdelením došlo k vytvoreniu Zákonitého a protikladného životného princípu. Každý z nich bol riadený jemu vládnuou silou a disponoval zodpovedajúcim fluidom. Zákonitý životný princíp nezaťaženej prvotnej bytosti predstavoval morálny element vo Vesmíre, ktorý bol v magnetickom fluide prasníc oddelený od síl protikladu a dodržiaval Zákonitú rotáciu. (Etický element ako podstata kvality vibrácie Vesmíru!!!, pozn.v.)

Protikladný životný princíp – previnilé bytosti sa stali protikladným motorickým elementom, ktorý disponoval elektrickým fluidom a podliehal odpudzujúcej sile. Motorická aktivita protikladného životného princípu nebola však naďalej oživovaná, naopak vplyvom zhmotnenia boli jej prejavy brzdené a tlmené. Postupné zhmotňovanie sa prejavovalo strnulosťou protikladných bytostí. Súčasne s tým došlo k útlmu protikladného životného princípu, čo ho uviedlo iba do latentného motorického stavu. Pohybové oživenie bolo brzdené a paralyzované chaotickým pôsobením zmätených síl aj fluidickým zhmotnením. Motorický element však bol opäť oživený v embryonálnych svetoch. Bol oživený k činnosti, k tvoreniu a k zmiereniu.

Na základe dvojnosti životného princípu vznikali z

elektromagnetického fluida mikroskopicky malé svetelné organizmy. Aj keď boli oveľa menšie ako dnes známe prvky, predstavovali oživené čiastočky, pohybujúce sa v elektromagnetickom fluide (javy sú stále ešte mimo vibrácie dnešnej viditeľnej hmoty, pozn.v.). Fluidum bolo nimi úplne prestúpené a oživené. Zárodky života („životné atómy“) mali tiež fluidický charakter. A keďže boli zrodené z dvojnosti, dvojnosť sa prejavovala aj v ich živote. V podobe sily odpudzujúcej, príťažlivej, magnetického a elektrického fluida, vzájomného zrodzovania aj pohlcovania. Tak sa premenil životný princíp, na jednej strane stále podriadený vládnucej sile a na druhej strane ovplyvňovaný látkou, ktorú oživoval (mikroskopické svetelné atómy na nepatrné organizmy, adekvátne embryonálnym svetom a ich fluidickému stavu).

(Na ľadovej trpasličej planéte Ceres sonda Dawn v kráteri Occator vyfotila rozsiahle svetielkujúce plochy, ktoré dnešné prírodovedné poznatky nevedia vysvetliť. Čudné svetelné stopy alebo farebné čiary sa nachádzajú aj na iných vesmírnych telesách Slnecnej sústavy. Napríklad na saturnových mesiacoch Dione a Tethys vesmírna sonda Cassini (apríl 2015) odfotovala rozsiahle jasné červené pásy. Pozn.v.)

Vďaka pôsobeniu Boha a Mesiášov ovládal embryonálne svety životný princíp a základný prírodný Zákon, ktorý značí: podobné k podobnému (Zákon príťažlivosti, úzko prepojený na Zákon príčiny a následku, pozn.v.). V prírode neexistujú veľké skoky. Článok po článku je systematicky riadený nezmeniteľným prírodným Zákom zmien a tvorenia. Tento Zákon vládol nad životným princípom aj nad embryonálnymi svetmi. **Životný princíp je elementom pohybovým, embryonálne svety aspektom sily a hmoty.** Tak spolu vytvárajú tvoriacu trojicu, ktorá je nedeliteľným celkom, a ktorej prejavy možno nachádzať v prírode na každom kroku. Organické svetelné čiastočky nazvané svetelnými organizmami, sú zárodočnými obyvateľmi embryonálnych

svetov. Podobné vytvára podobné, ale nikdy nie rovnaké, pretože **premena je základným aspektom tvorčej moci**. Svetelné organizmy sú zhmotneným výsledkom pôsobenia prírodného Zákona. Ten vychádza z pratrojice Boha, sily a prasetla. Bol uplatnený vďaka Mesiášom, ktorí ho dodržiavali a vytvorili predpoklady k zmiereniu. Sila realizujúca zmierenie je prírodný Zákon.

Všetko tvorenie vo Vesmíre vychádza z Boha. Mesiáši potom stanovia vďaka svojim vlastnostiam, sile a inteligencii v čele vývoja svetov (smer pokroku k Harmónii). Svojim Duchom, silou, aj fluidom sa stali podporou celého rozvíjajúceho sa Vesmíru.

8. Tretí svetový stupeň

Embryonálne svety prechádzali vo svojich premenách spoločne s premenami organických svetelných čiastočiek vývojom určeným prírodným Zákomom. V priebehu vekov uviedol Boh, premenlivá prasila a čisté fluidum všetko do pohybu, ktorý je tiež formou premien. **Zdroj a premena sú neoddeliteľnou dvojicou, vytvárajúcou nové štruktúry** (na úrovni príčin neskoršieho prejavu priemetu do matérie, stále na neviditeľnej, vibračnej úrovne stvorenia, pozn.v).

Časové odstupy jednotlivých stupňov vývoja predstavujú celé veky (mimo vznik časopriestoru . V nich tieto premeny prinášali stvorenie, ktorých prapôvodom bola trojica Duch, sila a hmota. K premenám dochádza neustále, každú minútu, sekundu. Sú to večné mikropohyby, z ktorých vychádza všetko tvorenie.

Svetelné životné atómy existovali v elektromagnetickom (vibračne hustejšom, pozn.v.) fluide podobnom bielku, v ktorom sa pohybovali, absorbovali, aj množili. Tak sa prejavoval vnútorný život, aj vnútorná sila embryonálnych svetov, aj činnosť pôsobiaca z vnútra navonok.

Ovplyvňovanie vnútra vonkajšími silami bolo realizované pôsobením prasetla, životným svetlom, magnetickým fluidom, aj rotačnou silou.

K vlastným prejavom embryonálnych svetov možno radiť odpudzujúcu silu, planetárne svetlo (na úrovni jemných vibrácií, pozn.v.), existenciu atmosféry (jemnej vibračnej sily budúcich plynov, pozn.v.) aj elektrického fluida. Vonkajšie aj vnútorné pôsobenie sa stretávalo v embryonálnych svetoch, kde na základe vibrácií vznikalo elektromagnetické fluidum, ktoré možno nazvať embryonálnou „bielkovinou“. Na základe polaroty fluida, vibráciou, rotáciou a odpudzujúcej sily sa táto „bielkovina“ začala rozdeľovať. Počas toho došlo k zdvojnásobeniu odpudzujúcej sily, ktorá sa sústredila stále viac do „vaječného“ stredu. Tu sa potom vytvárala odstredivá sila, rozdeľujúca stále viac elektromagnetické fluidum, ktoré sa vzťahovalo k „špičkám“ oválnych embryonálnych svetov tak, že na jednom póle sa sústreďovalo fluidum elektrické a na druhom póle fluidum magnetické. Celé delenie vychádzalo zo stredu, v ktorom sa stmelil zárodok embryonálnych svetov („žltok“) a síce stred elektromagnetický, prejavujúci sa odstredivou silou.

Tento obraz je veľmi blízky vývoju vajca pred vytvorením škrupiny. Žltok tu tvorí stred a okraje dve nerovnaké bielkovinové špičky. Prebytok magnetického fluida bol priťahovaný podobným vonkajším pôsobením **svetla praslice** dohora, čím vznikal plochý pól „vajca“. Prebytok elektrického fluida klesal dole a vytváral špicatejší pól s dlhým lúčom. Plochý pól nazývame elektromagnetickým severným pólom a zašpicatený južným. Centrum, „žltok“, zostáva materským kmeňom pôvodného elektromagnetického fluida, ktorého nepretržitou aktivitou a odstredivou silou dochádzalo k expanzii „vaječnej formy“ a tým aj k rastu jej šírky a zaguľateniu tvaru. Vibrácie a rozdeľovanie neustále pokračovali a vďaka rotácii, ako vonkajšej sile, bol svetom

daný pohyb a umožnený vývoj.

Kým predtým bol celý embryonálny svet rovnomerne naplnený elektromagnetickým fluidom, došlo teraz k rozdeleniu. Pri jednom póle sa zhromažďovalo hustejšie, ťažšie fluidum a pri druhom naopak fluidum redšie, s menšou tiažou. Súbežne s vnútornými zmenami embryonálnych svetov sa vytváral aj akýsi vonkajší fluidálny povlak. Organická látka s bunkovou štruktúrou vytvorila ešte okolo „mäkkého vajca“ bielu, jemnú vrstvu. (Tu vidíme, že organické látky vznikajú paralelne s ostatnými vibračnými zložkami budúcej hmoty, atmosféry..., pozn.v.)

Ako už bolo uvedené, v centre embryonálnych svetov pôsobila expanzívna sila, čím sa jej oválny tvar stále viac približoval tvaru zemskej gule a ťahal za sebou dlhý lúč elektromagnetického fluida. Máme pred sebou teda obraz akejsi „kométy“, ktorá vykonáva trojnásobný rotačný pohyb okolo praslnc.

Expanzia je synonymom vnútorného rastu svetového telesa. Premena embryonálnych svetov na telesá podobné kométe dokumentujú ich nedokončený vývoj a celkovú nerovnováhu.

Súbežne s všeobecnými premenami prebiehalo tiež pôsobenie životného princípu. V dôsledku rozdelenia a premien elektromagnetického fluida došlo v rámci embryonálnych svetov k rozdeleniu a premenám mikroskopických svetelných organizmov. Ich fluidum začalo vykazovať bunkovú štruktúru vzhľadom k všeobecným premenám spoločného fluida magnetického, dvojitého pôsobenia svetla a odstredivej sily. Svetelné organizmy predtým rovnomerne naplňajúce celé fluidum boli z materského kmeňa rozdelené na organické bunkové jednotky. Stali sa akýmisi jednobunkovými prvkami, svetelnými atómami, alebo zdvojenými bunkami. Na južnom póle vykryštalizoval bunkový život do pretiahnutej, zašpicatenej formy buniek, na severnom póle potom tieto

bunky mali tvar sploštený. Materský kmeň organických svetelných atómov zostával v strede, ako „žltok“ embryonálnych svetov. Premenou látky bol vytvorený aj jemný, bunkový, fluidálny obal „kométy“. **Organické bunkové tkanivo dodávalo svetom súdržnosť a udržovalo ich hustotu.** Lom svetelných lúčov na ich mäkkom obale ich zahrieval a umožňoval ďalšie prejavy premien života.

Celý uvedený vývojový stupeň možno zhrnúť: Na základe vibrácií a odstredivej sily dochádza k polarizácii fluidálnych svetov, k vytváraniu nerovnakých pólův, vnútornej expanzii a rastu. Elementy vytvárajúce bunkové tkanivo obalu sveta možno označiť za prvoky (na veľmi jemnej silovej, vibračnej úrovni, pozn.v.). **Svetlo prichádzajúce do týchto organicky žijúcich buniek vyvoláva zmeny a nové formy žiarenia. Z južného pólu sveta vychádza žltý svetelný lúč a plochý severný pól žiari matne modrým svetlom.**

9. Štvrtý svetový stupeň

Lúče svetla prestúpili bunkové tkanivo organizmov, ktoré ich pocítili ako zahrievací príliv magnetizmu. Svety, alebo „kométy“ postúpili z embryonálneho stavu do stavu detstva (procesy prebiehajú stále na neviditeľnej, silovej úrovni stvorenia, pozn.v.). Dva rozdielne póly a stred „komét“ vykazovali rozdielnu teplotu. Tá bola najvyššia v strede oživovanom materským kmeňom svetelných organizmov. Plochý severný pól bol chladný a špička južného pólu vlašná. Fluidálne substancie „komét“ boli prepletené bunkovými tkanivami prvotných organizmov. Tie pochopiteľne cítili tepelné rozdiely medzi príjemne chladným severom a nepríjemne vlašným juhom aj horúcim stredom „komét“.

Na základe trojnásobnej rotácie dochádzalo k zmenám svetelnej intenzity, čo malo vplyv na bunkové svetelné organizmy. Tie reagovali na svetelné zmeny pohybom, ktorý

umožňoval ich rozšírenie z centra do celej kométy. Planetárne svetlo ich prestupovalo a vibračne priťahovalo k sebe.

Medzi jednotlivými „atomárnymi“ organizmami sa vyvinula aj príťažlivá sila. Pôvodné svetelné organizmy vytvorili akési semená alebo molekuly života, ktoré boli roztrúsené v bunečnom tkanive všetkých svetov. Vplyvom príťažlivých síl a rotácie, aj vlastnej príťažlivej sily, prenikli do bunkových štruktúr, kde zakorenili a stali sa nositeľmi nového života. Vo vnútri polarizovaných fluidálnych svetov sa tak začal prejavovať organický život zrovnateľný s ríšou rastlín (stále v neprejavenej, nehmotnej forme, kde pôsobí iný druh jemnejších, nemateriálnych zákonov, pozn.v.). Jeho mikroskopické formy vykazovali nesmiernu farebnú nádheru a intenzívne sa rozvíjali.

Dochádzalo k tomu, že semená vznikajúce z rovnakého materského kmeňa a v rovnakej lokalite boli vystavené rôznym tepelným, svetelným podmienkam a z materskej bunky vyrastali rôzne rastlinné formy. Spojenie týchto životných svetelných organizmov s bunkovou štruktúrou fluidálnych svetov je počiatkom organického rastlinného života. **Prapočiatok rastlinného života možno teda vidieť v splynutí dvoch druhov organických atómov do jednej bunky, do jednej látky. Tieto prvotné rastliny mali fluidický charakter, lebo celý vtedajší život sa odohrával vo fluidnom prostredí** (akoby elektromagnetickom silovom poli, pozn.v.). **Prebudenie rastlinnej formy života je prvou formou rastu vychádzajúceho z fluida embryonálnych svetov.**

10. Piaty svetový stupeň

Sledujme ďalej vývoj „detských svetov“, alebo „komét“ riadených inteligenciou Mesiášov. Evolúcia oživujúceho princípu prebiehala paralelne s evolúciou síl a fluidických látok. Životný princíp prešiel do rastlinných foriem, ktoré sa

vyvíjali vplyvom trojnásobnej rotácie a v troch rôznych tepelných stavoch. Rozvojom tejto formy života došlo k veľkým všeobecným zmenám svetového fluida. Rastliny sa vyznačovali vstrebávaním a rastom.

Bunkové tkanivo vstrebávalo fluidum a vytváralo výrastky, pokrývajúce povrch svetov. Táto vývojová perióda predstavovala z ľudského hľadiska nesmierne dlhé časové obdobie. Vstrebávaním fluidálnej látky rastlinnými telami a prenosom bunkového života na povrch svetov sa rozdelilo existujúce fluidum na dve časti. Prvé z nich predstavovalo molekulárne fluidum škrobovitého charakteru a druhou tekuté priehľadné fluidum. Materský kmeň alebo stred predstavujúci „žltok“ zostával doposiaľ nemenný, vyžaroval teplo, vyvolával pohyb a rozptyľoval životné jadrá. Tak došlo k zmenám v rotáciách jednotlivých elementov, ktoré sa na začiatku fluidického rozdelenia otáčali rovnako. Všetky tieto zmeny prebiehali veľmi pomaly a postupne.

V miestach, kde boli fluidické rastliny najhustejšie, dochádzalo k oddeľovaniu slizovitej, škrobovej, fluidickej časti od časti redších a vodnatých. Tento okamih možno prirovnať k procesu, pri ktorom vytvára vaje v slepačom tele pevnú bielkovinu a vylučuje modrastú riedku časť. Pevná bielkovina je základom škrupinky a riedka časť základom bielka, ktoré obklopuje žltok.

Fluidické vylučovanie bolo v existujúcich svetoch začiatkom zrodu rozdielnych foriem bunkových organizmov živočíšneho typu. Podľa evolučného Zákona došlo ku genetickým zmenám a vzniku nových životných druhov. Z bielkovinovej, škrobovitej časti fluida sa vytvárali zhustené, hmote podobné elementy hrubších foriem. Vyrastali na obrovské rastlinné exempláre, v ktorých pôvodný bunkový život prijímal nové formy rastu. Životné semená, ktoré kličili v riedkom bunkovom fluide, sa v ňom pohybovali vo forme akéhosi poteru a vyvíjali pôsobením elektromagnetického

fluida vlastné molekulárne sily, procesy zrovnateľné s dnešnými galvanickými (elektro – polarizačnými, pozn.v.) pochodmi. Riedke vodnaté fluidum bolo oživené miliónmi týchto priesvitných galvanických organizmov. Naskytoval sa tu obraz životného hemženia, pohlcovania a zrodzovania. Neustále premeny prinášali podľa Zákona vývoja každú sekundu nové formy života. Mikrokozmičné organizmy sa rozmnožovali geometrickou radou a vytvárali nespočetné množstvá životných druhov. Z jediného životného zárodka tak vznikali až milióny ďalších mikro kozmických galvanických organizmov, žijúcich vo vodnatom fluide, ktoré nebolo ešte vodou v dnešnom slova zmysle. Môžeme ich však označiť ako vodný kmeň, podobne ako bielkovinné fluidum môžeme nazývať kmeňom hmotným.

V hmotnom kmeni fluida korenili obrovské rastliny, ktoré pod vplyvom svetla a tepla vytvárali stále viac a viac farieb. Boli nositeľmi organického bunkového života, prejavujúceho sa v kvetoch, plodoch a semenách, vzniknutých pomocou bielkoviny obsiahnutej v bunkách a pomocou žltkovitej substancie živočíšnych organizmov. Vypudzovanie semien týchto rastlín vytváralo podmienky pre síce podobné, ale napriek tomu vždy odlišné, nové formy života. Tak vzniklo množstvo rastlinných druhov veľkých aj malých rozmerov. Vplyvom rotácie a pôsobením atmosféry sa tieto semená roznášali po celom existujúcom svete. Z nich vyrážali na rôznych miestach vzhľadom na rozdielne životné podmienky opäť nové formy rastlín.

Vo vodnatom kmeni fluida došlo na základe vonkajších aj vnútorných síl k pohybom vyvolávajúcim miesenie fluidnej substancie. Tak došlo k tisícnásobným zmenám, ktoré by sme z dnešného hľadiska mohli označiť za genetické premeny organického života (rastlín aj živočíšnych nálevníkov).

Vplyvom fluidického rozdeľovania strácali „kométy“ svoj lúč, sprevádzajúci ich južný pól. Elektrické fluidum sa na

základe tohto procesu sťahovalo. „Detské svety“ tak dosiahli „čas dospievania“. Jeden pól obsahoval prevažne pretiahnutejšie, špicatejšie fluidné formy, stred potom širšie, guľatejšie a ďalší pól sa stával ťažším a kompaktnjším. Rozdielna hustota, hlavne na špičke fluidných svetov, spolu s fluidným oddelovaním vyvolávali nerovnomerný pohyb „kométy“. Rovnomerná rotácia prešla na „gúľanie“ zodpovedajúce evolučnej fáze planetárnych pohybov. Toto všetko prebiehalo pod vplyvom prasetla, príťažlivosti k materskému prasluku a pôsobeniu vonkajšej rotačnej sily.

11. Šiesty svetový stupeň

Nová forma otáčavého pohybu svetov spôsobovala, že jedna svetová strana bola stále natočená k slnku a druhá odvrátená. Prvá bola horúca, zatiaľ čo druhá zostávala chladná. V miestach, kde neprenikalo otepľujúce žiarenie prasluka, **kryštalizovalo** fluidum hmotného aj vodného kmeňa. Vzrastala jeho koncentrácia aj váha (postupné, veľmi pomalé znižovanie vibrácií a tým aj zhmotňovanie foriem, pozn.v.). Na druhej strane dochádzalo naopak k odparovaniu fluida, prinášajúce celkové zriedenie. Táto dvojaká forma premeny látok mala vyrovnávať rozdielne svetové zaťaženie, ku ktorému došlo súčasne s predchádzajúcimi zmenami. Po vyrovnaní prechádzal guľavý pohyb na pravidelné otáčanie okolo vlastnej osi a pokojnú rotáciu okolo materského slnka. K pravidelnej rotácii dochádzalo súčasne s vyrovnaním zaťaženia oboch pólov. Nové podmienky prinášali prenikanie svetla prasluka aj jeho tepla rovnomerne do celého svetového telesa.

Tak došlo opäť k vzniku obrovského množstva nových mikroskopických organizmov aj rastlinných druhov (ešte stále mimo materiálnu úroveň, pozn.v.). Základné životné typy v tejto etape predstavujú svetelné organizmy, galvanické (elektricky nabité, pozn.v.) organizmy, bunkové rastliny a

živočíšne bunkové organizmy.

Množstvo mikrokozmičkých organizmov sa spojilo a v priaznivých vonkajších podmienkach vytvárali celky – organické kolónie. Aglomeráciou mnohých galvanických organizmov teplom rozťahnutých, teda zväčšených buniek, začal proces, ktorý sa stal podkladom života veľkých obojživelníkov. Z vajcovej aglomerácie v jednom fluidnom púzdre alebo v jednej bunke, boli v priaznivých podmienkach vytvorené najprv podvojnú orgány a v priebehu ďalšieho vývoja organizmy väčšie (zložitejšie). Veľké obojživelníky s mäkkým priehľadným telom žili vo vodnatej vrstve fluida a vstrebávali jeho zahustenú substanciu - „poter“.

Predchádzajúca etapa vývoja spôsobila, že v chladných životných priestoroch stuhli živočíšne organizmy na akési bunkové kryštály a tie s prichádzajúcim oteplením opäť pomaly oživali. Pôsobením chladu sa koncentrovala činnosť životných buniek do vnútra, v teplých oblastiach sa naopak bunky rozpínali a ich životná aktivita sa približovala k povrchu svetov. Fluidické rastliny zakorenené v materiálnejšej úrovni fluida stuhli pôsobením predchádzajúceho chladu na obrovské kryštály, akési ľadovce.

Stred sveta - „žltok“ - zostával stále v nepremenenom stave. Pri obnovení pravidelnej rotácie sa stal akýmsi sprostredkovateľom medzi chladnejšími a teplejšími oblasťami. V horúcej oblasti vyrastal z materského kmeňa život zrovnateľný s tropickým rastlinným životom obrovských rozmerov. Súčasne s tým sa vyvíjali z vajecných aglomerátov obrovské „bylinožravce“ - bunkoví obri. Tieto formy vymierali s nástupom chladnejších období.

Pôvodne odvrátená strana, stuhnutá do kryštalizačnej formy, sa vplyvom slnečného žiarenia prebúdzala k aktivite. Vytvárajú sa tu aglomerácie mikrokozmičkých organizmov, predstavujúce zárodky vodných živočíchov, ktoré kládli vajcia - „ryby“. Pôsobením pravidelnej rotácie došlo k spojeniu

horúceho fluida s fluidom chladným a k vzniku akýchsi „usadenín“ okolo „žltkového“ jadra. Vzniknutá vrstva pripomína prvé náznaky planetárnej kôry. Cez toto počiatočné, jemné, pórovité, bunkové tkanivo uvedené fluidá presakovali a vyparovali sa. Vyžarovanie materského slnka, prasu a životného svetla túto činnosť vyrovnávalo vytváraním atmosféry.

V materiálnejšej vrstve v horúcom svetovom pásme, kde vyrastali obrovské rastlinné exempláre, dochádzalo k neustálemu vyparovaniu, vznecovaniu atmosféry a spaľovaniu, pričom vznikal uhlík. Vrstvením zuhoľnatých, rastlinných obrov na materiálnejšej úrovni sa vytvárali praveké uhoľné ložiská.

Toto spaľovanie si nemožno predstavovať ako horiaci oheň. Jedná sa o tak zvané spaľovanie bez prístupu vzduchu (nie atmosférické, ako je v originále, pozn.v.), avšak pôsobením tepla okolitého horiaceho vzduchu, ktoré viedlo k zuhoľnatiu rastlín a ich konzumentov bylinožravcov v teplých uhoľných panvách. Uhoľné vrstvy ležali ľahko jedna ponad druhú a pomaly boli vonkajším tlakom stlačované dole do materiálnejšej úrovne. Cirkulácia atmosféry tiež vyvolávala rotáciu atómov uhlíku, ktoré padali ako hustý dážď po všetkých svetadieloch. Uhlík bol absorbovaný vodnatou hladinou v otepľujúcej sa chladnej planetárnej oblasti. Zuhoľnaté rastliny vytlačené do materiálnejšej vrstvy v teplej svetovej oblasti vytvárali v dôsledku ochladenia uhoľné ložiská. Stvrdnuté, bunkové kryštály nachádzajúce sa v chladnej svetovej oblasti, pri otepľovaní zmäkli a to umožnilo atómom uhlíka, aby v týchto kryštáloch vyvolali rastlinný rast a vývoj.

Vodnatá (ešte stále to nebola hustá voda s dnešnými fyzikálne chemickými vlastnosťami, pozn.v.) vrstva v teplejších oblastiach pripomínala svojim charakterom hustú polievku. V chladných oblastiach bola čistá, prefiltrovaná

mrazom a kryštalizáciou. Prúdením a zemským pohybom sa zmiešali obe vodnaté substancie do jedného celku, a tak rozmnožovali svoje zárodky. V tejto etape svety prechádzali cez neustále zmeny. Vznikali teplé uhoľné ložiská, oteplením mäkli bunkové kryštály, dochádzalo k mieseniu látok, prenášaní semien, rozmnožovaniu vaječných zárodokov vo vodnatej vrstve, prúdením vzduchu aj fluida. To všetko sa odohrávalo v strede sveta, v jeho materskej „chemickej kuchyni“.

12. Pokračovanie šiesteho svetového stupňa

V priebehu mnohých tisícročí pôsobením evolučných a sedimentačných síl došlo k vytvoreniu svetov, ktoré možno označiť ako **polomateriálne**. Pokúsime sa priblížiť rozdiel medzi ich podstatou a podstatou dnešného prejaveneho (duálneho) sveta. V minulej kapitole sme hovorili o teplých uhoľných panvách, v ktorých dochádzalo k ochladzovaniu. Stuhnuté, teplom zmäkčené kryštály, boli oplodnené atómovým uhlíkovým dažďom a cirkuláciou vzduchu rozširovanými životnými zárodkami. V teplých uhoľných panvách sa liahli vplyvom priaznivých vonkajších podmienok lietajúce polo vtáky a polo červy. Z nespočetných malých kokónov sa vyľahli motýle, z väčších zárodočných obalov vychádzali sametové, jemné vtáky bez tvrdého zobáku a pazúrov. Tieto obranné orgány neboli v polomateriálnych svetoch potrebné.

Pokojným, rovnomerným vývojom pri zachovaní konštantnej rotácie prechádzali svety zo šiesteho do siedmeho vývojového stupňa. Vzniknuté svety dosiahli v tejto etape určitého stupňa organizácie a prípravy fluida, čo umožnilo prebudenie protikladných síl z ich letargického stavu. Ťažké fluidá tiesniace Ducha boli vylučovaním uvoľnené, ich tlak zoslabený a protikladné sily, pôvodcovia chaosu a boja, sa prebudili z ustrnutého stavu do priestoru

naplneného **pokojom, poriadkom, teplom a svetlom. Chaos bol nahradený novým stavom nádherného tvorenia.**

Organická činnosť životného princípu zjednotila protikladné sily so Zákonom a pokračovala v tvorení vyšších organizmov, rôznych druhov vtákov, obojživelníkov, vodných zvierat, stromov a rastlín, ktoré rástli na horách vytvorených kryštálicky. Vodnatá vrstva sa vyčistila a materiálna vrstva sa sedimentáciou spevnila. Pri popise týchto premien je neustále potrebné mať na pamäti, že sa jedná o javy polomateriálne, prebiehajúce v jemnej „látke“, ktorá hýrila rôznymi farbami.

V tejto etape si mali protikladné sily spomenúť na obdivuhodnú existenciu Tvorcu, uznať obetavú lásku svojich bratov, Mesiášov, prejavíť ľútosť a poslušnosť voči večným Zákonom Stvoriteľa. Vo všestrannom dianí sa prejavovala činnosť najvyššej Inteligencie ako ponuka zmierenia, pomoci a lásky. Mesiáši vstupovali do novo stvorených svetov, poučovali a viedli protikladné sily k poznaniu minulých omylov pomocou lásky a vysvetlenia Duchovných princíпов.

Fluidálne očisťovanie protikladných síl malo vychádzať z ich vlastnej slobodnej vôle. Harmónia prejavujúca sa v prírode mala byť nasledovaná aj zmierením protikladných síl na základe ľútosti, poslušnosti, pokory a prijatím najvyššej vôle. Fluidné zhustenie zahaľujúce ducha protikladných bytostí, takzvaný perispit, nemalo byť ďalej zahusťované, ale prijatím Zákonitej vývojovej rotácie malo dôjsť k jeho prečisteniu. Trojica Duch, sila, hmota sa v týchto bytostiach prejavovala ako Duch, „nervy“ a fluidum. Duch je ústredným oživujúcim „motorom“, nervy predstavujú pohyblivú silu a fluidum je „hmotou“, v ktorej sa oživený pohyb prejavuje. A tak nervy a fluidum slúžia na vyjadrenie individuality Ducha.

Mesiáši sa prejavovali Duchom, prítlačivou silou a magnetizmom. Ich svetlé postavy možno zobrazíť uzavretými, na základni stojacimi trojuholníkmi. Aj protikladné sily sú zobrazené trojuholníkmi, ale zbortenými, so zhusteným

perispritom.

Mesiáši k sebe behom svojej činnosti prit'ahovali aj hrubé fluidá. Po návrate do prasínk (ich materského priestoru) sa tieto fluidá rozpadli a oni sa nachádzali opäť zahalení svojim pôvodným para magnetizmom.

Protikladné sily nemohli stúpať vyššie bez zmeny inteligencie a chýbala im moc vládnúť vyšším preduchovneným fluidom. Duch na určitom stupni môže oživiť a viesť do pohybu iba jemu rovnocenné fluidum, alebo fluidum nižšieho charakteru, nikdy však fluidum vyššieho stupňa. V tomto zmysle uskutočnené pokusy protikladných síl s Duchovnou silou boli jednou z príčin ich pádu. Protikladné sily boli prebudené zo svojej strnulosti v polomateriálnom svete. Vo svojom trojuholníkovitom okruhu oživilo okolo seba bunkové fluidum, ktorého pohyblivosť riadili vlastnou vôľou „nervovou silou“. Čistá príroda a Duchovné Zákony nahradili protikladným silám ich strulé fluidum oživeným a pohyblivým fluidom (perispritom).

V tejto etape, ako už bolo uvedené, bolo úlohou protikladu navrátiť sa k prijatiu prvotnej Zákonitosti a k dodržiavaniu správnej vývojovej rotácie na základe vlastnej vôle. Použitie vlastnej vôle je však možné iba v prípade slobody. Preto bola daná protikladným silám voľnosť, ktorou mohli rozvíjať svoju inteligenciu a samostatne sa rozhodovať. Príklad a ponaučenie prinášali Mesiáši, ktorí prichádzali zo svetelných svetov. Najprv pritom museli svoje ľahké fluidné telá čiastočne zhmotniť, čo bola veľká obeť, aby mohli byť protikladnými silami vnímané. Veľkosť obete bola výrazom lásky a pomoci Mesiášov svojim nevedomým bratom. Ich cieľom bolo priviesť protikladné sily k poznaniu nesmiernej Božej milosti, ktorá mala priviesť každú duchovnú bytosť na správnu cestu.

13. Siedmy svetový stupeň

Sledujeme udalosti popísané v 4. a 12. kapitole. Teraz zavládla vo svete Harmónia. Protikladné sily sú ovládané prírodným Zákom, chaos nepôsobí. Dodržiavajú správnu vývojovú rotáciu a Duchovné Zákonitosti. Príroda je obrazom harmonického celku. Rozhodujúcim prvkom, ako už bolo uvedené, bolo prebudenie inteligentných protikladných síl. Harmonické prostredie na ne malo tiež harmonicky pôsobiť, Božská milosť mala pôsobiť zmierlivo a láska Mesiášov prebúdzat' pocity vzájomnej úcty a lásky. Všetko dianie bolo zamerané na to, aby protikladné sily rešpektovali Duchovnú Zákonitosť, tvorili jednotu a harmóniu s ostatnými Duchovnými bytosťami aj s najvyšším Tvorcom. K tomu však nedošlo.

Niektoré z protikladných bytostí prijali pokánie. Iné, tvrdohlavé, pyšné a plné hnevu pokračovali v odpore. Tým posilňovali vo svojom fluide elektrické odpudivé sily, ktoré využívali všade, kde to len bolo možné. Priťahovali zhmotňujúce sa fluidá a využívali ich v protizákonných činnostiach. Viedli vedomý boj proti Bohu a Mesiášom so snahou získať nadvládu a vytvoriť ríšu Belzebuba ako protiklad Božej ríše.

Boh, ktorého vlastnosťou je trvalá Láska, nezničil svoje stvorenie, padnutých prvorodencov a nezničil svoje znovu previnilé stvorenia ani teraz pri ich **druhom páde**. Podriadil ich však pôsobeniu prírodného Zákona riadiaceho svety, ktorý ich vyradil z okruhu svojho pôsobenia. Protikladné sily prejavovali svoju nepripravenosť k pokániu vzburou proti platným Zákom. Vlastný perispit ich obklopoval pruhom odpudzujúcej sily a elektrického fluida vedúceho k vlastnému zhmotňovaniu a zhmotňovaniu bunkových organizmov. Zhmotňovanie sa šírilo pomocou elektrického prenosu medzi

bunkovými organizmami, prechádzalo aj do atmosféry, čím v ešte teplých „uholných“ ložiskách a kryštáloch dochádzalo k zapáleniu a „vulkanickým výbuchom“. Na základe pôsobnosti prírodného Zákona, pravidelnej zákonitej rotácie a magneticko elektrického vývoja boli vylúčené protikladné sily a zhmotnené elektrické fluidum vo forme ohnivých obručí na povrch svetov. Ohnivé pásy sa však nestratili vo Vesmíre. Jeho fluidum našlo oporu v nesmrteľnej duchovnej podstate protikladných síl a v jeho materských svetoch, na ktorých zostali vplyvom Zákona príťažlivosti viazané. Vylúčené protikladné sily boli fluidálne rozdelené na „molekuly“, ktoré rotovali okolo svojich materských svetov.

Tento druhý vývojový zlom, druhý pád, bol dvakrát väčší ako pád prvý. Predstavoval pád ducha, sily a fluida. Pri prvom páde stratili protikladné sily vedomie samých seba. Pri druhom si ho však udržali. Prvý pád mal za následok chaos a zmätenie síl. Druhý vylúčil protikladné sily vo forme ohnivých pásov a tým umožnil návrat predošlej harmónie a pokoja. Existujúce svety vytvorili materské slnká (slnečné svety druhého rádu). Vylúčené ohnivé pásy rotovali okolo nich ako svetové zárodky.

Protikladné bytosti, ktoré sa s pokorou pripravili na návrat, zostali potom v slnkách druhého rádu. Obstáli v boji a dosiahli očistenie. Postúpili o stupeň vyššie vo svojom poznaní a v pripravenosti dodržiavania duchovných zákonov. Lútosťou a poznaním umožnili pokániu priviesť ich späť k pôvodnému zjednoteniu. Prečistené fluidum im bolo navrátené ako perispřit predstavujúci pomoc pre návrat. Na základe toho došlo k obratu mnohých ďalších jedincov.

Druhý zlom bol vo vývoji oveľa dôležitejší ako zlom prvý, na základe zachovaného vedomia protikladných síl a ich získanej inteligencie. Tak vznikli duchovní jedinci, ktorí sa na Zemi označujú ako **démoni. Tak ako Mesiáši boli dokonalí v plnení duchovných Zákonov dobra a lásky, boli démoni**

dokonalí v prejave zla a vo vlastnostiach opačných cností. Chceli zvrhnúť, ovládnuť a oklamať Duchovné Zákony. Ako bariéra proti nim však stála nepremennivá Božia pevnosť, Jeho Zákony a Mesiáši nedotknuteľní vo svojej čistote. Protikladné sily nemohli teraz latentne spočívať v prírode a nechať sa unášať jej Zákonitosťami. Vo svojej činnosti boli spútané a duchovne porazené. Boh pripravoval zmierujúci článok medzi protikladnými silami a prírodným Zákomom, z ktorého malo vyjsť slobodné, inteligentné, zmierujúce fluidum, ktoré zodpovedá fluidu Mesiášov.

Kniha druhá

14. Pokračujúce tvorenie

Dvojitému pádu zodpovedá potreba dvojitého zmierenia. Ohnivé kruhy protikladných síl, odtrhnuté od slnčného rádu sa nachádzali po svojom páde v „molekulárnom“ stave a otáčali sa okolo svojich materských svetov. **Pri treťom stupni zhmotnenia prijímali prาสvetlo zo slnčného iba v jeho zhmotnenej podobe zodpovedajúcej ich vlastnej štruktúre.** Protikladné sily boli proti prírodnému Zákomu bezmocné a museli sa podriaďovať jeho tvorčíemu pôsobeniu.

Vývojové ohnivé pásy boli podriadené rovnakým Zákomom a vývojovým stupňom ako predošlé embryonálne svety, lenže na oveľa hmotnejšej úrovni. Z molekulárneho stavu sa vyvíjali embryonálne zárodky nových svetov. Tieto zárodky boli na základe pôsobenia elektrickej sily špirálovitým pohybom uvoľnené z ohnivých pásov a vytvárali vyvíjajúce sa satelity. So svojim materským svetom zostávali stále v planetárnom vzťahu a prijímali svetlo slnčného rádu.

Svetelné zárodky embrya sa nevyvíjali rovnakým

tempom. Vplyvom rotačného tlaku prejavovali rôzne odstupňované kruhové a špirálovité tvary. Niektoré sa otáčali rýchlo vo svojej „vaječnej forme“, iné rotovali s elektrickým svetelným prstencom, ďalšie sa akoby gúľali, zatiaľ čo mnohé iné už postúpili z predchádzajúcej fázy a dosiahli Zákonitú rotáciu. Pôvodné molekuly zmenené na zárodky boli na základe špirálovitého pohybu vylúčené. Prijímali tvar „vajca“, v ďalšej fáze potom „kométy“, jednoducho „gúľajúceho“ sa sveta a nakoniec na Zákonite rotujúce slnko. Na nich vplyvom protikladných síl dochádzalo k „vulkanickej činnosti“ a tak boli vyvrhované ďalšie ohnivé pásy. Tie podliehali rovnakým Zákonom a vývoju a vytvorili satelity Zákonite rotujúcich slnc. **Prvé vzniknuté svety z ohnivých pásov nazývame slnká tretieho rádu** a ich podstata bude neskôr vysvetlená. Otvára sa pred nami obraz nekonečného života a stále pokračujúcej tvorby svetov Univerza. Jeden nasleduje druhý a všetky spolu sledujú vývojovú špirálu.

Neustále vyradovanie a vylučovanie ohnivých pásov nastalo následkom horúčkovitej aktivity protikladných síl, ktoré vo svojej nerozumnosti chceli prestúpiť platnosť Zákonov aj hraníc Univerza. Kde len to bolo možné, vzdorovali a zadržovali vývojové sily elektrickými a „vulkanickými“ explóziami, čím dochádzalo k nárazom, brzdeniu síl a prechodu roztrieštených svetov do atomárneho stavu.

Ale nič nemalo byť stratené a zničené, lebo prírodný Zákon pôsobil nepretržite. Z atómov naplnených kozmickým životom a rotujúcich okolo svetov sa vytvárali postupne nové aglomeráty, ďalšie svety, planéty, satelity. **Vývoj pokročil od pôvodného nepohyblivého prาสvetla cez prاسlnká, slnká druhého rádu (na ktorých došlo k zlomu) a slnká tretieho rádu (kde dochádza k vytváraniu planetárneho života, vývoju planét, ktoré opäť vytvárajú vlastné satelity).**

Medzi tým všetkým sa v slnečných systémoch slnc

tretieho rádu pohybovali rotujúce elektrické vložky – svetové zárodočné atómy.

V tejto etape vývoja možno vo Vesmíre vidieť rôzne druhy rotačného pohybu:

1. veľká jednoduchá rotácia okolo prasetla – **slnká prvého rádu,**
2. rotácia **slnc druhého rádu** okolo vlastnej osy aj obeh okolo slnc prvého rádu (s rotáciou okolo prasetla sa jedná o trojitú rotáciu),
3. rotácia **slnc tretieho rádu** s otáčkami okolo vlastnej osy, okolo slnc druhého rádu a s nimi okolo prasetla,
4. rotácia **odpadnutých článkov slnc tretieho rádu** okolo svojej osi, okolo materských svetov a s nimi okolo slnk vyšších rádov, prasetla.

Pri tomto delení rotačných pohybov je potrebné uviesť, že s počtom rotácií rastie „vzdialenosť“ od prasetla a teda od Boha.

Druhý vývojový zlom nepriniesol chaos a zničenie, ale postupujúce zhmotňovanie (ot'aženie stvorenia) a množenie (zväčšenie rozmanitosti druhov, pozn.v.). Nad všetkým zostával veľký Tvorca a Jeho Zákonitosti, ako vodcovský, tvoriaci a zmierňujúci faktor.

Protikladné sily volili vždy najhmotnejšie fluidá. Oblasť čistejšieho fluida v ohnivých pásoch boli zatvrdenými protikladnými bytosťami opúšťané. Menej nepriateľskí jednotlivci protikladných síl naopak tieto priestory obývali.

Vplyv protikladných síl sa prejavoval aj v (nehmotnej podobe, pozn.v.) vývoji životných foriem. Tak sa vďaka ich fluidickému pôsobeniu vo svetoch najhrubšieho zhmotnenia tvorili napríklad formy zodpovedajúce známym jedovatým rastlinám a zdivočeným zvieracím druhom (šelmy, predátori...). Embryonálny vývoj svetov z ohnivých pásov prebiehal

Zákonnite tak ako vývoj slnc druhého rádu. Od začiatku bola však východzia fluidná substancja hustejšia, bunkové organizmy väčšie a svetelné organizmy hmotnejšie.

Pôvodná Jednota zostávala zachovaná, množstvo foriem však bolo rôzne. **Vo svetoch tvorených z ohnivých pásov boli všetky zárodočné atómy hmotnejšie.** Postupné zhmotňovanie postihlo aj prejavy ako popísaný uhlíkový dážď, roztavenie kryštálov, záplavy a ďalšie javy. **Rozdiely medzi chladom a horúčavou narastali a ich vzájomné vyrovnávanie bolo vplyvom prekážok vytváraných protikladnými silami stále ťažšie.**

Veľký rozdiel foriem sa prejavoval v evolúcii zvierat. Zmyselnosť rozvíjaná protikladnými silami prechádzala aj na oživené živočíšne organizmy. Protikladné sily vykazovali inteligenciu a využívali svoje vedomie na dosiahnutie svojho cieľa – tvoriť samé zo seba a rozmnožovať. Ale vo svetoch týchto síl (ktoré možno nazvať podsvetím), ktoré patrili k slnkám tretieho rádu, zostali osamotené. V spomienkach na vystúpenie z duálového celku podliehali protikladné sily zmyslovým pocitom (degenerácia lásky duálov), ktorými chceli dosiahnuť spojenie perisprirov, umožňujúcich samostatné tvorenie. S pomocou perisprirov a nervových flúid vytvárali protikladné sily vo svojich obaloch zmyselné formy. Keďže však k tomuto fluidu neexistoval Duchovný princíp, zostávali protikladné sily neuspokojené.

Životný princíp prestupujúci všetky svety oživoval svojim pôsobením aj fluidá tohto druhu a dochádzalo tak k vývoju zmyselnosťou naplnených zvieračích foriem. Expanzívna zmyselnosť a množenie naplňali všetky molekuly aj bunkové organizmy fluida tvoreného protikladnými silami. Tak došlo postupne k oplodňovaniu cestou telesného kontaktu a k rodeniu živých mláďat.

Vzájomný fluidný kontakt protikladných síl v ich perisprite nevytváral nový život, ale iba nové vývojové zmeny.

Z tohto kontaktu sa vyvíjala elektrická molekulárna a bunkovo oživená bielkovina, vedúca k zmenám mikrokozmickeho života. Ten vytváral väčšie organizmy – mechanicky žijúce zvieracie jedince. Zvieratá sa rozmnožovali na základe zmyselnosti a tvorili rôzne nové druhy. Ich formy a vlastnosti v sebe chovali určité aspekty svojich tvorcov – protikladných síl. Tým možno vysvetliť mnohé mytologické zobrazenia pochádzajúce zo starej gréckej epochy a predstavujúce napr. rôzne kreatúry. Z rovnakého prameňa tiež vychádzajú korene povestí o zlých duchoch, v protiklade k duchom dobra.

Protikladné sily však neboli spokojné s oživením a vývojom výplodov vlastného perispritu ani s výsledkami aglomerácie mikrokozmickeho života. Vreli hnevom nad vlastnou nemohúcnosťou, ktorá nedovolila tvoriť Duchovnú inteligenciu. Stvorené zvieratá zo zmyselného fluida boli divoké, neskrotné a zlé. Zrkadlili vlastnosti protikladných síl, ktoré sa ich snažili prenasledovať a zničiť.

Keď porovnáme životné prostredie medzi slnkami druhého a tretieho rádu, môžeme dôjsť k nasledujúcim záverom: Slnká druhého rádu – krásna flóra, vtáky, mäkké voňavé ložiská (krásne krajinné útvary) a priezračné vodnaté nádrže krištáľovej čistoty – životné prostredie ľutujúcich kajúcnikov.

Slnká tretieho rádu – materializovaný zmyslový život (v planetárnom systéme týchto slnc ešte materiálnejší). Jedovatá flóra, tvrdé ložiská (suché, kamenisté, púštne terény, pozn.v.), skalené vodnaté nádrže, zmyselnosťou naplnené zvieracie formy – životné prostredie protikladných síl odmietajúcich ľútosť a pokánie. Život na slnkách tretieho rádu sa vyznačoval menšou zmyselnosťou a stupňom zhmotnenia, ako život na ich planétach (prijímajúcich svetlo, výživu a teplo materských slnc tretieho rádu). Satelity obývali jedinci protikladných síl, ktorí sami zmyselnosť vyvíjali. Obyvatelia slnc tretieho rádu boli na úrovni Ducha, sily, aj hmoty menej zasiahnutí zmyselnosťou.

K vývojovým premenám druhov dochádzalo najprv aglomeráciou vaječných zárodkov. Neskoršie rodenie živých mláďat vychádzalo zo zhmotneného fluida a duchovnej zmyselnosti. Vo Vesmíre tak na jednej strane existoval nádherný Duchovný život a na druhej svet dominujúcej zmyselnosti a snahy po množení. Hlboká priepasť medzi týmito dvomi svetmi mala byť odstránená novým zmierujúcim článkom.

15. Protikladné bytosti

Životný princíp pôsobil ako univerzálna, Oživujúca sila na všetkých úrovniach stvorenia. Jedná sa o tvorivú Božskú silu oplodňujúcu a oživujúcu Matku prírodu. Jeho pôsobenie v zhmotnených svetoch (podsvetí) malo vyvolať zmierenie protikladných síl s Duchovným Zákom. Aj keď sám oživoval kajúce zmyslové formy, nebol touto zmyselnosťou dotknutý. Postupne sa jeho pôsobenie zrkadlí v inštinktívnom, duševnom, ale stále ešte mechanickom živote oživených foriem.

Postupne oživoval životný princíp v existujúcich individualitách stále viac duševný princíp.

V minulej aj predminulej kapitole boli uvedené planéty, satelity a atómy krúžiace systematicky okolo svojich materských svetov (slnč tretieho rádu). Aký obraz poskytuje život na týchto planétach a satelitoch?

Tunajšie protikladné sily nazývame démoni. Sú opakom čistých Duchovných bytostí, Mesiášov. Démoni chceli samostatne tvoriť. Z ich zhmotneného organicky zmyselného fluida oživeného životným princípom sa rodili živé mláďatá. Fluidum vo svojej organickej bunkovej štruktúre prestupované zmyselnosťou vytvárali tiež embryonálne zmyslové organizmy. Tieto fluidálne embryonálne evolúcie vychádzali z perispritu - nervovej štruktúry démonov a boli oživené pôsobením životného princípu. Telo tvoriace látkovú substanciu a

obsahujúce zvieracie vlastnosti vychádzalo z démonov. Zo živo narodených mláďat vyrastali divoké, nespútané a pustošiace zvieracie druhy. Ich organický život predstavoval stelesnené vlastností démonov. Tí sa cítili nesmrteľnými a hľadali uspokojenie svojich protizákonných zmyselných pocitov v hmotných kontaktoch a pri zhmotňovaní svojho perispritu.

Slnká tretieho rádu pôsobili svojim svetlom aj prít'azlivou silou na okolité planéty. Aj oni boli oživené silami protikladu. V týchto svetoch (slnkách tretieho rádu) však nežili bytosti označované ako démoni, ale protikladné sily, ktoré dosiahli nižšieho degeneračného stupňa a pôsobili tak v slabšom protikladnom fluide.

Čistý magnetizmus sa nachádzal iba v pôvodnom praskvetle a v slnkách prvého rádu. Už na základe prvého zlomu došlo k premene magnetizmu na elektrickú silu, ktorá získavala neustále na prevahe odklonom od Zákonitej vývojovej línie. S prejavom elektriny a magnetizmu dochádzalo tiež k prejavom odpudzujúcich a prít'azlivých síl. Z ich spoločného pôsobenia vzniká elektromagnetická sila, ktorej charakteristickým znakom je polarita, ktorá vládne vo formách narastajúceho zhmotnenia od slnc druhého rádu až do nízkych zhmotnených svetov (podsvetia). Tu pôsobí hlavne sila elektromagnetická, ktorej elektrická zložka sa prejavuje intenzívnejšie.

Elektromagnetická sila sa prejavovala aj v rôsolovitom, bunkami viazanom fluide démonov. Stúpajúcim zhmotňovaním perispritu v bielkovinovej substancii nadobúdali na intenzite prejavy elektrické, v bunkách potom prejavy magnetické. Elektromagnetický „rôsol“ prestupoval ako spevňujúca substancia nielen perisprit, ale aj pôdu, rastliny a všetky živé organizmy. Spevňoval rastlinné vlákna, nervy a bunky, rovnako ako nervový systém zvierat. Vystupoval zo zeme a vytváral elektromagnetický „obal“, v ktorom dochádzalo k elektrickým svetelným aj éterickým javom. Tisícročia prebiehalo

vyspievanie inteligentných a zmyslových protikladných bytostí na planétach a satelitoch slnc tretieho rádu. Protikladní jedinci, ktorí nastúpili s ľútosťou a pokorou cestu návratu k Bohu, dosiahli v priebehu tisícročí svoje predošlé istoty, a vrátili sa na základe rešpektovania Duchovných Zákonov späť k svojim duálom v slnkách prvého rádu. Plnili potom menšie misionárske úlohy.

Tvorenie démonov vyústilo do zmyselnosti prírody, ktorá sa prejavila v zrode živých mláďat. Démoni sa stali zástupcovia všetkého materiálneho, odpudivého a protizákonného, Boh – večný princíp Lásky, však nie je schopný zatracovať?

16. Embryonálne duchovné bytosti

Medzi démonmi a Mesiášmi sa otvárala obrovská, ničím nepreklenutá, priepasť. Napriek tomu však vhodný zmierujúci článok existoval a sprevádzal aj predchádzajúce etapy stvorenia. Čakal iba na prebudenie k aktívnemu vedomiu. Zmierujúca činnosť musela pôsobiť trojnásobne – na úrovni inteligencie, sily a hmoty, ako Duchovná, samej seba vedomá možnosť zmierenia. Tento element musel vychádzať z Boha, z Jeho Duchovného princípu, aj oduševnene vyvinutého životného princípu.

Z uvedených princíпов, spojených jediným fluidom, vyvstáva vyššia jednotka nazývaná embryonálna Duchovná bytosť. V minulej kapitole bolo povedané, že **životný princíp oživujúci rôzne organizmy sa vyvíjal k inštinktívnemu duševnému prejavu aj k schopnosti mechanicky sledovať dané Zákonitosti**. Týmto procesom uvedomovania stúpala potenciál životného princípu a postupne sa približoval princípu Duchovnému. Spojenie s Duchovným princípom znamenalo dosiahnutie kulminačného bodu a zrodu embryonálnych Duchovných bytostí, alebo zmierujúceho článku medzi

Mesiášmi a silami protikladu. **Životný princíp bol po dosiahnutí svojho najvyššieho potenciálu postupne priťahovaný z podsvetia do slnc druhého rádu a odtiaľ do praslnc, až k pôvodnému prasetlu, kde došlo k spojeniu s Božským princípom a k novej forme stvorenia, ako kedysi u prvorodencov.** Z neho vychádzala nová forma existencie – milióny embryonálnych Duchovných bytostí, ktoré prijali Zákonitý smer vývoja, múdrosť a príslušnú formu. Pod vedením Mesiáša sa mali v oblasti praslnc vyvinúť k dokonalému prejavu duála. Na dosiahnutie určeného cieľa obdržali tri duchovné atribúty: inteligenciu, duálovú lásku a slobodnú vôľu.

Z embryonálneho stavu boli tieto bytosti prebudené v praslncách k uvedomelému životu duálov, ktoré sa však ešte nachádzali v perióde „detstva“. V priebehu ich vývoja boli tvorivým pohybom a spolupracujúcimi Mesiášmi vedené do oblasti slnc druhého rádu – tak zvaných rajov. Tieto svety zodpovedali svojou fluidickou štruktúrou stavu vzniknutých embryonálnych bytostí.

Črtajú sa tu teda aj fázy vývoja:

1. po spojení životného princípu s prasetlom došlo pôsobením vibrácie a asimilácie k zrodu embryonálnych Duchovných bytostí.
2. Tieto bytosti prešli do oblasti praslnc, kde boli Duchovne vzdelávané ako duálovia.
3. Z praslnc boli Mesiáši odvedení do rajov, kde v plnej mladistvej sile vyvinutých duálov mali začať svoju samostatnú tvorivú činnosť. Boli vybavené inteligenciou, slobodnou vôľou a láskou. Ich perisprit harmonizoval so stavom rajských priestorov, v ktorých žili.

Embryonálne bytosti neboli zrodené v priamej blízkosti Stvoriteľa tak ako prvorodenci. Keďže protikladné sily dosiahli

medzitým svoj plný rozvoj aj znetvorenie, mali sa stať embryonálne Duchovné bytosti zmierujúcim elementom a pomocným článkom na preklenie priepasti medzi protikladom a čistými Duchovnými jedincami. Embryonálne Duchovné bytosti vyšli zo životného princípu, ktorý už prešiel všetkými prírodnými vývojovými fázami rastu protikladu, epochami zmierenia, pôsobením v súlade s vývojom, aj proti nemu. Prvorodenci boli naproti tomu deťmi najčistejšieho Svetla – podobní Bohu. **Embryonálne bytosti boli podobné Mesiášom, ich cieľom bola dokonalosť. Podliehali rovnakému Zákonu duálov, obdržali rovnaké Duchovné vzdelanie a boli obdarené rovnakými Duchovnými darmi ako Mesiáši.** Odlíšovali sa svojim duševným založením a akosťou fluida. Vonkajšia forma a vzdelanie embryonálnych Duchovných bytosti zodpovedali platnému Zákonu slnc prvého rádu. Prvorodenci zodpovedali Zákonu prasetla.

Embryonálne bytosti boli prebudené k životu s vedomím existencie protikladných síl, ktorých pokušeniam mali odolať. Inými slovami povedané, precitli k životu ako obyvatelia rajských oblastí, s vedomím určitých hraníc – s vedomím určitého zákazu.

K ich prebudeniu (vteleniu) došlo na slnkách druhého rádu pôsobením prírodného Zákona evolúcie, vychádzajúceho z nepremenného Boha. Mesiáši sprostredkovali ich vtelenie do rajských svetov.

Túto skutočnosť môžeme porovnať s výrokmi Mojžiša: **Adam bol prebudený – Boh mu vdýchol život.** Jeho telo bolo stvorené z hliny. Áno, **Duchovné bytosti boli Duchovne prebudené Bohom a obdržali fluidálne obaly, telá, zodpovedajúce svetovému fluidu.**

Adam je obrazom duálu. Eva vyšla z jeho vnútra. To znamená, že tvorila s Adamom duálnu jednotku. Vyšla z neho, ale zostávala s ním spojená. Duáli, vo fluidickej forme dvaja jedinci, majú spoločné korene. Túto zákonitosť je

možné zobrazit' **trojuholníkom**, ktorý zostáva pomocou spájajúcej základne celkom, a zlomením sa rozpadá na dve jednotky. Dve ramená trojuholníka vľavo a vpravo predstavujú duchovné bytosti a základňa spaľujúce fluidné pásmo (puto) duálovej lásky. Pretrhnutím toho pásu sú duály rozdelené.

Embryonálne Duchovné bytosti si boli vedomé existencie protikladných síl a ich zvodov, symbolicky znázornených stromom pokušenia. Napravení prvorodenci k nim potom prichádzali ako Duchovní strážni anjeli, alebo pomocníci. V oblasti slnc druhého rádu – domove embryonálnych bytostí – nerástli jedovaté rastliny a nežili zlé, divoké zvieratá. Po celý čas tu vládla jar. Neexistovala smrť, ani hriech. Cesta k dokonalosti bola stále otvorená.

Embryonálni Duchovní jedinci žili podľa Duchovných Zákonov ako duálne jednotky disponujúce vlastnou inteligenciou, duálovou láskou a slobodnou vôľou. Uprostred nádhernej, idyllickej prírody mohli pozorovať pôsobenie protikladných síl v podsvetí, alebo zakázané ovocie. Rovnako tak mohli pozorovať činnosť Mesiášov vo vyšších svetoch. Zhora prichádzalo Svetlo, Život, Duchovný rast a zdola pokušenie. To je obraz článku, ktorý mal prekonať uvedenú priepasť – slobodné individuálne bytosti, schopné pokroku a vzdelávania, nachádzajúce sa medzi Mesiášmi a silami protikladu. Sú sprevádzané Duchovnými sprievodcami (strážnymi anjelmi) a vedomé si pôsobenia síl protikladu.

17. Tretí vývojový zlom

Embryonálne Duchovné bytosti dospievali bez prehreškov z obdobia detstva do zrelej mladosti. Ich duch sa vyvíjal, dodržiaval Zákonitý smer vývoja a smeroval k nádherným vývojovým stupňom. Súčasne sa mu otváral pohľad do vyšších svetov aj podsvetia, ktoré mal svojim pôsobením zmieriť.

Embryonálne Duchovné bytosti stáli vo Vesmíre medzi Bohom a silami protikladu, s vnútrom naplneným láskou duálov. Ako Duchovné bytosti, zjednotené a zahalené jedným fluidom, v objatí Duchovnej Lásky, mali byť rodičmi a lepšie povedané darcami fluidnej pomoci novo narodeným embryonálnym bytostiam. S pomocou tvorčej sily to predstavovalo ich hlavné poslanie. Ale vplyv síl protikladu ich neumožnil uskutočniť.

Zrod čistých embryonálnych bytostí naplnil démonov zúrivosťou. Poznali bezmocnosť svojho spiknutia proti prírodnému Zákonomu a nemožnosť vlastného dokonalého tvorenia. Zrodenie nových Duchovných bytostí ich zahanbovalo a vzbudzovalo v nich najhlbšiu závisť, lebo im bol zrejmý rozdiel medzi vlastným znetvorením a dokonalými formami čistých Duchov.

Vládnci prírodný Zákon a čisté fluidá stáli nad nimi ako neprekonateľná zábrana pri snahe vniknúť do priestoru sínc druhého rádu. Preto zvolili cestu podvodnej inteligencie, falošnosti a zmyselnosti, všetkého, čo by im pomohlo vzbudiť zvedavosť a dychtivosť embryonálnych bytostí po ochutnaní predkladaných zvodov.

Démoni si boli vedomí toho, že sú novo stvorenými mladými bytosťami pozorovaní. Preto predvádzali tesne pri hraniciach podsvetia pôsobivé hry elektrických ohňostrojov a farebných efektov. Táto činnosť budila v embryonálnych bytostiach zvedavosť a túžbu po poznaní zakázanej oblasti. V strede elektrického svetla sa nachádzali démoni ako oživujúci princíp týchto javov, ktoré formou explózií a otrasov naplňali priestor podsvetia. Obrazy protikladných bytostí démonov s ich fosforeskujúcim, elektrickým perispitom, boli embryonálnym bytostiam niečím úplne neznámym. Mnohé z nich síce odmietli tieto páchnuce, nepríjemné, odporné formy, privinuli sa o to tesnejšie k svojim Duchovným sprievodcom a všetkými silami podporovali jednotu svojich svetov. Iné embryonálne bytosti,

ovládané neskrutnou zvedavosťou, našli zaľúbenie v týchto zvodoch. Vzopreli sa proti tvorivej Zákonitej sile a prešli zo svojich životných priestorov do priestorov podsvetia, k silám protikladu. **Tento čin spôsobil tretí pád, pád zo slnc druhého rádu.** Prebiehal na úrovni duchovnej, silovej aj fluidnej.

Verné duálne bytosti zostali v oblasti svojho raja. Previnilci boli po vytvorení ohnivých pásov rotáciou odvrhnutí a stratili svoju dualitu. Démoni vyvinuli z ich perispitov zmyselné vzrušenia. Prijímajúca časť duálov zakúsila najprv toto zakázané ovocie v nezduchovnenom dotyku s jedincami protikladných síl. Tento dotyk pôsobil na duály ako ničiaci úder blesku, ktorý prechádzal aj na druhú, dávajúcu, duálovú časť. Nasledovalo rozdelenie duálov na dve zmyselné, nejednotné duchovné bytosti. Tak ako sa premenil magnetizmus na elektrinu, došlo aj tu k premene čistého fluidného perispritu na hustý perisprit zmyselný. So zmyselnosťou prijali embryonálne bytosti od protikladov aj pýchu. Chceli samostatným tvorením a plodením predbehnúť Boha.

V tejto fáze došlo k rozdeleniu padlých bytostí na dve časti:

1. Hlboko padlé živočíšno – zmyslové embryá.
2. Nižšie poklesnuté zmyslové embryá, vyľakané následkom duálového rozdelenia, odpútané od prvej skupiny. Tie sa vymanili z ich elektrického fluida a mechanicky, bez vôle, omámené a vyľakané sa podriaďovali pôsobeniu Zákonitej sily.

Oddelením embryonálnych bytostí došlo k vylučovaniu Ducha, sily aj hmoty z ohnivých pásov a tým k **štvrtému slnečnému tvoreniu**, podobnému tvorbe slnc tretieho rádu. Atomárne častice, vyradené pri tvorení slnc štvrtého rádu z ohnivých pásov, prepádali hlbšie do priestoru podsvetia s jeho zmyselným, duchovným princípom a spôsobovali kolízie a

roztrieštenosť.

Vznikom slnc štvrtého rádu došlo k vyrovnaniu a vyplneniu priestoru. Atomárne kolízie v podsvetí však spôsobili roztrieštenosť a preplnenie.

Pád embryonálnych duchovných bytostí mal trojitý charakter. Podobný prvému zlomu priniesol chaotické otrasy, ale iba v oblasti podsvetia. Svetové atómy, planéty a satelity narážali behom vytvárania materských svetov (slnc štvrtého rádu) na vylučované častice v otrasných zrážkach. Uprostred týchto kolízií ustrnuli omámení, hlboko poklesnutí, zmyselní jedinci. Démoni, bezmocní voči Božským Zákonom, boli zmietaní sem tam vplyvom uvoľnených síl.

Odstránenie chaosu v podsvetí, ktorý nastal preplnením, zhmotňovaním, pádom duchovných jedincov a vznikom ohnivých pásov, nastalo až pri **vytvorení slnc piateho rádu.**

V tomto stave možno sledovať slnká štvrtého rádu, obiehajúce okolo slnc tretieho rádu. Slnká tretieho rádu, obklopené molekulami a atómami, začali vytvárať vlastné solárne systémy, až okolo nich začali rotovať slnká piateho rádu. Previnilé bytosti, ktoré predtým obývali slnká tretieho rádu, sa nachádzali medzi zmyselnými a polozmyselnými, pyšnými a neposlušnými duchovnými bytosťami. Nad'alej nebol žiadny rozdiel medzi padlými prvorodencami a padlými embryonálnymi jedincami. S výnimkou démonov ich všetky označujeme ako padlé duchovné bytosti.

Slnká tretieho rádu boli obývané kajúcimi Duchovnými bytosťami, tvoriacimi ich solárnu Duchovnú silu. Tá priťahovala duchovne aj fluidne previnených, rozdelené a zmyselné embryonálne bytosti. Zmyselní jedinci, ktorí však neprepadli pýche, sa sami vzájomne priťahovali a prešli z oblasti hlboko poklesnutých a pýchou zaslepených bytostí do sféry slnc štvrtého rádu.

Hlboko previnilé bytosti sa nachádzali omráčené v

kolíznom chaose protikladných síl, v omámení podobnom smrti. Menej zaťažení previnilci v slnkách štvrtého rádu boli spútaní stavom podobným polospánku. Vo sfére slnc tretieho rádu sa nachádzali vyľakaní, ľutujúci a kajúci jedinci. **Príčinou uvedeného duchovného pádu bola nezdravá** (orientovaná zlým, materiálnym, zmyselným smerom, pozn.v.) **zvedavosť a neposlušnosť Duchovných Zákonov**. Preto nastala duchovná degenerácia, odpor k Zákonitým silám, zhmotneniu tiel a nakoniec rozdelenie duálov.

Áno, týmito padnutými duchovnými bytosťami sú ľudia. Všetci by si teda mali uvedomiť trojnásobnú Božiu milosť. Trojnásobnú možnosť zmierenia. Uvedomiť si veľkosť a Lásku svojho Tvorcu.

Pripomeňme si popis prvotného hriechu v Starom Zákone. Ten hovorí, že skoro každý obyvateľ planéty Zem si prináša so sebou pri svojom zrodení dedičný hriech. Genezis v Mojžišovom podaní však nemôže byť vedecky ani teologicky správna, pokiaľ sa obmedzuje iba na planétu Zem. Jedná sa totiž viac menej o symbolickú projekciu univerzálneho diania (v celom materiálne viditeľnom, multidimenzionálnom Vesmíre).

18. Dni stvorenia

Prvý deň

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem bola beztvárna a pustá a nad priepastnou tňou bola tma. A nad vodami sa vznášal Duch Boží. I povedal Boh: „Buď Svetlo!“ A bolo Svetlo. Boh videl, že Svetlo je dobré a oddelil Svetlo od tmy. Svetlo Boh nazval dňom a tmou nocou. Bol večer a bolo ráno prvého dňa. V týchto slovách máme hľadať symbolické prebudenie Univerza. Nesmieme sa pritom nechať pomýliť použitou terminológiou, ale vnímať ducha slov.

Boh, nebo a pustá zem, alebo temná tňa, predstavujú

Boha, Jeho prasetlo a mŕtvu hmotu. Boh povedal: „Bud’ Svetlo!“ a Univerzum bolo oŕivené. Z prasetla vzniklo Źivotné Svetlo, z noci vznikol deň. A nad vodami sa vznášal Duch Boŕí. Boŕie slová „Bud’ Svetlo!“ sa prejavujú rozdelením do následujúcej dvojnosti: noc a deň, mŕtva hmota a prebudený, oŕivený Vesmír, prasetlo a Źivotné Svetlo.

Druhý deň

I povedal Boh: „Bud’ obloha uprostred vôd a oddeľuj vody od vôd“ a stalo sa tak. Boh urobil oblohu a oddelil vody pod oblohou od vôd nad oblohou. A oblohu Boh nazval nebo.“

Nebeská obloha symbolizuje prasetlo, vody sú Oŕiveným Vesmírom a zahaleným prasetlom. Tu je symbolicky zobrazené tvorenie fluidných kvapiiek – zárodkov Źivota. Pád Mesiášov možno hľadať v slovách: „... a oddelil vody pod oblohou od vôd nad oblohou.“ Oddelil sily protikladu od vôd nad oblohou, od Zákona, od neprevinilých Mesiášov.

Tretí deň

I povedal Boh: „Nech sa vody pod nebom sústredia na jedno miesto a nech sa ukáže súš!“

Tak je symbolicky vyjadrená tvorba prasiíc. Tretí deň je dňom vývoja sínc, vylučovania fluidických substancií, ochladzovania. Mojžiš neuvádza výslovne pád Mesiášov. Neskôr však hovorí o pokušiteľoch a démonoch, ako realite vtedajšieho ŕivota.

Štvrtý deň

I povedal Boh: „Bud’te svetlá na nebeskej oblohe, aby oddeľovali deň a noc. Budú na znamenie sviatkov, dní a rokov. Tie svetlá nech sú na nebeskej oblohe, aby osvetľovali zem.“

Tieto slová popisujú pravidelnú rotáciu sínc. A práve oni, obsiahnuté v prvej knihe Mojžiša, viedli k chybným záverom. Pretože sa svety nevyvíjali v rovnakom tempe ani v

rovnakom časovom merítku, existovali v tejto vývojovej perióde veľké a malé svetlá. Ich veľkosť zodpovedala súčasnému vývojovému stavu príslušných svetov.

Piaty deň

„Nech sa vody víria pohybom živých tvorov a nech vtáci lietajú nad zemou pod nebeskou oblohou“ a stalo sa tak. Boh stvoril veľké morské hady a všetky živé tvory, ktoré sa hýbu a hemžia vo vodách podľa svojich druhov...

Boh stvoril vodné zvieratá, veľkých obojživelníkov, bylinožravce a vtáky, ako bolo predtým popísané.

Šiesty deň

I Boh povedal: „Urobme človeka na svoj obraz, aby sa nám podobal.“

Boh stvoril žijúce zvieratá a človeka, čo vyjadruje pokračujúcou činnosťou životného princípu, pokračujúcou evolúciou, ktorá zahŕňa aj stvorenie embryonálnych bytostí. Bolo povedané, že Boh stvoril človeka z hrudy zeme a vdýchol mu životnú silu.

Stvorenie Evy z Adamovho tela je symbolickým obrazom duality. Dlhý Adamov spánok pred stvorením Evy bol procesom predstavujúcim vrúcne duálne spojenie. Adamove prebudenie a vnímanie jeho sprievodkyne je prebudením duálového vedomia, vedomia dvoch v jednom.

Môžeme teda povedať, že Mojžišova Genezis je len náznakom tvorenia, siahajúceho až k pádu embryonálnych bytostí. Jej slová sú pravekou pravdou, Božskou inšpiráciou, ktorá vyjadruje symbolicky skutočné dianie.

Boh varoval embryonálne bytosti pred „stromom poznania“, pred silami protikladu, ktoré videli v podsvetí. Súčasne počuli hlas cherubínov a archanjelov, ktorí ich varovali pred blízkosťou síl protikladu, prinášajúce duchovné

omráčenie, prinášajúce smrť a prevteľovanie (reinkarnáciu, pozn.v.). Obklopené rajom a prírodným Zákonom nemali embryonálne bytosti prestúpiť dané medze.

Najprv sa previnila prijímajúca časť duálu tým, že dotykmi perispritu so silami protikladu ochutnala zakázané ovocie. Tieto dotyky preniesla na dávajúcu časť, čím aj ona prijala elektrický podiel protikladných síl. To spôsobilo rozštiepenie duálu, ako následok zmeny perispritu a vyvolalo vývoj zmyselnosti.

Adam a Eva spoznali ostych, pretože zmyselné formy im priniesli vedomie nahoty (pocity hmotného priestupku, nečistoty, hanby, voči svojmu predošlému anjelskému povedomiu, pozn.v.). Snažili sa ich zakryť hmotnejšími fluidami. To je symbolicky vyjadrené zakrývaním telesných orgánov figovým listom. Ako píše Biblia, Adam a Eva boli vyhnaní z raja anjelom. Čisté Duchovné bytosti sa koncentrovali na slnkách druhého rádu a vylučovali všetko, čo odporovalo Zákonu (harmonickým vibráciám, pozn.v.). Zatratenie hada, odsúdenie Adama a Evy, predstavuje hlbokú alegorickú pravdu. Had tu symbolizuje démonov, ktorí pádom embryí nesmierne zaťažili svoje svedomie. Od tohto okamihu boli vypudení do najspodnejších materiálnych svetov.

19. Trojité rozuzlenie chaosu

Trojnásobne padlé duchovné bytosti (neposlušnosťou, pýchou, zmyselnosťou), boli tiež trojito rozdelené – v oblasti Ducha, sily, aj hmoty. Neposlušnosť previnilých jedincov zapríčinilo roztrhnutie duálov **na slnkách druhého rádu**. Okolo nich rotovali najprv odvrhnuté pásy vo forme ohnivých prstencov. Pôsobením Duchovného princípu a rotácie sa z molekulárnych prstencov uvoľnili solárne zárodky nových slnc nižšieho rádu.

Časť previnilých jedincov, ktorí boli z priestoru svojich

slnč vylúčené a teraz sa zdržiavali v okruhu slnč tretieho rádu, boli vylákaní a cítili veľkú ľútosť nad svojou vinou. Ich fluidnej štruktúre zodpovedali **slnká tretieho rádu**. Tie ich prijali vo svojich priestoroch, a tým došlo k expanzii, k zvýšeniu ich slnečnej energie, aj príťažlivej sily. Rozvojom síl a fluidného magnetizmu vŕahovaním hodnotnejšieho magneticko – elektrického fluida aj menej zmyselných Duchovných bytostí z ohnivých pásov tretích slnk, prešli tieto bytosti do slnečných elementov. Ako už bolo uvedené, vylučovanie takých solárnych zárodkov bolo počiatočnou vývojovou fázou nových **slnč štvrtého rádu**, ktoré rotovali okolo slnč tretieho rádu.

Vývoj solárnych elementov prechádzal postupne všetkými vývojovými stupňami v podobe atómov, zárodkov, ľadovcov, komét, gúľajúcich sa a otáčajúcich svetov po rôzne formovaných elipsách. Mnoho miliónov rokov prebiehal vznik slnč štvrtého rádu. Slnká tretieho rádu priťahovali solárne elementy ohnivých pásov, ktoré sa v špirálovitom pohybe vyvíjali pomocou rotačnej sily od rozptýlených atómov až k menším slnkám štvrtého rádu. Počas tohto vývoja zotrúvali zmyselné duchovné bytosti ako zmyselne duchovný princíp v stave polospánku – ochrnuté.

Vytvorením slnč štvrtého rádu došlo k ďalšiemu deleniu. Zmyselné a pyšné duchovné bytosti klesli hlbšie do planetárnych elíps, ktorým vtlačili molekulárny a atomárny charakter. Pri stretnutí s planétami podsvetia došlo k ničivým kolíziám. Aj toto dianie však prebiehalo v súlade s určitými Zákonmi. Možno ich nazvať ako prírodné – Zákonitý chaos, prirodzený následok pádu, vylučovanie protikladného ducha, protikladnej sily, aj hmoty. Pád je spôsobený tiažou a svojim charakterom pôsobí smerom dole. Preduchovenie má naopak charakter vzostupu.

Následkom zmyselnosti a previnenia došlo k roztrieštenosti. Zmyselní a pyšní jedinci sa nachádzali

ochromení v zajatí svojich previnení. Démoni boli spútaní neschopnosťou a malomocnosťou voči večnému Zákonu. Slnká štvrtého rádu začali pôsobiť prítlačivou silou na chaos podsvetia a tým sa solárne zárodky a elementy atomizovaných fluid podsvetia opäť zjednocovali do nových solárnych stvorení, na systémy **slnc piateho rádu**. Rovnakým spôsobom došlo neskôr k vytvoreniu **slnc šiesteho rádu**.

Slnká šiesteho rádu sú najmenšie a najhmotnejšie zo všetkých materiálnych slnečných svetov obklopených tvoriacim sa planetárnym systémom siedmich slnečných elementov. Medzi tisíckami slnc šiesteho rádu sa nachádzajú aj slnká tvoriace stred tejto slnečnej sústavy a medzi miliónmi solárnych zárodokov aj planéta Zem.

Zmyselný Duchovný princíp, jeho sila aj hmota, vykazuje behom vývoja veľa „odtieňov“ a dosahuje rôzne stupne vedúce špirálovito až k vytváraniu slnc. V jednotlivých vývojových fázach sa nachádzajú atómy, zárodky, „vaječné“ svety, guľajúce a otáčajúce sa svety, vyvíjajúce sa ako budúce slnká. **Po dosiahnutí slnečného stupňa odvrhnú ohnivé pásy a vytvoria základ planetárneho systému.**

Vývoj miliónov svetov prechádzal Zákonitou Cestou Ducha, sily a hmoty, cestou trojitého Zákona evolúcie. Článok po článku bol počiatočný stav premenený a podrobený Zákonu Ducha, sily a hmoty. Boh zostal vysoko nad útokmi protikladných síl, ktoré sa trikrát pokúsili otriast' „klenbou oblohy“ a trikrát boli Zákonom vyradené.

Sily protikladu sú len zlomkom proti (celo vesmírnej) Jednote Ducha, sily a hmoty, ktorá prebieha pokojným, vývojovým postupom a vylučuje všetko protikladné v Zákonitých, evolučných premenách. (moderná astronómia vypočítala 4,5% viditeľnej hmoty v rôznych formách, štruktúrach, oproti 95% tzv. temnej energie a hmoty zodpovedajúcej latentnej, neprejavenej, duchovnej Inteligencii Slova, pritom Absolútne Bytie všetko zahŕňa a je samozrejme

nad všetkým stvorením, pozn.v.).

Duchovné bytosti slnc tretieho rádu sa z letargie prebúdzali postupne. S vracajúcou sa životnou silou prichádzalo vedomie previnenia, straty raja a tiaž súčasnej, strastiplnej, namáhavej cesty. Svety, v ktorých sa teraz nachádzali, boli v porovnaní s oblasťou raja surovo obťažné a hrubé.

Z okruhu slnc piateho a šiesteho rádu prešli zmyslové elementy s hlboko padnutými jedincami na planéty a satelity. Každý slnečný systém obdržal pri svojom oživení a tvorení zodpovedajúcu stupnicu rôznych tvarov a výrazov v oblasti Ducha, sily a hmoty. Táto trojica je v mikrokozme činná v najmenšom a v makrokozme v najväčšom merítke. **Dominantným faktorom zostáva Duchovný princíp, ako motor udržiavajúci všetko živé.** Neustále premeny sa stali Zákonom hlboko padlých duchovných bytostí. Ustálenosť a nemennosť je potom Zákonitosťou čistých Duchovných jedincov.

20. Slnečné systémy nižších rádov

Premeny Ducha, sily a hmoty prebiehali postupne v rovnakom tempe. Duchovné zmeny sa týkali Ducha samého a tým aj foriem životného princípu, pohybu, sily aj hustoty hmoty. Silové premeny zahŕňali vlastnosti Duchovných bytostí, rotácie svetov a ekliptiku. Premeny hmoty sa vzťahovali na nervový obal, dušu, alebo perisprit Duchovných jedincov, tela zvierat aj rastlín, zahŕňali aj premeny hmotností zeme a ich látok.

V prvej rade budeme pozorovať premeny Ducha, sily a hmoty v slnkách tretieho rádu. Duchovný princíp týchto svetov bol poznamenaný neposlušnosťou, duálovou nejednotou, odpudivou silou a elektrickým zahustením fluida smerom k zhmotneniu. Vo všetkých životných formách sa prejavovala

ako jedna zo základných vlastností zvedavosť, nie však zmyselnosť. **Zvedavosť mala byť prekonaná na základe preduchovnenia.** Tak ako boli rozdelené duálne bytosti na časť prijímajúcu a dávajúcu, tak bolo v týchto svetoch rozdelené aj všetko ostatné. Zvieratá, rastliny, aj pôda. Všetko bolo naplnené rozdelením – prijímajúcim (ženský princíp, pozn.v.) a dávajúcim (mužský princíp, pozn.v.) princípom. Aj perisprity bytostí vo fluidách slnc tretieho rádu prijímali podobné formy.

Previnilí jedinci spočívali latentne vo fluidách týchto svetov. Duchovný princíp priťahoval a oživoval bunky a bielkovinné organizmy, ktorých vývoj umožnil stelesnenie latentných Duchovných jedincov. Tí si po prebudení uvedomili svoje zhmotnenie, práve tak ako svoju minulosť a previnenie.

Každá vývojová etapa obsahuje cyklus premien až k dosiahnutiu najvyššieho Duchovného stupňa. Bytosti prebudené z latentného spánku nastúpili vo svojich svetoch tento cyklus úplne vedome. **Spočíval v takej výmene látok a následnej premene tela, že z nej tieto bytosti vychádzali podobne ako motýle z kukly.** Previnilí jedinci, ktorí tento Zákonitý cyklus odmietli, boli s ich individuálnym perispritom a fluidom prevedení do nižších svetov. Previnilci, ktorí však cyklus podstúpili, prešli pôsobením **zjednocujúceho Duchovného Zákona, do vyšších svetov.**

Pohyb slnc tretieho rádu okolo Centra, tvoreného prาสvetlom, bol už predostretý. Z toho vyplýva skutočnosť, že Zákonitý cyklus predstavoval dlhý vývoj a dlhý život, v ktorom mali Duchovní jedinci dostatok času zbaviť sa svojich žiadostí a snažiť sa dosiahnuť opätovné spojenie duálnych zložiek. **Stretávanie obyvateľov svetov slnc tretieho rádu s vyššími Duchovnými bytosťami bolo bezprostredné. Telo im nebránilo vnímať tieto bytosti a rozumieť ich reči.** Pohľad do ostatných svetov však zostával zastrený. Pokušenie bolo vsadené v samotných obyvateľoch slnc tretieho rádu. Ich cieľom však bol Duchovný vývoj, poznanie Boha a získanie

pôvodnej čistoty.

Na základe rovnakých princípov a Zákonitostí, iba v hmotnejšom a zmyselnejšom merítku, sa vyvíjali zložky Duch, sila a hmota v slnkách štvrtého rádu. Aj v týchto svetových štruktúrach boli prítomné previnilé bytosti ako latentný zmyselný princíp. **Po oživení slnc štvrtého rádu duálovo rozdelenými zvieratami aj rastlinami sa tieto bytosti prebudili zo svojho spánku.** Tým, že v tých priestoroch bolo všetko materiálnejšie a organicky hrubšie, priťahoval zmyselný Duchovný princíp prostredníctvom svojho perispritu hrubšie organické, zárodočné substancie a stavebné látky tel, telá boli relatívne zmyselnejšie svojou formou aj prejavom, ale stále ešte nie na takom stupni, ako si pozemšťania pod pojmom zmyslovoť predstavujú.

K zhmotneniu dochádzalo vždy pôsobením Zákona duchovnej a perisprítálnej priťahlivosti buniek a bielkovinových zárodkových substancií, ktoré prijímali pôsobením rotácie najrôznejšie formy.

Tým, že sa slnká štvrtého rádu otáčali mnohonásobne, bol aj ich vývojový cyklus rýchlejší. Obyvatelia týchto slnc nepoznali pozemskú smrť a narodenie. Ich zmyslovoť nebola tá istá ako pozemská zmyslovoť. S blížiacim sa koncom jedného životného cyklu pripravovali sa ich telá formou akéhosi zakuklenia na premenu, na prechod do ďalšieho cyklu. V týchto svetoch dochádzalo k rozmnožovaniu formou vaječných zárodkov a procesom zakuklenia. Duchovné zakuklenie bolo sprevádzané aj biochemickou premenou tela, pri ktorom Duch odpočíval v latentnom stave. Vo svojom zakuklení však bol schopný vnímať impulzy zo svojho okolia. To predstavovalo tvrdú skúšku aj vysoký stupeň utrpenia pre zakuklené bytosti.

Stretávanie s vyššími Duchovnými bytosťami sa uskutočňovalo nepriamo, stykom s vyslanými zástupcami vyšších svetov, prehlbovaním duchovnej lásky, zdokona-

lovaním cností, duchovného cítenia a vnímania. Týmito prejavmi vybavené bytosti postupovali vo svojom Duchovnom vývoji a boli schopné pôsobiť ako sprostredkovatelia medzi vyšším Duchovným svetom a obyvateľmi slnc štvrtého rádu. Rozvinutie uvedených vlastností, rovnako ako odklon od zmyselnosti, predstavovali prvoradý cieľ a zmysel stelesnenia v týchto svetoch.

Bytosti dychtiace po Duchovnom raste mali rozvíjať svoju inteligenciu, múdrosť a lásku. Rešpektovaním Božských Zákonov a tým aj správny vývojový smer, dosahovali Duchovný vzostup aj vyšších vývojových sfér.

Bytosti prekračujúce Božské Zákonitosti boli fluidicky a Duchovne, ako nejednotný element, prevedené **Zákom vylúčenia** do nižších svetov.

V slnkách piateho rádu dochádzalo k tvoreniu pomocou Ducha, sily a hmoty, vylúčených zo slnc tretieho a štvrtého rádu. Trojnásobný pád, vedúci k životu v tejto sfére, bol charakterizovaný neposlušnosťou, pýchou a zmyselnosťou. Aj tu dochádzalo k vylučovaniu snečných zárodkov, k rotácii, odstredivej aj dostredivej sile a tým aj ďalšiemu vývoju. **Slnká piateho rádu boli prechodnými svetmi medzi zmyslovými slnkami šiesteho rádu a polozmyselnými slnkami štvrtého rádu a predstavovali zmierujúci faktor.** Na nich dochádzalo k zmenám od Duchovných k zvieracím životným prejavom. Od vaječného rodenia k rodeniu živých mláďat, od zakuklenia k bolestnej smrti, od prebudenia sa zo zakuklenia k bolestivému pôrodu.

Obyvatelia týchto svetov boli bytosti, ktorých substančná podstata vykazovala prechod medzi zmyselnou a Duchovnou formou. Ich poloduchovná a polozmyselná štruktúra bola tvorená tiež polohmotnými a polozmyslovými orgánmi. Pyšní, zmyselní jedinci chceli, ako už pred nimi démoni, sami tvoriť, na čo používali fluidickú, duchovne nervovú substanciu svojho perispritu. Tým vznikli zmyslové

orgány postupne vytvárajúce telá. Vzájomnými dotykmi perispritu dochádzalo k sebazhmoŕňovaniu, k vzniku zmyslového organického tela. **Tieto bytosti upadli do spánku podobného smrti, z ktorého boli rotačným pohybom prebudené v zhmotnenom tele.** Zmyselní jedinci teda predstavovali aktívny a pohyblivý životný princíp v stelesnených formách.

Menej previnilé bytosti si boli svojho stelesnenia vedomé, ostatné vinou svojho zaťaženia, žili celkom mechanicky, nevedomé svojich vlastných zmien. Priťahovali zhustené, bunkové, organicky oživené fluidá, čím dochádzalo s pomocou tvorčej rotácie, k ďalším zmyselným organickým stelesneniam.

Úlohou obyvateľov slnc piateho rádu bola Zákonitá zmena degenerovaných Duchovných darov, ich inteligencie, múdrosti a lásky. Boli o jeden stupeň bližšie k večnému Zákonu, ako bytosti vyradené do slnc šiesteho rádu, alebo ľudia. Postupným stelesnením došlo aj k rozvetveniu duchovného a zmyselného faktoru nielen u obyvateľov slnc piateho rádu, ale aj k rozvetveniu rastlinných a živočíšnych druhov. Mnohé biologické druhy tvorili prechod medzi rastlinami a zvieratami, medzi rybami a plazmi, medzi plazmi a vtákmi, prechod medzi štvornožcami a dvojnožcami, prechod od lietania k chôdzi. Svety slnc piateho rádu boli naplnené tiež prechodným vrstvením minerálnych ložísk a ich vodnaté panvy boli naplnené životnými zárodkami najrôznejších druhov. Tento všeobecný prechodný život bol dôkazom uzatvárajúceho sa špirálovitého pohybu na najrôznejších stupňoch.

Mnohonásobný rotačný pohyb slnc piateho rádu vyvolával rýchly životný cyklus, látkovú výmenu, aj evolučné zmeny. Vyššie Duchovné bytosti, ktoré za zvláštnych, obťažných podmienok mohli len krátko tieto svety navštíviť, prinášali obyvateľom Duchovné nauky a poznanie vedúce k Duchovnému rastu. Ich dary však len ťažko prenikali

k tunajším obyvateľom. Bolesť, utrpenie a životné ťažkosti ich samých aj zvierat totiž neustále narastali.

Inteligencia, múdrosť, vedomie Boha, aj vlastného duchovného previnenia, boli u obyvateľov slnc piateho rádu vyvinuté len napoly. Pôsobenie ich Ducha bolo brzdené tlakom hmotných orgánov. Stav, v ktorom žili, by sa pozemskými pojmami označil ako somnambulný. Prechodný stav medzi Duchovným a hmotným cítením prinášal pre ich individualitu veľké utrpenie. Obyvatelia slnc piateho rádu chceli docieľiť v svojom živote zmyslové omámenie, alebo Duchovné povznesenie. Existencia medzi týmito dvomi alternatívami bola najťažšou skúškou ich pyšného vedomia. Cítili sa vo svojom vývojovom stupni pokorení, lebo vnímali okolo seba vyššie, im nedosiahnuteľné Duchovné bytosti. Vnímali však tiež aj tlak bytostí na nižších vývojových stupňoch, ku ktorým pociťovali telesný aj duševný odpor. Pokorné znášanie tohto dvojitého trýznivého stavu predstavovalo ich formu pokánia. Zmyselnosť a sebaopráčovanie ich vrhali po smrti do ešte nižších svetov. Smrť tu znamenala latentný stav Ducha, ktorý v týchto svetoch získaval znova svoje sebavedomie vo forme (idei) človeka.

21. Slnčné systémy šiesteho rádu

Slnká šiesteho rádu predstavujú najmenšie, najhmotnejšie a najhustejšie slnká. Ich rotácia je v pomere k ostatným kozmickým slnkám mnohonásobná. Aj oni sú živiteľmi vlastných slnečných systémov.

Medzi slnká šiesteho rádu patrí aj slnko tejto slnečnej sústavy, ktoré má veľa „slnčných súrodencov“ vykazujúcich rovnakú rotáciu aj stupeň zhustenia. Títo „súrodenci“ dokumentujú všetky vývojové stupne – atómy, zárodočné embryonálne a vaječné stupne vývoja, formy komét, gúľajúce a otáčajúce sa svety na rôznych vývojových stupňoch. K príbuzným tohto slnka patria aj systémy nachádzajúce sa v

prechodnom štádiu. Ľudskými pojmami povedané, toto slnko má rozvetvené príbuzenstvo, všetkých stupňov a má aj svoje deti, nachádzajúce sa v rôznych vývojových fázach. (Dnešné merania astronómov, vzhľadom na určité obehové namerané nepravidelnosti, pracujú aj s predpokladom „súrodenca“ viditeľného Slnka, ktoré však vôbec nemusí byť vo viditeľnej oblasti spektra. Pozn. v.)

Aj tento slnečný systém predstavuje opakovanie makro kozmických svetov v malom merítku. Keď pozorujeme celú sústavu slnečných systémov rôznych rádov, môžeme si uvedomiť aj ľudskú malosť voči Univerzu. Malosť človeka, ktorý sa domnieva, že je pánom všetkého. Preto je nutné otvoriť oči a snažiť sa o pochopenie pravdy, aby bol človek schopný uchopiť koniec vlákna, ktoré ho povedie pomocou princípov Ducha Zákonitým životným cyklom.

Boh, prาสvetlo aj Duchovná sila prenikajú všetky svety vo všetkých fázach zhmotnenia. Bohatstvo síl a foriém slnečných svetov šiesteho rádu pochádza z vyšších slnc, ktoré v procese svojho vývoja odhadzovali ohnivé pásy, čím zabránili molekulárnemu zárodkovému preplneniu vlastných systémov a okruhov. Rovnaká zákonitosť sa uplatňovala aj na slnkách šiesteho rádu. Boli tu koncentrované bytosti rôzneho stupňa previnenia aj rôznej čistoty magnetizmu, prejavovali sa tu rôzne prít'azlivé sily a rôzne teploty. Najprv sa vytvorili slnká a po poslednej prečist'ovacej fáze, predstavujúcej odhodenie ďalších ohnivých pásov, sa postupne vytvárali aj príslušné slnečné systémy.

Zmyselné a pyšné duchovné bytosti sa prebudili uprostred hmoty, v ktorej behom jej vývoja latentne odpočívajú. Prebudili sa s vlastnou telesnou štruktúrou, materiálnymi organizmami, umožňujúcimi život v priestoroch (systémov, pozn.v.) slnc šiesteho rádu. Ich telá vykazovali najvyšší stupeň materializácie zo všetkých až dosiaľ známych stelesnení. Tieto organizmy možno označiť ako polozvieracie, lebo boli

charakteristické duchovnou degeneráciou, veľkou intenzitou pudov a túžbou po pohlavnom uspokojení. Až po dlhých očistných periódách, a nespočetných evolučných premenách, prijímali tieto telá ľudskú podobu. (O tomto období prináša svedectvo Edgar Cayce v spomienkach na minulé inkarnácie v starom Egypte, kde mnohé telá vykazovali znetvorenia údov. Pozn. v.).

Vo všetkých svetoch je vývoj organizmov podrobený rovnakým Zákonom. Najprv vznikajú hromadné stelesnenia Duchovných jedincov, ako následok ich pádu, v daných hmotných štruktúrach, alebo organizmoch. Neskôr dochádza k samostatnému individuálnemu množeniu. **Materiálne stelesnenie úplne zodpovedalo prírode slnc šiesteho rádu, ich vývoj bol čiste materiálny už od samého počiatku.** Hlboko poklesnutí jedinci, vybavení materiálnymi a rodiacimi orgánmi, preberali od nich pôsobením dedičného Zákona organické a hrubé hmotné formy. Duchovná individualita im však bola zachovaná. Vytvárali tak prechod medzi zvieracím a ľudským organizmom a preto boli označovaní ako zvierací ľudia.

U obyvateľov slnc šiesteho rádu dochádzalo postupne k prečisťovaniu a rastu Duchovného potenciálu. Na všetkých planétach bez výnimky museli však prejsť prvým stelesnením vo forme zvieracieho človeka. Stratili takto spomienky na predošlý život, vedomie svojej minulosti. Prežívali bolestné zrody, smrteľnú agóniu a duchovné omráčenie pred každým novým stelesnením (tzv. pohár zabudnutia pred ďalšou inkarnáciou, pozn.v.).

Životný cyklus bytostí slnc šiesteho rádu bol krátky, ale často sa opakoval. Permanentne sa opakujúce vtelenia spôsobili, že Duch dosiahol určitého stupňa inteligencie, múdrosti aj dobrej vôle. Duálové rozdelenie je v týchto svetových úrovniach úplné, ale dualita (Zákom dané duchovné spojenie so svojim druhým ja) zostáva zachovaná.

Po mnohých reinkarnáciách, po dosiahnutí vyššieho vývojového Duchovného stupňa, dôjde opäť k spojeniu duálov, k Duchovnej Láske. (Vid' kniha Zlatomeničstvo pre každého, 7.dimenzia – spájanie duálov, pozn.v.).

Oslepený pýchou a omámený zmyselnosťou stratili stelesnené Duchovné bytosti slnku šiesteho rádu vedomie Boha. Jeho obraz si potom tvorili „k obrazu svojmu“. Spojenie obyvateľov slnca šiesteho rádu s vyšším Duchovným svetom nebolo úplne prerušené zásluhou Mesiášov, ktorí prichádzali na krátku dobu a v dlhých časových odstupoch (vzhľadom k formám a spôsobu života to nebolo inak možné). Viedli nevedomé bytosti k Duchovnému poznaniu s pomocou menej previnilých jedincov, ktorí v slnečných systémoch šiesteho rádu prechádzali posledným očistným pokáním, ktorého súčasťou bol aj podiel na misionárskej činnosti.

Styk s vyššími Duchovnými bytosťami sa uskutočňoval po ich prechodnom zhmotnení, alebo prostredníctvom médií. **Bytosti z oblastí slnca štvrtého a piateho rádu boli hromadne inkarnované na slnkách šiesteho rádu, kde sa stali nositeľmi kultúrnych a morálnych hodnôt a živým príkladom pre nižšie vyvinutých obyvateľov týchto svetov (napríklad filozofovia, divadelní autori, sochári, architekti v starom Grécku 5. a 6.storočia p.n.l., pozn.v.). V tejto fáze vývoja sa nachádza aj súčasná planéta Zem.**

Popísanou cestou bol dosiahnutý posledný špirálový okruh zostupu do hmoty. Teraz môže nasledovať iba pohyb nahor, späť k východnému bodu. Svojim pôvodom a podstatou je zvierací človek Duchovná bytosť, k jej degenerácii došlo v dôsledku vlastného previnenia. To mu umožňuje, vďaka Duchovnému Zákonu, dosiahnuť opäť svoj pôvodný stav. Duchovná podstata tak pomáha zvieraciemu človeku nájsť cestu Duchovného vývoja v snahe vrátiť sa do pôvodných životných priestorov, tak zvaných rajov. Táto možnosť by bez zárodka Duchovnej individuality (v Duchovnom srdci každého

človeka je iskra Boha zosilnená príchodom Krista, pozn.v.) neexistovala a nasledoval by iba nepretržitý zostup.

22. Životný princíp ako oživujúca sila

Embryonálne bytosti stvorené a k životu prebudené v rajských svetoch, boli rozdelené na previnilých a neprevinilých jedincov. Prví z nich boli z rajských svetov vytlačení do ohnivých pásov. Postupne sa vytvárali slnečné systémy tretieho, štvrtého, piateho a šiesteho rádu. Súčasne však prebiehal aj pohyb zjednocujúci, vnútorný špirálový pohyb, smerujúci späť k východzímu bodu.

Cesta životného princípu od prasetla až k stvoreniu hmotnej planéty Zem prechádza nesmierne dlhými epochami vývoja sily a hmoty. Každý prášok vo vzduchu, každé zrno zeme, všetko je súčasťou úžasného, pulzujúceho Živého Celku. Životný princíp predstavuje všadeprítomnú a všetko oživujúcu Jednotu. Na svojej ceste zostupu vo vonkajšom špirálovitom okruhu oživuje rôzne formy života odlišných vývojových cyklov. Oživuje súčasne princípy prijímajúce aj dávajúce. **Cím intenzívnejšia je takáto činnosť životného princípu, tým viac rastie jeho vedomie a sila.** Výmenou látok a vlastností s padlými bytosťami získava na schopnostiach prejavu a dokáže vytvoriť zmierujúci článok pre padlé duchovné bytosti.

Zmyselní a pyšní previnilci chceli tvoriť sami. Výsledkom ich činností bolo zhmotnenie fluidických foriem, ktoré životný princíp, tak ako všetky ostatné látky, organicky oživil. Oživením zmyselných fluid protikladných síl sa prejavil životný princíp v zmyselných organizmoch rôznych foriem. Tiež padlé bytosti boli v tejto organickej životnej forme stelesnené. Svojou látkou priťahovali k sebe životný princíp, čím dosiahli inštinkt, lebo ich degenerovaná vôľa bola ochromená. Oživujúcim a Duchovným princípom, vzájomnou látkovou výmenou aj výmenou vlastností, vznikli dva životné

prejavy, spojené prechodnou formou, živočíšne zmyselný a zmyselne ľudský život.

Tretím pádom duchovných bytostí a následujúcim zhmotnením získal životný princíp vlastnosti protikladných síl. Oživil zmyselné látky, dosahujúce až k najnižšiemu zvieraciemu stupni. Priťahovaním protikladných vlastností dochádzalo potom k vývoju nových rás a plemien. Životný princíp sám nebol ani činný, v zmysle protikladných síl, ani zlý. Živočíšne zmyselné vlastnosti vyplývali iba z pádu previnilých bytostí. Zmyselné zvieratá a plemená vznikali oživením zhmotnených fluidických foriem, v ktorých živočíšne zmyselné vlastnosti boli latentne uložené. Život zvieracieho človeka a neskôr plne vyvinutého človeka v organickom stelesnení, vychádza z látkovej výmeny a z výmeny vlastností protikladných síl so životným princípom. **Pri vývojovom Duchovnom poklese životný princíp oživuje a zhusťuje. Pri stúpajúcom vývoji oživuje a preduchovňuje. Na ceste vzostupu získava tento princíp oživovaním fluíd vyššiu silu a vedomie, až dosiahne ako prečistený duševný princíp splynutie s Božským praskvetlom a oživuje potom Vesmír vo forme embryonálnych jedincov.**

Ani jediný atóm, jediná rastlina, zviera, alebo človek, nech sú akékoľvek maličké, nie sú nikdy vo Vesmíre stratené. Aj ten najmenší pohyb je súčasťou mohutného životného princípu, ktorý sa stáva počas svojho vývoja duševným princípom a po zjednotení s praskvetlom sa vracia ako individuálne stvorenie s oživujúcou silou späť do Vesmíru.

23. Zem ako mikrokozmos

Zem je malým atómom veľkého celku. Stelesnenie Duchovného princípu na Zemi začalo zrodením zvieracieho človeka a predstavuje jednu z najnižších vývojových fáz Univerza. Ľudské stelesnenie dosahuje v takzvaných

civilizovaných krajinách svojho kulminačného bodu v organickej dokonalosti a vzdelávaní, aj keď aj tu je možné pozorovať prejavy surovosti, zmyselnosti, alebo pocity, ktoré možno označiť ako zvieracie.

Výraz zvierací je viac menej nesprávny pojem, vychádzajúci z ľudskej nevedomosti a hmotného otupenia Duchovných schopností. Zvieratá, predstavujúce pôvodne čistý životný princíp, získali svoju zmyselnosť na základe pádu Duchovných bytostí. Tieto bytosti, dnešní ľudia, však nazývajú svoje najväčšie chyby chybami zvieracími. V skutočnosti je to práve naopak. Porovnanie človeka so zvieratom nemožno prevádzať z povrchného hľadiska. Jedná sa predovšetkým o vnútornú podobnosť, podobnosť vlastností a sklonov. Zvieratá vyšších rás ponúkajú často viac lásky, disciplíny a pozitívnych pocitov smerom k človeku, ako zdivočený človek, ktorý sa k ostatným chová iste horšie, ako toto zviera.

Je tiež treba pripomenúť, že **človek nie je vzdelanou opicou. Opica predstavuje zviera oživené úplne iným princípom, ako oživuje človeka.** Zviera, zrodené ako zmyselný, hmotný živočích, následkom pádu Duchovných bytostí, prezentuje čistý zvierací princíp. **Zvierací človek je svojim pôvodom bytosť Duchovná. Po svojom páde potom oživená bytosť zmyselná, ktorá si však naďalej zachováva svoju Duchovnú podstatu.**

Vlastnosti zvierat sú prejavom degenerácie previnilých Duchovných bytostí a ich aktivity, z ktorých vychádzali organické formy, oživované životným princípom. Veľké množstvo rôznorodých vlastností sa prejavuje v rôznosti druhov a rás. To je opäť potvrdením, že všetko zvieracie a hmotné vzniklo následkom Duchovnej degenerácie, pádu a zhmotnenia previnilých Duchovných bytostí.

Keď pozorujeme najkultúrnejšie a najdivokejšie národy na Zemi a rôzne etnické skupiny so všetkými prejavmi ich individuality, napríklad stagnujúcich Číňanov, starých Grékov,

Egypt'anov, zistíme nie veľké odlišnosti. Počiatok odlišnosti možno odvodiť od roztrieštenosti a rozvetvenosti duchovného pádu previnilých bytostí. **Bez znalosti Duchovného pôvodu národov si nemožno ich rozdielnosť vysvetliť. Najmocnejším evolučným elementom je správne pochopený pojem Boha a vedomie nutnosti osobného, Duchovného rastu, súčasne s vedomím nesmrteľnosti.** Ako to vyzerá s plnením tohto odkazu na Zemi?

V uplynulých stáročiach vychádzal jeden ľudský kmeň vo svojom Duchovnom vývoji zo správneho pojmu Boha – kmeň Izraelitov, z ktorého vyšiel na Zemi prenasledovaný Syn Boží. Po stáročiach uplynulých od príchodu tohto veľkého Mesiáša našlo veľmi málo pozemšťanov cestu k Božským myšlienkam a vieru v nesmrteľnosť Ducha. Dôvodom k tomu však nie je nedostatok inteligencie. Práve vysoko vzdelaní jedinci popierajú existenciu Ducha a tvorčieho Božstva, lebo nepoznajú praveký Zákon večnej trojice.

Duchovný princíp na Zemi je potlačený na základe duchovného pádu (zotrvačnosti hmoty, zvykov, predsudkov, pozn.v.) jej obyvateľov a následného zhmotnenia. Vyššie Duchovné bytosti, inkarnujúce sa na Zem v menších misionárskych skupinách, buď ako prejav vlastného pokánia, alebo snahy pomôcť pozemským súrodencom, pociťujú ťaž hmotného tela a jeho tlak na ľudského Ducha. Ten sa stáva otrokom telesných orgánov a vonkajších životných podmienok. Jeho slobodná vôľa je z veľkej miery potlačovaná. Keď sa inkarnuje vysoká Duchovná bytosť v ľudskom tele, musí sa prispôbiť aktivite jeho orgánov, ľudskému spôsobu myslenia a vnímania. K tomu je potrebné ešte ďalší, tretí činiteľ – vonkajšie vzdelanie, ktoré umožňuje inkarnovanej bytosti Duchovné schopnosti a poznatky vyjadriť.

Styk s vyššími Duchovnými bytosťami je na Zemi veľmi obtiažny. Duchovná úroveň národov je veľmi rozdielna a celkovo svedčí o nízkom Duchovnom stupni obyvateľstva

planéty Zem.

Ako bolo už uvedené, Izraeliti si zachovali správny pojem Boha aj vieru v nesmrteľnosť Ducha. Od praveku až po dnešné obdobie poskytujú ten istý vývojový obrazec. Sú jednou z Duchovných skupín, ktorej príslušníci v dôsledku rovnakého Duchovného pádu prechádzajú rovnakým pokáním.

Podobnú skupinu tvorili starí Gréci, ktorí aj keď obývali vyššie svety, museli prejsť pozemským inkarnačným cyklom. Pod vplyvom spomienok na krásu opustených životných priestorov zanechali na Zemi dôkazy svojej vysokej kultúry a významné príklady umeleckých schopností. Spomienky starých Grékov na predošlé svety sa odrážajú v ich mytológii, charakterizované existenciou bohov a polobohov. Spomienky na spojenie s vyššími Duchovnými bytosťami ich viedli k zbožňovaniu ľudských a poľudšťovaniu zvieracích foriem. S dokončením vývojového cyklu na Zemi boli ukončené aj ďalšie pozemské inkarnácie Helénov. Prešli do vyššieho vývojového cyklu (tzv. duše vedomej, pozn.v.).

Nové vývojové epochy na Zemi tvorili Rimania a prví kresťania. Číňania predstavujú (koniec 19.storočia, pozn.v.) skupinu stagnujúcich jedincov, ktorá sa nezúčastňuje na danom vývojovom postupe a nejaví ochotu rozhodnúť sa k prechodu do ďalšej fáze.

Celkovo možno povedať, že na Zemi žijú národy, ktorých Duchovné vedomie sa pohybuje od najnižšieho až k veľmi vysokému stupni. Tvoria etnické skupiny prechodného až stagnujúceho charakteru.

Človek by sa mal učiť poznávať svoju planétu na ktorej žije, ako miesto pokánia, ktoré si sám porušením Božských Zákonitostí alebo svojim pádom vyvolil. Jeho pozemský život je bojom proti životnému utrpeniu aj proti sebe samému. Je oddelený od svojej duálnej bytosti, s ktorou bude opäť spojený až po prekonaní dlhej, lopotnej cesty, naplnenej utrpením a obeťami. Zaťažený duchovnými previneniami,

prichádza na Zem bolestnou cestou (telesného, pozn.v.) narodenia a opúšťa ju v smrteľnej agónii. Napriek tomu **by mal získať istotu, že Zem je miesto jeho Duchovného rastu.**

24. Pojem Boha na Zemi

Zem predstavuje inkarnačný priestor pre Duchovných jedincov na materiálnom vývojovom stupni, ktorí sa svojim pádom vzdialili Bohu a zápasia s ťažkosťami opäť sa Mu Duchovne priblížiť. V minulej kapitole bolo povedané, že pred Kristovým príchodom sa demonštrovalo správne ponímanie Boha v malom kmeni Izraelitov, v malom národe medzi mnohými národmi planéty Zem. Izraelské ideály Božstva prevzali postupne aj kresťania a moslimovia.

Ostatné národy uctievali Boha predovšetkým v hmotných symboloch, alebo mu pripisovali ľudské vlastnosti: Boh pomsty, Boh vojny a podobne. Spôsob uctievania Boha zrkadlil rôzne formy abstraktných predstáv a myšlienok. Všetci, ktorí hľadali jeho blízkosť týmto spôsobom, uctievali však namiesto Ducha iba prejavy sily a hmoty.

Viera v živého, tvorčieho Boha, ktorá bola vedeckými hypotézami z ľudského myslenia vytlačená, sa pomaly stráca aj v radách kresťanov. Veda uznáva iba dôkazy vnímateľné ľudskými zmyslami a rozumom. Vylúčila neviditeľného Boha, pretože ho nikde v celom stvorení nenahmatala a nevidela. Preto ako prvotný, tvorivý princíp uznáva iba silu a hmotu.

Boh však predstavuje hnaciu silu, bez ktorej sú všetky hmotné prejavy mŕtvym, nepohyblivým a samostatnej aktivity neschopným prejavom. Keď zostane ľudstvo na ceste ohraničenej iba svojimi zmyslami, pokiaľ bude veriť len tomu, čo vidí a čo hmatá, nedosiahne cieľ, lebo neviditeľný Duch a Jeho Sila oživujú celú viditeľnú prírodu. Ako by bolo možné zmyslovo vnímať Ducha, keď ani vedou popisované fyzikálne sily nie sú viditeľné a hmatateľné? Sú preukázateľné len

svojim pôsobením! Hľadajme teda Boha v trojici nemennosť, tvorivá sila a Zákon. Potom Ho lepšie pochopíme.

Vzhľadom k hlbokému poklesu stavu ľudského ducha nemožno Zemi ani chybné vnímanie Božstva zazlievať. Keď sa pozemský človek bude snažiť o rozvoj morálnych vlastností, keď sa bude snažiť získať múdrosť a prebudiť svoje degenerované Duchovné schopnosti, potom pozná veľkosť Boha, z ktorého nepremenlivosti (stálosti) vychádzajú všetky prírodné zákony aj celé stvorenie. Až k dosiahnutiu tohto poznania neexistuje pravdivé, spoľahlivé vedenie, ale púhe hypotézy, bez pochopenia celku.

Na základe všadeprítomnosti, zhustením svojho prasu a pôsobením svojej sily počuje Boh vaše volanie aj prosby. **Hľadajte Ho a snažte sa Mu priblížiť. Čím viac Ho budete poznávať, tým vznešenejší a väčší sa vám bude javiť. Váš Duch plný túžby po Jeho blízkosti bude stále plamennejší a opravdivejší vo svojich Duchovných snahách. S rastom poznania pravej podstaty Božej porastie Boh vo vás.** O Jeho veľkosti nemáte ani poňatia.

Pád duchovných bytostí priblížil predstavu Boha zmyslovej ľudskej predstave. Každý jedinec vidí Tvorcu individuálne, v závislosti na dosiahnutom stupni svojho vývoja, svojej inteligencie, zvykoch a etike svojho životného prostredia.

Mnohí sa pýtajú: „Prečo je ľudská predstava o Bohu zdeformovaná? Keď je taký mocný, prečo neurobí zázrak a neukáže človeku svoju veľkosť a moc?“ Deformácie, nepochopenie Boha človekom v Jeho pravej podstate, vychádza zo skutočnosti, že pozemský človek je inkarnovaný už pred svojim zrodením ako od Boha vzdialená bytosť. Vyššie Duchovné bytosti sa inkarnujú na Zemi len vo výnimočných prípadoch a väčšinou preto, aby priviedli ľudstvo na cestu k Bohu.

Boh neobchádza svoje vlastné Zákony a preto nekoná

zázraky. Zázrak je slovo, vychádzajúci z neznalosti Božích Zákonitostí. Všetko vzniká a deje sa podľa Zákona a Zákonite tiež dosahuje svoj cieľ.

Keby sa napríklad Kristus inkaroval na Zemi v období rozkvetu klasickej gréckej kultúry, predstavoval by Jeho príchod porušenie časovej Zákonitosti. Jeho neskoršia inkarnácia však s ňou bola v plnom súlade. **Beh životných Zákonitostí nemôže nikto predbehnúť. Musia byť zdolané stupeň po stupni a článok po článku. Preto nezostávajúce stáť a pracujte každý na svojom Duchovnom prebudení a raste. Nastúpte cestu zjednotenia a poznania.** Cesta je dlhá, malomyselnosť, nerozhodnosť a pochybnosti sú však prekážkou a časovou stratou. Nezastavujte sa vo svojom Duchovnom vývoji, len smerujte k poznaniu vyšších Duchovných hodnôt. Táto práca sa odohráva v troch úrovniach – na úrovni Ducha, sily a hmoty. Vo všetkých je potrebné intenzívne bojovať proti celkovému úpadku ľudskej bytosti.

Poznanie Boha na Zemi sa realizuje postupne, krok za krokom. Poznanie na úrovni **Ducha** sa prejavuje **Duchovným zjavením a poslaním**. Na úrovni **sily** sa javí ako **sila viery a lásky**. Na úrovni **hmotnej** spočíva v **hľadaní a získavaní nových poznatkov a v logickom uvažovaní**.

Ľudská inteligencia nemôže jediným veľkým skokom dosiahnuť vyšší Duchovný stupeň. Človek nie je schopný správne pochopiť ani to minimum z Duchovnej vedy, ktorá mu je známa. Popiera existenciu Duchovných právd ako bájky, alebo ich prispôsobuje svojmu zmyslovému zameraniu.

Je však nelogické popierať existenciu určitej pravdy len preto, že nie je hmatateľná a ľudskému vnímaniu pochopiteľná. Duchovné oblasti existujú, aj keď ľudstvo na svojom nízkom vývojovom stupni ich nie je schopné vnímať a veriť v ich skutočnosť. Vzhľadom na nedostatočný vnútorný vývoj ľudstva to dnešným ľuďom ani nemožno zazlievať. Kto chce tento stav prekonať, musí pracovať sám na sebe, s vdáčnosťou

prijímať Božiu milosť prejavujúcu sa v poslaní Ježiša Krista, v Jeho náuke lásky a v príklade Jeho života na Zemi.

Aj keď človek Boha popiera, On zostáva stále s ním. To, čo Mu ľudia zazlievajú a vytýkajú, vyplýva z ľudskej neznalosti prazákonov Ducha, sily a hmoty. **Pýcha zatemnila múdrosť a inteligenciu padlých duchovných bytostí a priviedla ich k materiálnemu hrubému stelesneniu, z ktorého ich iba pokora a poznanie Boha opäť vyslobodí.**

Zem predstavuje jeden z najnižších Duchovných vývojových cyklov Univerza a jej typickým znakom je neznalosť a popieranie Božskej reality. Duchovný pád spojený s pýchou zabránil ľudstvu poznanie lásky a existencie Boha. Ako málo je tých, ktorí Ho chcú pravdivo spoznať.

Pred príchodom Ježiša Krista bolo ľudstvo zamerané predovšetkým na zmyslové a hmotné pôžitky. Aj časť kmeňa Izraelitov, ktorí prísne dodržiavali Mojžišove zákony a nazývali sami seba národom Božím, neuznala prisľúbeného Mesiáša. Druhá časť Izraelitov v nazaretského učiteľa uverila. Tak došlo k rozdeleniu národa na pyšných, zaslepených a zatvrdených jedincov a pokročilé, hlboko veriace duše, ktoré uznali preduchovnený princíp kresťanstva.

Vzostup Duchovnej úrovne planéty Zem možno docieľiť iba individuálnym zlepšením a rozvojom Duchovných schopností jej jednotlivých obyvateľov. Dokonalejším poznaním Zákonov Božích, uznávaním ich existencie a ich realizáciou v živote.

25. Stelesnenie ľudských bytostí

Ako už bolo uvedené, životné cykly svetov slnč šiesteho rádu sú správdzané bolestným narodením a smrťou. Oživením zvieraco – ľudských organizmov na Zemi bol položený základ ďalšej existencie človeka. Zvierací ľudia boli stelesnené, previnilé, Duchovné bytosti, žijúce teraz v

organizmoch, ktoré sa vzájomne rozmnožovali a tvorili praformy národov a ľudských rás. Tieto bytosti, otupené zmyselnými pocitmi, prechádzali vývojovou cestou a životnými cyklami úplne mechanicky. Ich vôľa bola zmenená na púhy inštinkt. Neustálou látkovou výmenou a opätovným stelesňovaním dosiahol ich perisprit stále vyššieho potenciálu, ktorý umožňoval pomalé prebúdanie vedomia Ducha. **Duchovný vývoj mal vychádzať z vlastnej aktivity a používaním slobodnej vôle.**

Padnuté bytosti sa prebúdali zo svojho spánku postupne podľa toho, aký bol stupeň ich previnenia. Prebiehalo tak v rôznych národoch aj rasách. Všetko bolo riadené na základe Zákona „rovnaké k rovnakému“ (Zákon podobnosti, pozn.v.) a to na úrovni Ducha, sily aj hmoty. Tento Zákon všetko oživoval a uvádzal do pohybu. Životný priestor Zeme obsahuje hlavne hrubé materiálne a prechodné vývojové stupne, teda stupne duchovných bytostí ovládaných pýchou a zmyselnosťou. Vyššie Duchovné bytosti, ktoré majú splniť ešte posledné úlohy svojho pokánia, sa inkarnujú na tejto Zemi ako misionári. Prinášajú z vyšších svetov tvorčie myšlienky kultúrneho a technického rozvoja, rozširujú pocity lásky a cnosti, ktorých sú sami príkladom.

Pôvodné stelesnenie sa uskutočňovalo príťažlivosťou perisprítov, teda duševnej príťažlivosti a zhmotnením organického života. K stelesneniu na slnkách šiesteho rádu dochádza pôsobením rovnakej Zákonitosti a rovnakých princípov, ako v iných životných priestoroch, ale v odlišnej forme. Fluidický obal Ducha je asimilovaný pomocou organickej bielkoviny, bunkový život vychádza z dávajúcich spermii muža a prijímajúcej vaječnej bunky ženy. Duch pôsobí na tento proces v zmysle oživenia. Pôsobí na zárodok ľudského života, ktorý by inak zostal iba na živočíšnej úrovni. Zárodok oživený pôsobením Ducha sa stáva ľudským embryom, dieťaťom. Počas embryonálneho vývoja v materskom tele

vstupuje Duch stále viac pomocou perispritu duše do rozumových a senzomotorických orgánov embrya (úroveň je daná predošlým Duchovným vývojom z minulých životov, nie je to samozrejmosť, pozn.v.), ktoré sa vytvárajú analogicky k jeho Duchovnej individualite.

Ľudská bytosť sa skladá z troch úrovní: z úrovne Ducha (oživujúci princíp), z úrovne sily (pohyb a duševné vnímanie) a z úrovne hmoty (telesný princíp). **Lekári vychádzajú z anatomických poznatkov vonkajšej štruktúry Ľudskeho organizmu. Vnútorňá Duchovná podstata človeka však nie je zmyslami vnímateľná, a preto zostáva nepoznaná. Hnacia sila zmyslovej aktivity životných Zákonitostí vnútorňého sveta so všetkými duševnými aspektami zostávajú pozemským bádateľom nepoznané.**

Charakteristickými rysmi ľudskej bytosti je schopnosť vnútorňého myslenia, vnútorňého pociťovania a reagovania na vonkajšie impulzy. Bez týchto schopností by človek bol iba živočíšnym jedincom. V akej dimenzii však prebiehajú naše vnútorňé pocity a myšlienky? Vedecký svet ich považuje za činnosť zmyslov a orgánov. Predpokladá, že myšlienky sú produktom mozgu a pocity vznikajú v nervovej sústave človeka. Porucha alebo ochorenie nervového systému vytvára súčasne aj poruchu myslenia a cítenia.

Veda však nedokáže vysvetliť obrovské rozdiely duševných vlastností, ktoré sú neporovnateľne hlbšie a početnejšie, ako fyzické rozdielnosti v orgánoch jednotlivcov. Nevysvetľuje, prečo nevládne medzi ľuďmi Zákon rovnosti, podobne ako u zvierat, ktorých organizmy vykazujú oveľa väčšiu podobnosť medzi jedincami rovnakého druhu. Každá zvieracia rasa zachováva svoj typ a charakter.

Božské dary človeka tvoria nesmiernu stupnicu rozmanitých síl, schopností a foriem prejavov, ktoré nemožno vysvetliť iba nepatrnými rozdielmi v štruktúre orgánov alebo množstvom fosforu v mozgu. Mozog nie je zdrojom

myšlienok, ale na základe myslenia sa vyvíja, vytvára nové závitky a mení svoju chemickú štruktúru. Na základe pôsobenia oživujúcej Duchovnej sily prechádza postupne do vyšších vývojových stupňov. Duch mu vtlačá svoju individualitu formou myšlienok. Je samozrejme oveľa ťažšie zachytiť a poznať prejavy Ducha v človeku, ako fyzické prejavy mozgu, či iných orgánov. Duch pri svojom stelesnení potrebuje prostriedky, s ktorých pomocou sa môže prejavovať. Tie nachádza v človeku ako nositeľovi orgánov myslenia a cítenia. Duchovná sila sa koncentruje už v embryu, v ktorom vývoj týchto orgánov budúceho človeka aktivuje a riadi.

Duch na nižšom vývojovom stupni podmieňuje tiež vývoj orgánov a zmyslov nižšieho druhu, čo sa neskôr prejavuje v inteligencii a nadaní zrodeného človeka. Dokonalejší Duch (vypracovaný vlastným úsilím, zbožnosťou, službou v jednotlivých inkarnáciach, pozn.v.) vyvíja tiež v tele dokonalejšie orgány a poskytuje vyššie schopnosti.

Po normálnom zrození stráca Duch spomienky a vedomie svojich predošlých inkarnácií a vo svojom cítení a myslení sa úplne stotožňuje so zmyslovou a telesnou zložkou. Keď bude človeku odňatá určitá časť mozgu, stratí schopnosť myslenia. Nie však preto, že Duch už nie je schopný myšlienky tvoriť, ale preto, že stratil pre svoje vyjadrenie v hmotnej úrovni nevyhnutný nástroj. Podobné je to napríklad s eunuchom, ktorého Duch zostáva aj po odstránení pohlavných orgánov nositeľom zmyselných pocitov, ale chýba mu možnosť hmotného prejavu.

Človek, ktorý od svojho narodenia nepočul ľudskú reč, bude schopný len nesúrodej artikulácie. Podobne je to aj s kultúrou tela, výživy, s rozvojom duševného horizontu a podobne. Takýto, v ľudskom zmysle oneskorení jedinci, sú schopní rozvoja inteligencie a vzdelania iba do určitej miery. To dokazuje, že Duch, ktorého schopnosti sú nesmierne vysoké, strácajú inkarnáciou v ľudskom tele vlastnú silu a

pohyblivosť v dôsledku totálnej závislosti na hmotných zmysloch a orgánoch. Preto sú možnosti jeho pôsobenia v človeku závislé tiež na stupni vonkajšieho vzdelania.

Výchovné procesy pôsobia na zmysly človeka a zjednocujú sa s vnútornou tvorivou silou Ducha. Tento proces vytvára múdreho, premýšľavého človeka. Ľudská bytosť, oživovaná vnútornou silou Ducha a formovaná vonkajšími kultúrnymi vplyvmi sa stáva takzvaným vzdelaným človekom. Bez vonkajšej kultúry a vzdelania by bol iba hrubým, zdivočeným a inštinkтами vedeným jedincom, ktorého ďalšie vzdelanie by bolo možné iba do úrovne prejavovaných duševných a rozumových schopností.

Ľudský organizmus bez tvorivej sily Ducha by bol len mŕtvym telom, ktoré by vonkajšie vzdelanie nepotrebovalo. Ale aj organizmus s poruchami mozgu, alebo iných dôležitých orgánov, hoc oživený Duchom, vykazuje znížené alebo nedostatočné schopnosti. Keď chýba pôsobenie vonkajšieho prostredia, chýbajú popudy pre mozgovú aktivitu. Tento stav sa potom prejaví zníženou duchovnou flexibilitou, myšlienkovou nepohyblivosťou, degraduje človeka na telesne inštinktívnu úroveň zvierat'a.

V zhmotnenom ľudskom tele nie je Duch schopný pôsobiť sám na zmyslové orgány tak, aby sa človek mohol bez pomoci vonkajšieho pôsobenia samostatne vyjadrovať, napríklad písať, čítať. Duch, ktorému chýba vonkajšia sila vzdelania, môže iba registrovať **pasivitu zmyslových orgánov**, ktorú nie je schopný sám, bez uvedených vonkajších faktorov, zmeniť. Pokiaľ k takej pasivite dochádza, predstavuje pre väčšinu inkarnovaných jedincov jednu z foriem **pokánia**.

Duch obohacuje ľudskú bytosť nadaním, vlastnosťami, schopnosťami v oblasti vedeckej, či umeleckej, ktoré sa prejavujú navonok na základe vonkajších impulzov. Keď ľudský Duch dosiahol harmóniu so všetkými telesnými orgánmi, ktoré prispievajú k duševnému a

Duchovnému rozvoju človeka, javí sa ľudská bytosť ako úplne normálna a zdravá. Keď sa však Duchovná oživujúca sila môže prejaviť len v určitom orgáne, zostávajú ostatné neuspokojené a dochádza k disharmóniám, ktoré sa navonok prejavujú ako choroby a duševné poruchy. Keď sa Duch podieľa len na polovici aktivít orgánov, stáva sa taký človek duchovne ochrnutým. Keď je pri tom zachovaný životný princíp, zostáva tento človek fyzicky zdravý.

Normálny človek je Duchovne a telesne aktívny. Duševne aktívny je plne aktívny len telesne. Vzdialenie Ducha mimo organizmus nemusí znamenať smrť, pokiaľ telesný aspekt zostáva v činnosti. Na začiatku tejto kapitoly sme uviedli, že **človek je spojením troch faktorov: Ducha (oživujúceho motoru), duše (sily – pohybu), tela (hmoty). Duch a duša sú fluidne spojené, podieľajú sa už na vývoji embrya a oživujú ho.**

Duch a telo sú spojené fluidným pásom, umožňujúcim duševný život. Fluidný životný pás (strieborná šnúra, pozn.v.) je nesmierne pružný a umožňuje Duchu vzdialiť sa od tela, Duch pri tom zostáva s telom v stálom spojení. Keď je stav prerušenia permanentný, žije človek iba telesne ako zvierka. Oživa len v krátkych okamihoch, kedy sa Duch s telom zase spája. Jedná sa tu o vážnu formu duševnej poruchy. Pružnosť fluidného životného pásu je pre ľudský organizmus a jeho Ducha nevyhnutnou podmienkou existencie. **Pohonná sila Ducha oživuje orgány, umožňuje procesy myslenia a cítenia. Životný pás privádza telu potrebnú životnú energiu a umožňuje jeho aktivitu.**

Pohybová a mentálna aktivita vedie k telesnej únave. Z unaveného tela sa Duch sťahuje. Telo odpočíva, ale aktivita duše zostáva. Tento stav nazývate spánok, v ňom dochádza k energetickému posilneniu tela.

Pre Ducha znamená spánok fázu uvoľnenia a menej obmedzeného pohybu. Často sa stáva, že dochádza aj behom

dňa k uvoľneniu Ducha od fyzického tela, s ktorým je fluidným pásom spojený. O tomto stave budeme hovoriť v ďalšej kapitole.

Chorému telu privádza fluidický životný pás liečebné energie, ale aj energie ničivé a pomätenosť, keď Duch odopiera spolupracovať a chce sa z tela, ktoré zabraňuje jeho plnému rozpätiu, uvoľniť sa (napr. gambleri, alkoholicy, závislosti napríklad na mobile a iné..., pozn.v.).

Pretrhnutím životného pásu dochádza k smrti, k oddeleniu duše a Ducha od fyzického tela. Smrťou dochádza k hmotným zmenám, ktoré vedú k rozkladu fyzického tela. Duch a duša sú však plne zachované ako fluidná osobnosť a existujú ďalej v nadzemských priestoroch (vedľajších dimenziách, pozn.v.), ktoré zodpovedajú ich vývojovému stupňu.

Pozemská veda je schopná chemickej analýzy rozkladajúceho sa tela, ale životnú zložku, ktorá toto telo opustila, nie je schopná zistiť. Tá je mimo hmotné videnie a vnímanie, a preto ju veda často popiera. Pokiaľ by niekto pred 300 rokmi popisoval telegraf či televíziu, býval by poctený prívlastkom blázon. Princípy týchto vynálezov však existovali od nepamäti, ale človek ich predtým nebol schopný poznať. Preto aj veda by mal byť pripravená prijímať nové poznatky z oblasti, ktorá pre ňu zatiaľ predstavuje nepreskúmanú oblasť. **Základnou požiadavkou vedeckej aktivity by mala byť pokora a tolerancia voči všetkému, čo nie je na súčasnom materiálnom stupni vývoja dosiahnuteľné.** Nie je možné popierať určité skutočnosti len preto, že pre ne nemožno poskytnúť dôkazy na základe súčasného nedostatočného (teoretického, experimentálneho, prístrojového, pozn.v.) vybavenia a schopností.

Proces smrti spojený s pretrhnutím životného pásu a koncentráciou životnej sily v oblasti Ducha, predstavuje vývojový stupeň Duchovnej zložky, ktorá každým stelesnením získava ďalšie poznatky a skúsenosti. Neposlušnosť a

zmyselnosť dovedli Duchovnú bytosť zvanú človek až k pádu do hrubej hmoty. Zmyselnosť a bolesť sú sprievodcovia jeho narodenia. Pripútanosť k zmyslovým prejavom je tiež príčinou smrteľnej hrôzy, ktorú človek prežíva pri pretrhnutí životného pásu.

Duchovné bytosti obdržali pri svojom stvorení princípy inteligencie, slobodnej vôle a lásky. Ich pádom degenerovala slobodná vôľa na inštinkt, inteligencia na nerozumnosť a láska na zmyselnosť. Hlboko poklesnutí Duchovní jedinci sa prebudili z omámenia až po stelesnení, po látkovej výmene svojich fluidných tiel, v ktorých žili mechanicky ako duševný princíp. **Po prebudení Duchovného vedomia získali Duchovné vedenie v osobe ich Duchovného vodcu, ktorý býva označovaný ako anjel strážny.** Pokiaľ boli schopní ponúkanú náuku prijímať a žiť podľa nej, pokiaľ akceptovali existujúce Zákony, dosiahli onedlho vyšší **Duchovný stupeň a vytvárali inteligentné skupiny a národy, ktoré sa vyznačujú rozvojom vonkajšieho vzdelania (zakladaním a budovaním školských a výchovných inštitúcií, pozn.v.), kreativity a morálnych hodnôt. Taký stav bol však dosiahnutý iba na základe opakovaných inkarnácií.**

Životná forma žena a muž vznikli v dôsledku duálového rozdelenia. Pôvodné Duchovné zdvojenie na prijímajúci a dávajúci princíp, je na Zemi vyjadrené formou dvoch pohlaví, z ktorých zmyselného spojenia vychádza zrod nových jedincov. Duálové rozdelenie vzniklo na základe neposlušnosti a zmyselnosti duálových duchovných bytostí. Fluidný pás, ktorý ich predtým spájala, bol roztrhnutý a celok bol rozdelený na prijímajúcu a dávajúcu Duchovnú formu, stelesnenú v podobe ženy a muža.

Keď je napríklad Duch dávajúceho princípu inkarnovaný do tela princípu prijímajúceho, alebo naopak, dochádza na ľudskej úrovni k rôznym fyzickým aj psychickým abnormalitám (hormonálne problémy psychickej aj fyzickej

identity s vlastným pohlavím osoby, pozn.v.). Títo jedinci sa môžu javiť ako akýsi kríženci medzi ženou a mužom, vyznačujú sa duševnou obojakosťou a niekedy aj telesnou abnormalitou. Často sú tieto vplyvy príčinou problematického tehotenstva, či predčasných pôrodov. V podstate možno povedať, že vždy predstavujú výnimku zo Zákona podobnosti.

Príbuznosť duálnych bytostí zostáva zachovaná aj po ich rozdelení. **Cieľom vývoja je opätovné Zákonité, Duchovné, aj fluidické spojenie, ktorého sa majú snažiť dosiahnuť svojim Duchovným rastom. Hlavným pomocníkom v tomto smere sú prejavy Lásky (čistej, úprimnej, nezištnej, obetavej, pozn.v.).** Láska na Zemi je však predovšetkým láskou zmyselnou. Spojenie duálov inkarnovaných na Zemi v telesnom manželstve predstavuje pre tieto bytosti veľa bojov a veľa vynaloženej námahy. Dlhو totiž trvá, kým sa dosiahne pôvodnej čistoty vzájomných vzťahov.

Životný pozemský cyklus je nepretržitým vývojom v rámci pôsobiacich prírodných Zákonov. Opakované cykly vedú ľudstvo k dosiahnutiu vyššieho vývojového stupňa. Duchovná bytosť zotrúvajúca v harmónii s vývojovými Zákonmi a splňajúca v tomto zmysle požiadavky životných cyklov, postupuje rýchlejšie v Duchovnom vývoji a získava väčšiu mieru slobody. Bytosti, ktorých myšlienky, slová a činy sú v protiklade s vývojovými Zákonitosťami, klesajú na nižšie úrovne, a tie, ktoré nevyužívajú príležitosť na svoj Duchovný rast, stagnujú.

Vývojový Zákon je v podstate milosťou Stvoriteľa, ktorý umožňuje vývoj aj protikladným silám. Pre každú Duchovnú bytosť je životný cyklus znázornený číselným zákonom, ktorý sa stupeň po stupni prejavuje vždy v trojuholníku Duch, sila, hmota. Dosiahnutie vrcholu trojuholníka vždy znamená dosiahnutie jedného vývojového stupňa, po ukončení životnom cykle.

26. Duchovné schopnosti ľudstva

Človek sa prejavuje v úrovni Duchovného, duševného a zmyslovo hmotného života. Pokiaľ sú tieto tri zložky vo vzájomnej rovnováhe, predstavujú prejav normálneho, zdravého, schopného človeka. Niekedy sa Duch na základe intenzívnych duševných prežitkov uvoľňuje z tesného zajatia telesného organizmu a dosahuje určitého stupňa slobody. Tá sa potom prejavuje zvýšeným záujmom o duševne – Duchovnú oblasť. Nadmerným uvoľňovaním (predčasným, bez trpezlivého, spoznávacieho, služobného, seriózneho Duchovného vývoja, pozn.v.) a predĺžením fluidického pásu môže dôjsť až k stavom, ktoré označujeme ako hystéria, či somnambulizmus. Tiež nervové kŕče môžu vznikáť následkom prílišného vzdialenia Ducha z telesnej formy.

Somnambulizmus vzniká na základe natiahnutia životného pásu. Duch je uvoľnený a človek namiesto schopnosti myslieť a cítiť v reálnej dimenzii, myslí a cíti, vidí či počuje v duševne – Duchovných oblastiach. Kvalita týchto vnemov závisí na Duchovnom stupni somnambula. Taká disharmónia alebo ochorenie vyžaduje príslušnú liečbu. Ohrozuje totiž telesný stav človeka, ktorý často prijíma len veľmi málo potravy a tým spätne ohrozuje aj svoj Duchovný vývoj. Duch v tomto prípade odmieta plnenie svojej (základnej, primárnej, pozn.v.) úlohy v hmotnom tele (rodina, práca, pozn.v.) a tým vlastne podlieha pôvodnému previneniu protikladných síl – nerešpektovaniu Zákona. Tento stav má rôzne podoby, jeho podstatu ľudia dodnes nepochopili, a preto ani nepoznajú účinné liečenie.

Ďalším zaujímavým javom je tak zvaná mediumita. Médium je schopné písať, vidieť, počuť, prípadne liečiť pomocou impulzov, ktoré nevychádzajú z neho samého, ale z

cudzieho Ducha. Predpokladom pre úspešnú a čistú mediálnu činnosť je harmónia a zdravie Ducha, duše a tela média, pôsobiaceho ako sprostredkovateľ. Mediumita nie je daná predĺžením fluidického pásu, ale iba pridružením sa cudzieho ducha k duchu média. Pridružený duch sa prejavuje prostredníctvom orgánov média a vlastný duch v tejto dobe ustupuje do pozadia. Keď sa určitá bytosť, ktorá nemá hmotné, ale iba fluidné telo, chce prejavit' na ľudskej úrovni, používa k tomu duševnú a telesnú substanciu človeka, média, čo pre neho znamená určité obmedzenie. Pôsobenie cudzej sily na médium možno pozorovať napríklad vo zmene výslovnosti, v používaní nezvyčajných výrazov, zmene obsahu myslenia, cítenia, zmene písma a podobne. Každý človek je viac alebo menej mediálne nadaný, podľa toho, v akej miere u neho dochádza k náhrade vlastného ducha cudzím duchom. Stupnica, popisujúca mediálne rozdiely ľudstva, je nesmierne široká.

U takzvaných mechanických médií dochádza k plnému nahradeniu vlastného ducha, ktorý úplne odstúpi a nepodieľa sa na myšlienkových procesoch a jednaní pridruženého ducha. Aj vo forme ústupu vlastného ducha do pozadia (mimo vlastné sebedovetie, pozn.v.) existuje veľké množstvo individuálnych odlišností.

Činnosť niektorých médií vychádza z vonkajšieho pôsobenia, činnosť iných je založená na vlastnej duševnej aktivite. Prvá skupina získava cudzie dojmy a myšlienky ako vonkajšie vplyvy, druhá skupina ich zaznamenáva ako vnútorné duševné prejavy. Iní jedinci pôsobia ako polomédiá a prijímané duševné dojmy a pocity sú schopní príslušnou formou aj vyjadriť.

S využitím mediumity sa môžu samozrejme prejavit' aj zlé, nízko vyvinuté duchovné bytosti. Preto mediálna činnosť bez patričných znalostí, ochrany vyššieho Duchovného vodcu a dostatočnej čistoty, nie je pre človeka zďaleka bez nebezpečia. Nízke duchovné bytosti môžu totiž zobudiť v mediálne

nadaných jedincoch psychické ochorenia najťažšieho rázu, až takzvanej posadnutosti, alebo nepričetnosti. K posadnutosti môže dochádzať aj na základe karmických Zákonitostí, ako k forme pokánia za predošlé ťažké previnenia. Poznatky o karmických Zákonitostiach môžu ľuďstvu vysvetliť veľa otázok o doposiaľ neznámom pôvode rady psychických chorôb a abnormálnych stavov.

Ku každému mediálnemu prejavu je potrebná určitá energia. Tú čerpá duchovná bytosť z telesnej a duševnej schránky média. Vyššie, skutočne čisté Duchovné bytosti, nahradia oproti negatívnym bytostiam, po skončení seanse médiu jeho použitú silu. V súčasnej dobe je mediálny kontakt možný iba s použitím človeka v hmotnom tele. Pokiaľ by ľudia boli schopní vytvoriť vhodný konglomerát životnej sily a zodpovedajúcich chemických elementov, mohli by sa Duchovné bytosti prejavovať aj touto formou. Keď má Duch k dispozícii vhodné sily a hmotu, dochádza jeho pôsobením k inteligentným prejavom pôvodne mŕtveho útvaru. Potvrdením týchto slov je aj samotný človek, ktorý je použitý ako inteligentný sprostredkovateľ týchto správ.

Každý človek je nositeľom nielen svojich vlastných, ale aj cudzích myšlienok a pocitov. Lebo ako už bolo povedané, každý je do určitej miery obdarený schopnosťou mediumity.

Polomediumita, nazývaná ako inšpirácia, ktorú majú niektorí talentovaní jedinci, čerpá napríklad napoly dojmy z vlastného a napoly z cudzieho Ducha (ideálne vysokých archanjelských bytostí, pozn.v.). Vonkajšie dojmy sa tu spájajú s dojmami duševnými, ktoré sú akýmisi ozvenami hlasov Duchovných bytostí. Iste všetci poznáte našepkávanie pokušiteľa, alebo rezonanciu hlasov vlastného svedomia. Obe pôsobenia sa prejavujú prostredníctvom duševných pocitov a sú odovzdávané duchu. Človek je touto cestou vystavený našepkávaniu pre neho neviditeľných duchovných bytostí, ktoré často úplne nevedome prijíma. Také ovplyvňovanie

Ľudského života hraje veľmi dôležitú rolu v celkovom vývoji. Impulzy prijímané touto cestou môžu mať charakter najvyššej čistoty na jednej strane, ale až najhlbší stupeň morálneho úpadku na strane druhej. **Rovnako ako u ľudí totiž existujú rozdielne morálne hodnoty aj v oblasti duchovných bytostí.**

Človek obdržal od svojho Tvorcu atribút múdrosti, ale aj príklad a náuku Ježiša Krista, aby bol schopný rozlíšiť dobro od zla, zvrhlosť od Zákonitých prejavov.

Zvýšená mediumita niektorých ľudí vyplýva zo stavu, ktorý by sme mohli označiť ako nervová elasticita a poddajnosť. Táto schopnosť, ako každá iná ľudská schopnosť, sa dá aj vedome rozvíjať. Rozhodujúce sú charakterové vlastnosti média, ako je pokora, morálna čistota a láska k blíznym, snaha po sebazdokonalení, aj stupeň duchovného vývoja. Pre mediálnu činnosť je obzvlášť potrebné zdôrazniť význam Zákona „rovnaké k rovnakému“ (Zákon podobnosti, pozn.v.). Ten sa odráža v osobných hodnotách média a ovplyvňuje pravdivosť a kvalitu duchovného zdieľania.

!!!Dôležité je vedieť, že žiadny človek nemusí byť nikdy poslušný našepkávaniu negatívnych rád a povelov!!!
!!!Vlastný duch je vždy silnejší ako duch cudzí, pretože je vybavený silou vôle. Stačí púhe vnútorné odmietnutie!!!
formulované napríklad jednoduchými vnútornými slovami „To nechcem!“

Ľuďom všetkých kultúrnych a sociálnych kruhov sa prejavovali neviditeľné Duchovné bytosti. Pozemskí obyvatelia sa líšia od obyvateľov nadzemských dimenzií len zhmotneným telom a používaním zmyslových orgánov. Nikdy však nedochádza k absolútnemu oddeleniu medzi nimi. Záleží iba na kvalite vedomia a morálnej úrovni každého človeka, aký druh síl bude prítahovať.

27. Pozemský magnetizmus a elektrina

To, čo ľudia označujú ako magnetizmus, je v podstate sila elektromagnetická. Pri prejavoch pozemského magnetizmu sa súčasne vždy vo väčšej alebo menšej miere uplatňujú aj elektrické sily. **Čistý magnetizmus je fluidická substancia, ktorej najvyšší potenciál sa objavuje ako súčasť praslnečných priestorov a životných oblastí čistých Duchovných bytostí.** Pre ľudské oko predstavuje neviditeľné fluidum, ktoré je možné rozoznať len na základe príťažlivej sily. **Čistý magnetizmus je súčasťou perispritu vyšších Duchovných bytostí.** Magnetizmus na hmotnej úrovni je súčasťou telesných organizmov, prejavom, ktorý sa v dôsledku svojej príťažlivosti a odpudivej sily prejavuje ako sila elektromagnetická.

Pozornosť človeka je často odvádzaná od podstaty vecí ich vonkajšími premenami a rozmanitosťou. Rovnako tak je to aj s magnetizmom a elektrinou, ktoré majú rovnaký prapôvod a svojimi postupnými zmenami pri materializácii svetových priestorov sa stali navzájom dopĺňajúcimi činiteľmi. V pozemskej úrovni môžeme rozlišovať elektromagnetizmus Duchovného a organického charakteru. Organický elektromagnetizmus je súčasťou pôdy, rastlín, zvierat, aj ľudského tela. Duchovný, fluidický elektromagnetizmus tvorí súčasť fluidického životného pásma, ktoré spája Ducha a dušu s fyzickým telom. Organický elektromagnetizmus je spojený s nervovou sústavou, s krvou zvierat aj ľudí, s rastlinnými bunkami aj pôdou, ako elektricky dávajúci a magneticky prijímajúci faktor.

Magnetické pôsobenie môže citlivý človek pociťovať ako príjemne chladné, zatiaľ čo elektrické ako neprijemne vlažné. Magnetizmus poskytuje nervovej sústave dostatočnú flexibilitu a pomáha udržiavať teplotu krvi. Elektrina poskytuje nervovej sústave elasticitu a zaisťuje pohyblivosť krvi. Aj keď je bežne elektromagnetizmus neviditeľným fluidom, pre senzitívnych jedincov je viditeľný

ako životné svetlo.

V minulých kapitolách bolo uvedené, že previnilí duchovní jedinci zmenili v dôsledku svojho poklesu svoj čistý magnetický perisprit na perisprit elektromagnetický. Ten prechádza do ich životného fluidického pásu už pred ich stelesnením (vstupom do tela, pozn.v.). **Vyššie Duchovne vyvinuté bytosti pôsobia prevažne magnetickým fluidom, nižšie vo svojich prejavoch inklinujú viac k prejavom elektrickej sily.**

Zjednotením magnetického a elektrického pôsobenia dochádza k mediumite. **Magneticky pôsobiace vyššie bytosti prinášajú vo svojich prejavoch pravdu a čistotu, elektricky pôsobiace bytosti sú ich opakom (lžami, polopravdami, ohováraním, očierňovaním, negativizmom, pretvárkou, povrchným pokryteckým zdaním, za ktorým sa skrýva špinavosť a zbabelosť, pozn.v.).**

Duchovný magnetizmus je vždy nadradený magnetizmu organickému, ale podlieha pôsobeniu vyšších foriem Duchovného magnetizmu. To možno pozorovať u Duchovne silných médií, ktoré nemôžu byť organickým magnetizmom privedené do tranzu. Iba vyšší Duchovný magnetizmus, využívaný cudzím Duchom, ho privádza do štádia mechanickej mediumity.

U zvierat možno zistiť duševne organický magnetizmus. Duchovný magnetizmus u nich chýba. To znamená, že všetky vlastnosti zvieratá sú mechanické a vychádzajú z organicko duševného centra. Na základe duševného pôsobenia možno preto niektoré zvieratá vycvičiť. Stupeň výcviku zvieratá je však ohraničený výškou jeho duševných schopností. Na druhej strane je **spôsob zachádzania so zvieratami v podstate obrazom stupňa Pudskej civilizácie.**

Knih tretia

28. Stupne návratu

1.Stupeň

Stupňovanie Duchovného potenciálu a procesu zjednotenia začína absorbovaním (pohlcovaním a rozpúšťaním, pozn.v.) protivývojových prvkov a premenou Ducha, sily, aj hmoty. Tak ako sa **pokles odohrával po vonkajšej špirále** a prejavoval sa množením a zhustením, prebieha **spätný pohyb (preduchovňovania, zvyšovania vibračnej báze, pozn.v.) po špirále vnútornej**, až k východzie mu bodu.

Počiatočným stavom sú tu **najnižšie priestory svetových slnc šiesteho rádu (materiálne viditeľných solárnych sústav, hmotných Vesmírov, pozn.v.)**. Každý **slnečný systém tohto rádu vytvára (vlastnú, záväznú, pozn.v.) sieť vývojových stupňov**, udržovaných Univerzom, v jedinom celku. Aj tu existujú tri najdôležitejšie aspekty a prejavy života – Duch, sila a hmota.

Duch (Hospodin, Otec, Boh, pozn.v.) zosiela svojich prvorodencov do nízkych vývojových stupňov, aby pomohli padlým Duchovným bytostiam ku znovuzrodeniu a prebudeniu z vplyvu protikladných síl. Misionárske poslanie na Zemi znamená pre Mesiášov veľké utrpenie a obeť, ktoré z lásky k Stvoriteľovi a k padlým duchovným bytostiam, aj z nutnosti premôcť úklady protikladných síl, radi prijímajú.

Takým príkladom Božského poslanca je inkarnácia Krista na Zemi. Kristus, Duch vyšlý z Boha ako prvorodený Syn, splnil svoju úlohu a vyjadril pravdu svojho poslanca: „Od Otca prichádzam a k Otcovi sa vraciam, lebo Otec a Ja sme jedno. Nikdy nepovedal: „Ja som Boh.“ Vždy o sebe hovoril

ako o Bohu najbližšie postavenom Synovi, čo je plnou pravdou. **Kristova náuka prináša ľudstvu poznanie Duchovných Zákonov lásky, obetavosti, bratstva, sebaovládania a oslobodenia sa od materiálnej zmyslovosti. Čisté kresťanstvo je mocnou, a súčasne prísnou náukou, ktorá stavia na Kristových pravdách. Prináša silu Ducha, lásku, milosť a nádej. Verte v slová Ježiša Krista, v ich hlbokú pravdu, najvzácnejšie Duchovné dary, ktoré sú ľudstvu ponúkané.**

Verte v silu Kristovho vykúpenia. Kto je schopný uveriť, dosiahne blaženosť.

Kristus netrpel a nezomrel iba pre hŕstku pozemšťanov. Inkarnoval sa pre vykúpenie všetkých padlých Duchovných bytostí, ktoré podliehali a ešte podliehajú protikladným silám. Snažil sa, a vo svojej snahe pokračuje až dodnes, doviest' ich k Duchovnému znovuzrodeniu, k plneniu Božích Zákonov, k postupnému oslobodeniu z vlastných previnení a duchovného pádu. Kristovou obeťou je umožnený návrat previnilcov, postupne, krok za krokom, do svojich pôvodných domovov. **Poznaním Jeho náuky lásky, pokorou a pokáním vo svojich inkarnáciach dosiahnu tieto bytosti stále viac Božej Milosti.** Hmotný život nadobudol pôsobením čistého kresťanstva dôležité hodnoty pre cestu späť k Bohu. Tí, ktorí poznajú hĺbku Kristovej náuky, a zostávajú voči Nej uzavrení, zostávajú uzavrení aj pôsobeniu Božej Milosti.

Kristus priniesol na Zem poznanie vyšších svetov a vyššieho prežívania, ako je telesné. **Napríklad zmyslom manželského zväzku je naplnenie Zákona vzájomnej lásky, vernosti a čistoty,** a nie iba vyžívanie sa na úrovni zmyslov.

Vierou v Kristove učenie a jeho uplatnením v dennom živote **stráca aj fenomén smrti svoju hroznú podobu.** Smrť je potom chápaná ako púhy návrat Ducha do nadzemských sfér. Horúca oddanosť Bohu, morálna čistota, obetavosť a láska, boli sprievodcovia prvých kresťanov, statočných

nasledovníkov Krista, ktorí dosiahli Duchovné povznesenie. Onedlho sa však ľudstvo vrátilo k predošlému zmyselnému životu, ktorý zhmotňuje Duchovné pravdy a materializuje vyššie poznanie podľa svojich osobných predstáv.

Pôvodné kresťanstvo, tak ako bolo hlásané Kristom a jeho učeními, nebolo rozširované len teoretickou formou, ale aj vlastným životným príkladom. Z Jeho čistoty vychádzala Duchovná sila zjednotenia, ktorá otvárala cestu hore k Bohu.

Vykupiteľská činnosť Ježiša Krista, Jeho smrť, zásluhy zbavenia človeka od nadvlády protikladných síl, práve tak ako stvorenie človeka Bohom, sú dnes však často prijímané ako prežitá bájky predcivilizačnej epochy. Čisté kresťanstvo, so všetkými formami jeho Duchovných prejavov, je chápané ako obyčajná fikcia. Zmyselnosť sa stáva temer zákonitosť a cudzoložstvo je jej prirodzeným následkom.

Materializmus, protiklad Kristových slov, chce vládnuť ľudstvu a rozhodovať o všetkých dôležitých otázkach. Zrkadlí v sebe pôsobenie protikladných síl, ktoré využívajú ľudskú slabosť na útoky proti poznávaniu Božskej a Duchovnej skutočnosti. Tieto útoky, ktoré často vyúsťujú do rôznych bojov, však nikdy nemôžu zničiť podstatu Duchovnej Pravdy.

Kristova pozemská inkarnácia je Božím posolstvom, Duchovným pôsobením do vnútra človeka prebúdajúceho jeho túžbu po zjednotení so Stvoriteľom. Toto nepretržité pôsobenie prechádza všetkými prechodnými epochami uplynulých stáročí. **Duchovný vývoj môže prebiehať smerom nahor alebo stagnovať, spätná línia však nie je možná.** Aj v Duchovnom vývoji ľudstva, v jeho rôznych vývojových štádiách, sa zdajú prechodné vývojové epochy krokom späť. Ale nie je tomu tak. Len protikladné aspekty života, ktoré sa stretávajú ako extrémny medzi existujúcou realitou a nastupujúcou skutočnosťou, môžu budiť taký dojem.

Hmotné prečisťovanie, nazývané ako potencovanie

svetov (zvyšovanie vibrácie, pozn.v.), je realizované odhadzovaním tak zvaných ohnivých kruhov (v prípade slnc. U planét je to vylučovanie zhrubnutých, zmaterializovaných, zaostalých štruktúr, pozn.v.)

Keď dosiahnu duchovné protiklady svoj kulminačný bod, dosahuje taktiež sila a hmota vrchol svojej zrelosti na vylúčenie a odhodenie ohnivých pásov (očistenie a oddelenie jemnejších energetických častí smerujúcich k vyššiemu pokroku, pozn.v.). Vylučovací očisťovací proces v Duchovnom zmysle možno prirovnať k „poslednému súdu“, o ktorom hovorí Kristus. Pri ňom dôjde, symbolicky vyjadrené, „k oddeleniu oviec od capov“, k oddeleniu čistých prejavov Ducha, sily a hmoty od (silne komprimovaných, materializovaných, zaostalých, pozn.v.) deformovaných prejavov protikladných síl.

Napríklad planéty Jupiter a Saturn (v dnešnom štádiu vývoja sú plynné planéty, pozn.v.) už viac razy týmto procesom prešli, podobne ako Zem (dnes výrazne tekutá, vodnatá, pozn.v.), ktorá v dávnomeku vylúčila dnešný (materiálne suchý, pustý, zhustený, pozn.v.) Mesiac. V priebehu tejto aktivity sú vyššie vyvinuté zložky Duchovné, silové a hmotné absorbované jadrom planetárneho sveta a vývojovo nižšie prejavy Ducha, sily a hmoty sú (oddelené, pozn.v.) vyvrhnuté do priestoru.

Potencovanie šiesteho svetového stupňa začalo postupne špirálovým pohybom v jeho slnkách a planétach. Časť týchto slnc sa tak povzniesla na úroveň slnc piateho rádu. Rovnakým spôsobom došlo aj k premene slnc (solárnych systémov, pozn.v.) piateho rádu na štvrtý, štvrtého na tretí, tretieho na druhý a druhého rádu na prasluko. Na základe toho istého Zákona (postupného oddeľovania nízkych zložiek, pozn.v.) prijala časť planét formu slnečnej existencie.

Týmito procesmi dochádza k trojnásobnému zvýšeniu Duchovného potenciálu, k trojnásobnému zvýšeniu sily a

trojnásobnému „odmaterializovaniu hmoty“.

Degenerované duchovné bytosti zo životných priestorov slnc šiesteho rádu, musia potom úspešne prejsť piatym slnečným rádom, alebo kruhom neposlušných, pyšných a zhmotnených jedincov a tým ďalšími premenami, ktoré sú súčasťou ich pokánia. Hmotné stelesnenie okruhu slnc šiesteho rádu dosiahnu premeny na prvý, druhý a tretí druh stelesnenia v priestoroch slnc piateho a štvrtého rádu. Prekonané premeny ich zbavujú bolestných prechodov smrti a zrodení. Najnižšia forma hmoty sa postupne mení na polomateriálnu látku. Tým je súčasne riešený aj problém preplnenia svetov.

Tie isté princípy, ktoré možno sledovať pri poklese vo vonkajšom kruhovom špirálovom pohybe, sa opakujú pri návrate po špirálovom okruhu vnútornom.

Akonáhle dosiahnu **kajúce Duchovné bytosti** prvý stupeň vnútorného pokroku, **vracajú sa** s menšími úlohami do svetov, ktoré opustili, aby tu pomohli nájsť žijúcim bytostiam **Duchovnú lásku, ale aj cestu ku kultúrnemu a vedeckému pokroku**. Tak ako vyžarujú slnká svoje posilňujúce svetlo na okolité planéty, tak posielajú Boh tieto Duchovne rastúce bytosti na splnenie menších misionárskych úloh do menej rozvinutých svetov.

2.stupeň

Duchovný rast prebieha cez svety slnečných systémov piateho a štvrtého rádu do tretích. Jedná sa o prechod veľkej oblasti pôsobenia protikladných síl. Predstavuje posledný ťažký, prechodný stupeň padlých Duchovných bytostí pri návrate do ich pôvodných svetov. Obrazne povedané dostávajú sa pred brány vlastnou vinou opustených rajov, kam dovtedy nemohli vstúpiť. **Musia najprv rozvinúť Duchovné sily a látkové substancie odpovedajúce úrovni týchto svetov. Naplnením Duchovnou láskou** očakávajú kajúce bytosti návrat do svojho pôvodného domova, ku ktorému spojovací

most predstavujú svety slnc tretieho rádu. V nich rastie Duchovná inteligencia, vôľa aj duálová láska vracajúcich sa previnilcov, ale súčasne aj náročnosť Duchovných skúšok a úloh. **Prekročiť Duchovný stupeň v smere návratu je totiž dvakrát ťažšie ako v smere pádu.**

3.stupeň

Embryonálne Duchovné bytosti, ktoré teraz opäť dosiahli vývojový stupeň svojho zrodzenia, úplne zodpovedajú tejto úrovni svojim Duchom, silou aj telesnou substanciou. **Skúsenosťami rástla postupne ich múdrosť aj inteligencia. Ďalším cieľom je vzdelávanie pre úlohy, pre ktoré boli pôvodne stvorené** (v dôsledku pádu však nemohli byť splnené). K Duchovnému vzdelávaniu a pokroku musia embryonálne Duchovné bytosti teraz nastúpiť na Zákonitú cestu až k oblasti praslnc a prvorodencov. Aj previnilí prvorodenci, ktorí pokáním dosiahli vývojový stupeň slnc tretieho rádu, musia sa znovu prepracovať procesom tvorenia svetov zhmotnených ich duchovným pádom. Tým dosiahnu zmierenie a bude im umožnený vstup do svetov predstavujúcich ich predošlé domovy. Na týchto stupňoch k rajským svetom dochádza k **zjednoteniu duálov**, pôvodných embryonálnych bytostí. Ich ďalšia cesta je už spoločná, predstavuje Duchovné vzdelávanie a zrenie zamerané na dosiahnutie cieľa určeného na počiatku.

4.stupeň

Zjednotené duálové páry embryonálnych bytostí pokračujú na ceste k dokonalosti. Pre prvorodencov je štvrtý stupeň začiatok prekonávania najťažších úloh. Celé veky musia byť odčinené dvojité pády týchto previnilých bytostí. Zatiaľ čo embryonálne bytosti ako duálové páry tieto stupne ľahšie zdolávajú, sú pre rozdelené duály prvorodencov veľmi ťažké a namáhavé.

5.stupeň

Tento stupeň je charakterizovaný poslušným nasledovaním cesty protikladných prvorodencov k opätovnému zjednoteniu ich verných súrodencov. Cesta pokánia je ťažká a previnenia svojho pádu musí odčiniť každý sám, krok za krokom.

6.stupeň

Aj tento stupeň zahŕňa postupnú a dlhú cestu protikladných prvorodencov k návratu do svojho pôvodného stavu.

7. a 8.stupeň

Duálové páry a kajúci prvorodenci neustále pokračujú vo svojom vzostupnom vývoji.

9. a 10.stupeň

Na tomto stupni spolupracujú pokáním prechádzajúci prvorodenci pri tvorení svetov a vyrovnávajú tak svoje previnenia. Tým dosahujú podobnosť s neprevinilými bratmi.

11. a 12.stupeň

Rozvíjajúci sa životný princíp sa približuje k splynutiu s prasevľom a prvorodenci očakávajú svoje duálové zjednotenie.

13. a 14.stupeň

V týchto dvoch prechodoch dochádza k poslednému zvyšovaniu potenciálu, k duálovému spojeniu padlých prvorodencov, zjednoteniu Duchovných bytostí.

29. Fluidné a látkové zjednotenie

Táto kapitola zobrazuje konečné zjednotenie. Previnilí prvorodenci dosiahli pokáním opäť svoj pôvodný stav a spojenie duálov. Embryonálni Duchovní jedinci sa blížia v

rôznych vývojových stupňoch k dokonalosti a stavu čistých prvorodencov. Všade vládne Harmónia, zjednotenie a všetky previnenia sú vyrovnávané. Pri opätovnom zjednotení pôsobia neustále tri základné princípy – Boh, prvorodený Boží Syn Kristus a Duch Svätý, predstavujúce celok dokonalých, neprevinilých Duchovných bytostí, ale aj tých, ktoré svoje previnenia odčinili (zaplatili karmu, pozn.v.) a dosiahli dokonalosti.

Duchovné bytosti stvorené po páde prvorodencov Bohom z prečisteného životného princípu už protikladného Univerza, ako zmierujúci článok, patria po dosiahnutí dokonalosti taktiež do celku Svätého Ducha. Ten teda predstavuje zjednotenie blažených dokonalých Duchovných bytostí, ktoré osvecujú a inšpirujú ľudstvo tým, že vystupujú z jednotného celku ako individuality, ktoré prinášajú ľudstvu Duchovné poznanie a pomoc.

Kristus je skutočný osloboditeľ ľudstva. Zjednotené Duchovné bytosti sú sprostredkovatelia Božskej milosti. Boh tvorí centrum, ku ktorému prúdia všetky volania a prosby. Ich vypočutie je milosťou vychádzajúcou z Kristovej lásky. Tá sa uskutočňuje a prenáša na ľudstvo vďaka pôsobeniu Svätého Ducha, teda dokonalých Duchovných bytostí. **Všetka činnosť prechádza trojicou Boh, Kristus a Svätý Duch. Možno ju porovnať s trojicou Duch, sila a hmota. Boh (večný oživovateľ, zdroj Života), Kristus (hybná páka, osloboditeľ a sila), Duch Svätý (zjednotené, dokonalé, Duchovné bytosti, vykonávatelia činov).** Boh určil svojho Syna v spolupráci s Duchovnými bytosťami (anjelmi a archanjelmi, pozn.v.) k pozemskej inkarnácii. Tento čin zodpovedá oživeniu, pohybu, aj uskutočneniu. Menované tri Duchovné aspekty pôsobia navzájom, v relatívnych vzťahoch, ako jeden celok. Zjednotené Duchovné bytosti potom predstavujú prostredníkom medzi Bohom a človekom. Obracajte sa k Bohu, večnému životu za Univerzom, s vierou v Krista a dosiahnete vypočutie,

realizované Duchovnými bytosťami. Kto je naplnený Pravdou poznania Ducha, kto prijíma jeho Zákonitosti, pochopí tiež tajomstvo Jednoty všetkého a všetkých.

30. Duchovné poslanie na planéte Zem

Pozemské Duchovné pôsobenie sa odohráva so spoluúčasťou aspektu Božského osvietenia a inšpirácie. Vedľa čistých Božských impulzov však nájdete na Zemi aj inšpiráciu a ovplyvňovanie duchovnými bytosťami nižších vývojových stupňov. Človeka tak môžu inšpirovať a ovplyvňovať vysoké Duchovné bytosti, práve tak aj bytosti nižších rádov a bytosti v službe protikladných síl. Účinky tohto pôsobenia možno pozorovať v rôznorodosti ľudských charakterov, životných reakcií a činov. **Čistá Božská inšpirácia človeka morálne posilňuje, vedie ho k skromnosti, pokore a viere.** U takéhoto človeka sa prejavuje nárast morálnych kvalít, snaha o čistotu vzťahov a plnenie Božských zákonitostí.

Inšpirácie bytostí nízkeho duchovného rádu sa prejavujú nečestnosťou, klamstvom, sklonmi k nemravnosti, bezohľadnosťou a sebeckým. Také inšpirácie vychádzajú z pôsobenia protikladných síl a spôsobujú človeku (pokiaľ je ochotný sa proti nim brániť) častokrát ťažké duševné boje.

Pôsobenie Duchovných bytostí na ľudstvo je súčasťou Zákonitého vývoja. Dochádza k nemu neustále, a podobne ako na Zemi prebieha aj v celom Univerze. Vonkajšie Duchovné pôsobenie v mnohých odtieňoch dobra aj zla na vnútorný život človeka je prirodzenou súčasťou existencie ľudského ducha.

Tak ako dochádza k ovplyvňovaniu k úžasnému dobru, existujú aj impulzy hlboko negatívne. Človek sa tak v temer každej životnej situácii ocitá na rozhraní medzi dobrom a zlom. **Na základe svojej inteligencie a slobodnej vôle je schopný**

rozoznávať tieto rozdielne vplyvy a rozhodnúť sa pre cestu dobra.

U médií (chanelling, pozn.v.) dochádza k zaujímavému javu, keď jeden a ten istý duch sa prejavuje u rôznych médií rôzne, aj keď podstata jeho prejavov zostáva rovnaká. Tento duch preberá individuálnu výrazovú formu podmienenú organickými a mentálnymi vlastnosťami média. Podobne, ako keď hrajeme na lesný roh, flautu, alebo trúbku, ide o ten istý dych (alebo ten istý princíp, ktorý vyvoláva zvuk), farba tónov je však odlišná.

Každý človek na Zemi má svoje vlastné Duchovné poslanie. Jeho cieľom je vnútorný rast, osobné zdokonaľovanie, ale aj láska k blížnemu a celému tvorstvu.

Nadanie a rôzne schopnosti, ktorými Tvorca vybavil človeka, nie sú určené iba pre neho samého. Jeho povinnosťou je používať ich pre dobro a rast ostatných, na základe skúseností z vlastného Duchovného vývoja. Príkladom pre také konanie sú aj vyššie Duchovné bytosti obklopujúce človeka, ktoré mu pomáhajú, vedú a inšpirujú.

Kiež by ľudia na Zemi poznali svoj Duchovný pôvod, svoje previnenia, práve tak ako význam poznania Božských zákonov, význam viery v Tvorcu, aj pravdy náuky a skutkov Ježiša Krista.

Kiež by si boli vedomí obetavej lásky a pomoci čistých Duchovných bytostí, ktorým sa majú sami podobat', a ktoré vedú spolu s Ježišom Kristom v čele ľudstva späť k dokonalosti, späť k Bohu.

Viera v Boha a vd'ačnosť za oslobodzujúcu pomoc čistých Duchovných bytostí by mali byť základným pocitom nielen ľudí, ale aj všetkých duchov na nižších vývojových stupňoch. **Bez viery, vd'ačnosti a znalosti Duchovných Zákonov, nie je vzostup a rast možný.**

Čistejší prvorodenci sú spojovacím článkom medzi Bohom a odpadnutými duchovnými jedincami. Cesta späť

vedie cez Ježiša Krista. Život plniaci Kristovu náuku a odkaz lásky je cestou k spásu, pravde, cestou k návratu k dokonalosti. Blaženosť Duchovného jedinca spočíva v priblížení sa prejavom prvorodených Duchovných bytostí.

Čím je ľudský život v pomere k Večnosti? Púhym nepatrným vydýchnutím. Nepatrným, ale drahocenným vo všetkých svojich momentoch. A čím je smrť? Oslobodením sa z hmotného tela, po ktorom nasleduje Duchovný život. Vlastnosti Ducha a jeho individualita zostávajú smrťou neporušené a prechádzajú ďalším vývojom v nadzemských sférach. Na základe čistej Duchovnej lásky a viery rastie Duch až do úrovne človeka nepochopiteľných výšok.

Nedostatok lásky, viery a Božskej pravdy súvisí s hmotnou degeneráciou človeka. Životnou úlohou a zmyslom všetkých bádateľov v oblasti Ducha je snaha odovzdať svoje poznanie pozemskému ľudstvu a pomôcť mu tak k Duchovnému pokroku a zušľachteniu životnej praxe.

Pozemskí vedci by nemali pri svojej práci vychádzať iba z prejavov sily a hmoty, ktoré sú len sekundárnym článkom všetkého života. Bez pôsobenia Oživujúceho Ducha by boli len mŕtvymi súčasťami všetkého diania. Vedecké bádanie, vychádzajúce iba z oblasti sily a hmoty, nemôže nikdy získať konečnú pravdu.

Boh dal ľuďom inteligenciu a pre jej vývoj ich vybavil túžbou po poznaní. Človek túži poznať odkiaľ a prečo prišiel, a kam sa vráti po ukončení pozemského života. Táto túžba je prejavom Duchovnej aktivity ľudskej bytosti.

Ľudia by sa mali otvoriť a odovzdať pôsobeniu takej túžby. Učiť sa, poznávať Duchovné Zákony a obracať sa hore k svojmu Tvorcovi. Vnímať všetko stvorenie v trojjedinosti s Ním. Potom poznajú podstatu Neporušiteľných Zákonov mikrokozmu aj makrokozmu v ich celistvej nádhere, jedinečnosti a večnej existencii.

31. Dodatok

Po prečítaní tejto knihy si môžete položiť otázku, aká Duchovná bytosť vám odovzdala tieto informácie. Mená nie sú dôležité. Hovoril k vám Duch, ktorého dôležitosť spoznáte v budúcnosti. Takto bola prostredníctvom zvoleného človeka splnená naša povinnosť. Naše slová vychádzajú z princípu večnej trojjedinosti Boha, Božieho Syna a Ducha. Duchovné poslanstvo sme odovzdali prostredníctvom človeka, ktorý sa od útleho detstva pripravoval na svoje poslanie. Poslanie priblížiť ľudstvu pochopenie vlastného pôvodu, príčiny pozemského života, jeho význam a cieľ. Čistota zvoleného človeka a jeho viera v Boha nám bola veľkým pomocníkom.

Nebudeme menovať nikoho, kto sa podieľal na vzniku tejto knihy. Čo znamenajú mená voči dialkám Univerza? Či bol Duch, ktorý k vám hovoril, čistý, či opačný, posúďte sami. Rozlíšiť, či jeho slová vychádzajú z Boha alebo protikladu, je vašou úlohou. Či je nasledovníkom Krista, alebo Jeho protivníka, snažte sa sami vycítiť.

Končíme svoju úlohu, svoje poslanie k obyvateľom Zeme, kde sa stále častejšie hlásia o slovo falošní proroci a samozvaní spasitelia. Ľudstvo žije v dobe rastúceho zmätku, v dobe, keď veľká časť ľudstva popiera existenciu Boha a tiež v období, kedy cesta k Bohu vyžaduje veľký boj s vedomou obranou proti nepriateľským silám Verte preto na Jednotné pôsobenie Ducha, sily a hmoty, verte na Večnú Trojicu, na skutočného, zmenám nepodliehajúceho Boha, na vykupiteľskú silu Jeho Syna a pôsobenie Svätého Ducha.

ZÁVER pre hľadačov pravdy

Ešte donedávna bola určitou brzdou šírenia násilia a teroru medzi ľuďmi hrozba súdu, trestu, väzenia, či smrti pre zločincov, násilníkov, atentátnikov. Dnes to už neplatí. V rámci vymývania mozgov mladistvých moslimov, hlavne médiami a absenciou dobrej, rodinnej výchovy, sa môže kedykoľvek a kdekoľvek nezrelý fanatik „odpáliť“ s náložou na tele, alebo s náložou v kufri auta, či motorky. Alebo využiť nepozornosť vodiča kamióna, či iného auta...

Terorizmus a extrémizmus je jedným z dôsledkov absentujúcej výuky náboženstva opierajúceho sa o lásku bez predsudkov, milosrdenstvo, ale aj o Duchovnú vedu, ktorej základnými piliermi sú náuka o reinkarnácii, poznatky o vedľajších dimenziách, či Zákona príčiny a následku – znalosť karmy. Platí Vesmírny Zákon, že za všetko, čo človek myslí, cíti, robí, bude súdený a bude platiť ako na „druhej strane“ tak aj v ďalších životoch. Mysel', city človeka sú energie a sú rovnako dôležité, ako činy a hmota.

Pripomenieme si dôležité pravidlo, že **zvládnutie etických kritérií a Duchovného minima, je rovnaká múdrosť, akou je znalosť viesť vozidlo a vedieť pravidlá cestnej premávky.** Pokiaľ človek nezvládne prácu s plynovým pedálom a brzdou, základné predpoklady znalosti značiek a pravidiel jazdy po cestách a križovatkách a základnej starostlivosti o auto, nezíska oprávnenie – vodičský preukaz. Keď moderný človek nepozná elementárne pravidlá etiky: učíš sa celý život vzájomnej láske, empatii, priateľstvu, spolupráci, spolužitiu a načúvaníu hlasu svojho anjela strážneho, nepozná základné pravidlá života... Osobné aj spoločenské dôsledky sú tragické pre osobu aj spoločnosť.

Aké sú tieto základné dôležité pravidlá? Podstata všetkého je Boh a Boh je Láska, ale aj najvyššia Múdrosť a

Spravodlivosť. Ďalšie dôležité pravidlo je „Miluj blížneho svojho a miluj seba samého“. Rôznosť náboženstiev je vôľa Božia, aby si každý človek mohol vybrať svoj školiaci systém, ktorý získal po rodičoch, alebo si ho vedome zvolil neskôr... Iné dôležité pravidlá minimálnej etiky sú: „Za všetko sa platí – za dobré aj zlé.“ **Karma „bije“ najslabší článok tela (orgán), ale aj rodiny, národa, ľudstva.**

Mysel a city sú rovnako mocné činitele = energie, ako vonkajšia aktivita tela, len prebiehajú na iných úrovniach bytia, ktoré sa skôr či neskôr prejavia aj materiálne.

Na základnej škole by sa žiak mal dozvedieť, že človek je urobený na Boží vzor a je viacúrovňová bytosť. Skladá sa z materiálneho, citového, mentálneho tela a Duchovnej duše, ktoré sa učí ovládať pre radosť seba aj svojho okolia.

Už v predošlých štúdiách autor poukazoval na **akútne nebezpečenstvá blízkych kríz, ktoré nastanú koncom päťdesiatich rokov tretieho tisícročia!!!** Ľudstvo dnes, aj v minulosti, bolo už **veľakrát vystavené rôznym krízam, ale nebolo vedomostne, ani technicky pripravené im čeliť.** Dnes je tomu inak. Ľudstvo má poznatky, informácie, má Bibliu a rôzne sväté písma a inšpirované texty, **má vyspelú techniku pre štatistické spracovanie správnych informácií a veľa pripravených ľudí, ktorí sa môžu temer ihneď zapojiť do preventívnych opatrení.** Je tu výzva oddeliť povery od faktov a naučiť sa chápať a uplatniť pravidlá, ktoré sú uvedené v archetypoch v prvom diele štúdie „Prečo sa počasie zbláznilo“ a v **hľadaní mechanizmov, miesta a intenzity katastrof, ale aj spôsoboch ich prevencie teamami psychicky a duchovne vyspelých jedincov, ktoré by mal „postaviť“ každý národ... Tak ako vie postaviť team hokejistov, futbalistov, olympionikov... tu sa jedná o viac.**

Ľudstvo má ešte pár rokov času na to, aby ako výskumy, tak aj základné protiopatrenia sa urobili!!!

Pripomeniem charakter „moderných časov“, ktoré

vyplývajú priamo zo slov Pána Ježiša Krista, od ktorého znalci Zákona, vtedajšia židovská inteligencia a politická smotánka, pýtali dôkazy, prečo v hlavnom židovskom chráme prevracia stoly peňazomencom a vyhadzuje predavačov dobytky a vtáctvo z chrámu, prečo pomáha chudobným a bezmocným, prečo lieči v sobotu...

Pán Ježiš hovorí: „Toto pokolenie nedostane iné znamenie ako znamenie proroka Jonáša.“ Prorok Jonáš dostal úlohu vystríhať veľké mesto Ninive, státisíce ľudí, ktorí boli úhlavní nepriatelia Židov, pred zničením. Do štyridsať dní malo byť výstavné, obrovské hlavné mesto Asýrie (viac ako stotisíc obyvateľov) zničené, pokiaľ nezmení správanie a nebude sa kajať. **Znamenie Jonáša** je „prehltnutie veľrybou“, čo je symbol odľatia, odrezania od fyzického, psychického, mentálneho, duchovného aj sociálneho života. Inak povedané otvorenie sa pasivite ducha, chorobám a smrti. **Pre zasväteného, ale aj „obyčajného“ človeka je život bez Boha, smrťou za živa, je bez energie, bez odvahy, vegetuje ako chorľavá rastlina...**

Keďže v nových časoch sa má obnoviť komunikácia s Pánom a jeho anjelmi, ako to vidíme nielen z Nového Zákona, ale aj na mnohých znameniach a zjaveniach (Lourdy, Fatima, Medjugorie, San Giovanni Rotondo, v SR hora Zvir...) , v odkazoch NDE (skúsenosti blízkej smrti ľudí, ktorí sa vrátili po klinickej smrti z „druhej strany“), alebo aj na osobných silnejúcich prejavoch svedomia, na stále častejších chorobách a nešťastiach, ktoré sú tiež „jazykom“ Prozreteľnosti, temer každý človek vie, čo je vo veci.

Inú výstrahu nikto nedostane!!! Osoba, rodina, skupina, národ bude odrezaný, utopený do mora bezradnosti, stagnácie, beznádeje, depresie, chaosu, melanchólie a rôznych tzv. civilizačných chorôb... Obrovský nárast predaja liekov, obrovské hospodárske straty v dôsledku všestrannej chorobnosti „produktívneho obyvateľstva“, sú indikátormi,

ukazovateľmi úrovne a kurzu našej modernej spoločnosti. Roja sa všade okolo nás. Nepodceňujme ich. Mali by sme ich vnímať a nie pred nimi zatvárať oči.

Vznik Vesmíru teda nie je ani tak o pozorovaní fyzikálnych, vonkajších kozmických javov, alebo hľadanie mikročastíc hmoty a ich vzťahov, ale o uvedomení si skrytých súvislostí biopola ľudstva ako súčasti vesmírneho vývoja blízkeho Vesmíru. Tu nám dnešná úroveň vedy so všetkým technickým a počítačovým vybavením pomôže len málo. Možno snád' hľadaním súvislostí mikrokozmu = človeka, objasnenia zákonitostí zverejnených archetypov, ktoré aspoň čiastočne je možné preniesť napríklad aj pre bližšie dekódovanie správania sa tzv. tmavej hmoty.

Vedecké experimenty ľudstvo napríklad podnikateľom Robertom A. Monroe na tisíckach ľudí urobilo, príklad zariadenia je spoľahlivo otestovaný, napríklad aj americkou FBI. Iné príklady aplikácie duchovnej vedy s mimoriadne úspešným liečebným efektom ponúkajú vedci Bryan L. Weiss alebo Michael Newton.

Ľudstvo je v etape krízového vývoja. Nie je to len nedostatok fosílnych palív. Ľudstvo má cca 40 rokov, behom ktorých sa môže urobiť veľmi veľa. Dôkazom bolo jednotné postavenie Ruska, USA, Británie... voči zverskému, zločinnému, zhubnému nacionalizmu, fašizmu v štyridsiatich rokoch minulého storočia. Aj tu bola najprv benevolencia, privieranie očí a odkladanie pevných rozhodnutí... Napokon sa naháňali hodiny a minúty, napríklad pri vývoji raketových, špionážnych a informačných systémov.

Dnes sa jedná o viac. O totálny kolaps civilizácie, ktorá sa vyvíja v disharmónii, ničí prírodu a vlastné civilizačné korene, stráca harmóniu s pokrokom okolitého Kozmu, ako to vidíme vo vedeckom náčrte predkladanej kozmológie.

Životopis barónky Adelmy von Vay

Posolstvo barónky Adelmy von Vay zostalo v dynamike 19.storočia temer nepovšimnuté. Jemné informácie temer charakteru fantasy sa utopili v hluku dvoch svetových vojen. Dôležitosť informácií si ľudstvo dnes uvedomuje vďaka charakteru našej informatizačnej epochy. Tá by určite neexistovala vo forme demokracie vďaka šifrovaciemu systému Enigma, vďaka ktorému bola 2.svetová vojna skrátaná a vyhnaná... Je dôležité vedieť z informatizačných príznakov optimalizovať vývoj.

Barónka Adelma von Vay (20.10.1840 – 24.5.1925) pochádzala zo šľachtického rodu Wurmbrand – Stuppach. Narodila sa v Tarnopole v Galícii v Rakúsko – Uhorsku (dnešná Ukrajina). Neskôr sa presťahovala s rodičmi do Pruska. Ako dvadsaťročná sa vydala za maďarského magnáta, baróna Ödöna von Vay, s ktorým žila v harmonickom, šťastnom, bezdetnom manželstve 60 rokov.

Bola ženou priekopníčkou. Predbehla svoju dobu. Nielen že bola výbornou manželkou, zábavnou spoločníčkou, ktorá milovala spev a hudbu, ale bola taktiež skvelý príklad charismatickej pomocníčky nielen pre bohatých, ale aj pre chudobných, ochotná všetkým pomôcť zdravotníckou radou i liekmi a to vždy úspešne a bezúplatne. Dokázala byť ekumenická, keď si ako katolíčka vzala za manžela evanjelika a svadbu mala v evanjelickom kostole.

Svoju vedeckú činnosť robila akosi mimovoľne, ako súčasť svojho života. Predovšetkým žila experimentami modernej psychológie a sociológie. Súčasne však bola pionierkou novodobého prístupu k pravému kresťanskému životu, za ktorú si získala nepriazeň skostnatených predstaviteľov svojej doby, keď narazila na katolícku predsudky, aby sa zriekla svojich názorov a pomáhaniu

chudobných prostriedkami alternatívnej medicíny a komunikáciou s „duchmi“. Ona však práve vďaka svojej živej komunikácii s „druhou stranou“ vedela pomáhať mnohým chorým, chudobným a zachrániť životy mnohým matkám aj deťom, alebo aj pomôcť rodinám.

Adelma von Vay v „pravej katolíckej horlivosti“ na začiatku veľmi striktno odmietla komunikáciu s „druhým svetom“, aj keď jej skúsený lekár radil, že práve táto cesta by ju mohla vyliečiť. Až stále vracajúca sa choroba a neznesiteľné bolesti hlavy ju otvorili, najprv len z trpkého žartu, a za podpory manžela, k tejto komunikácii. Stále viac a predovšetkým pre pomoc blíznym, si osvojila duchovné písanie, ktoré dnes poznáme ako automatické písanie.

Pomocou tejto komunikácie získala experimentálne poznatky, byliny, prípravky, správne homeopatické rady aj lieky, ktorými vedela pomáhať sebe, manželovi aj svojim blíznym. Hneď si aj povedzme, že automatické písanie môže robiť len niekoľko „vyvolených“, s vysokým morálnym kreditom a silnou anjelskou ochranou na „druhej strane“. Pre bežného človeka je tento spôsob komunikácie hazardovanie so svojim psychickým a fyzickým zdravím. Taktiež by sme mali vidieť v homeopatii priamy dôkaz existencie duchovnej duše človeka, ktorá reaguje pri vysokých zriedeniach na informáciu = Slovo za vonkajšou prírodou.

Nielen veda odmieta spiritualitu a jej každodenné prejavy. Aj jednotlivé kresťanské denominácie niekedy nechcú vidieť, že Kristus aj mnohí svätí pomáhajú z „druhej strany“ ako duchovia, že človek je hlavne duchovná bytosť a Nový Zákon priamo vyzýva, aby ľudstvo s duchmi / anjelmi začalo komunikovať, keď nemá stratiť spätnú väzbu. Či zvestovanie archanjelom Gabrielom nebolo duchovného pôvodu? Či nie je anjel strážny duch, alebo Duch Pravdy zostupujúci po vzkriesení Pána, duch? Na čo tak asi slúžili a slúžia sny a vízie, ktorých je Biblia plná? Ako vôbec ísť dopredu, keď

nemáte sústavnú spätnú väzbu od svojho anjela strážneho, keď ešte neviete „chytat“ priamu inšpiráciu Ducha Svätého?

Knihy pani Vayovej môžeme nazvať experimentálne štúdie, niekedy so zážitkovým, antropologickým, kritickým charakterom. Barónka vo svojich knihách poukazuje na opatrnosť pri komunikácii s duchmi a prísne rozlišovanie dobrého a zlého, jemného a hrubého. Samozrejmosťou v živote každého človeka má byť najvyššia obozretnosť pred intervenciami zlého, ktorý do všetkého „pchá“ svoje pazúry. V jej radách a poznatkoch sa čitateľ dozvedá metodiku, osobné skúsenosti, ale aj všeobecné duchovné zákonitosti prírody.

Ona sama je výborným príkladom karmických pravidiel inkarnácie duše do tela. Každý človek si svoj osud „zhruba“ plánuje dopredu pred vstupom do tela a poistkou inkarnovania „starších duší“ je chronické, dlhodobé, nepríjemné ochorenie, na ktoré nefungujú žiadne bežné lieky. Takýto človek je nútený sa pýtať okolia, a hlavne seba: Nie je tu nič iné, len vonkajšia veda, ktorá mi nevie pomôcť?

Svet 19.storočia bol plný povier, dogiem a hlúpych pokusov, ktorým sa dalo vyhnúť ako používaním zdravého rozumu, vierou, tak aj načúvaním anjela strážneho, takým, akého mala pani barónka Vayová. Jej múdrosť spočívala v tom, že vedela načúvať svojmu svedomiu, experimentovať, úprimne veriť a že mala veľkú oporu vo svojom manželovi. Ale aj čistotu srdca, vysokú morálku, opatrnosť a nedôverčivosť voči každej informácii, či klamlivým prejavom zla.

Veda má byť predovšetkým pravdivá. Nemala by dopredu robiť predpojaté predpoklady, ani závery. Adelma von Vay žila nielen vonkajším, ale hlavne vnútorným pravdivým životom. Podobne ako prví kresťania vzdorovali farizejom, keď títo naliehali, aby odvolali svoju vernosť zmŕtvychvstalému Kristovi a jeho učeniu, títo odpovedali, že prvá je služba pravému Bohu a blížnemu. Kristus je najviac prístupný cez pomoc biednym, chudobným a usilujúcim

o svoju (!) etickú aj duchovnú nápravu.

Obaja manželia žili charizmou. Boli v miestnom výbore Červeného kríža v mieste bydliska v Gonobici (Slovenské Konjice). Tu nemocnica slúžila hlavne vojnovým veteránom. V r.1908 barón Vay nechal na vlastné náklady postaviť nemocnicu určenú hlavne pre infekčne chorých pacientov, ktorá slúžila až do začiatku 2.svetovej vojny.

História nie je náhodná. Priemyselná revolúcia, rovnako ako doznievajúca kolonizácia sveta a rozpad európskych veľmocí prinášalo nové výzvy. Pozrime sa na narodenie pani barónky Adelmy von Vay v širšom časovom kontexte. Veľké osobnosti dejín sa inkarnujú pred obzvlášť kritickými obdobiami dejín, ako dnes spätne vidíme 20.storočie so svojimi dvomi svetovými vojnami, rozpadom pôvodných ríš a vznikom nových štátov, s ekonomickými krízami, vzostupmi a pádmi, tu(c)hnúcou prírodovedou, technizáciou života, šíriacim sa ateizmom, materializmom, nihilizmom a skepticizmom.

Pán poslal mnohých svojich prorokov, aby ľudstvo vyzvali na obozretnosť, prehĺbenie viery, pokánie na prekonanie zlých časov, napríklad svätcov Serafima Sarovského (1759 – 1830), Teréziu z Lisieux (1873 – 1897), Angela Roncalliho (pápeža Jána XXIII, 1881 – 1963), ekumenistu Narendra Nath Datta (Vivekananda, 1863 – 1902)... Pre utvrdenie viery a zdôraznenie skromnosti, pokánia a bdelosti pred zlom došlo k zjaveniam Panny Márie v mnohých krajinách sveta (medzi hlavné patria Lourdy 1858, Fatima 1917), ale ľudstvo sa akosi nezobúda...

Súčasníkmi Adelmy von Vay boli výborní revoluční, filozoficko praktickí, idealistickí velikáni ako Rudolf Steiner (1861- 1925), Peter Danov (1864 – 1944), Oskar Ernst Bernhardt (1875 – 1941), ale aj takí materialistickí „pokušitelia“ ako Karol Marx (1818 – 1883), Vladimír I. Uljanov (Lenin 1870 – 1924), či hromadný vrah Adolf Hitler

(1889 – 1945) ... prispievajúci k testovaniu na križovatke ľudstva.

Taktiež všestranné analýzy získané z holistických čítaní Edgara Cayce (1877 – 1945) postupne menili a menia vnímanie sveta lekárov, vedcov, politikov, ale aj obyčajných ľudí USA aj Európy. Každý svojím spôsobom prispel k formácii moderného človeka 21.storočia. Barónka Vayová svojou osvetovou činnosťou a literárnymi prácami začala otvárať nové kapitoly poznania, ktoré sa mali postupne rozvíjať, žiaľ zostali v úzadí a stagnujú. Jej pôvodný multidimenzionálny popis Zeme faktograficky podložený v štúdiách Prečo sa počasie zbláznilo (1.diel), Zlatomeničstvo pre každého (2.diel), zostal nepovšimnutý a odhodенý do ríše báj a legend.

Ľudstvo prichádza k osudovej križovatke, keď si má zvolit' cestu Božieho Svetla, Viery a Poznania na báze priateľstva a spolupráce, alebo tmy nihilizmu, egoizmu, materializmu, ateizmu, uzurpátorskej moci, chtivosti a pažravosti jednotlivcov. Zlepšovanie hygienických a životných podmienok spolu so stresmi ega pohlcuje ľudí do matérie. Knihy a úvahy Adelmy von Vay svojou čitateľnosťou, príbehmi, osudovými zápletkami, drobnými aj veľkolepými poznatkami vyčleňujú človeka z tlakov „konzumnej matérie“ do jemnejších sfér ducha a harmónie, mimo tlak stresov a vzťahových kolízií.

Knihy – vedecké a experimentálne štúdie pani Vayovej sú živé správy o živote na „druhom brehu“, rovnako ako aj o dôležitosti jemného humoru, prirodzenej zbožnosti, pokory, poznania, nepredpojatosti a hlavne morálnej čistoty. Bola priekopníčkou v zavádzaní nových alternatívnych liečiteľských metód – homeopatie, magnetizmu, mala dar prococtva, bola jasnovidná a to všetko na základe hlboko žitého kresťanstva, pretože komunikácia s Pannou Máriou jej slúžila ako kompas pre celý jej život a všetky jej rozhodnutia.

Už v r. 1873 založili s manželom v Budapešti spoločnosť pre šírenie duchovných hodnôt a posunuli tak Rakúsko Uhorsko do prvých línií novodobého pokroku širšieho, plnšieho vnímania sveta a žitia plnohodnotného kresťanstva. Dnes podobné správy dostávame od ľudí so skúsenosťou NDE (skúsenosť blízkej smrti). V skutočnosti práve tu vidíme vidiacich, ktorí vidia, a počujúcich, ktorí počujú, pretože ľudstvo muselo čakať viac ako 100 rokov, kedy sa podobné správy začínajú brať aspoň sčasti vážne aj vo vedeckých a náboženských kruhoch.

Adelma von Vay zomrela v r. 1925 vo svojom dome v Slovenskej Konjici uprostred úprimne milujúcich a vdáčených ľudí. Jej život a dielo by mali inšpirovať ako odbornú verejnosť, tak aj románopiscov, alebo aj scenáristov k napísaniu / natočeniu hodnotných umeleckých a inšpirujúcich diel. Jej osobný aj vedecký prínos ešte nebol patrične ocenený.